

ပိုးဆိုးတောဝေ

CLASSIC CLASSIC

လူနေ
သီးနှံပင်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဒို့တထန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစဉ်မြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ထွက်မျက်ဆိပ် သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အချိုးသား မြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဇွဲစည်သုံအမြဲခံ့ဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ ဗိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- ★ အချို့ကလေး ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အချိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည်ဖြင့်မားရေး

26 JUL 201-

လူနေ
သုံးသန့်သစ်ပင်

အပုံးဒီဇိုင်း
ထုတ်ဝေသူ

- L လင်း
- အေးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အိမ်ရှေ့ (မြ - ၀၂၀၇၉)
- သုအုပ်နိပါတ်
အမှတ်(၁၄၈) ၄၅-လမ်း(အထက်)
ပိတ်တောက်

အတွင်းစာလင်
စာအုပ်အုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်စု
တန်ဖိုး

- နိဗ္ဗာန်သီလ
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ
- ၅၀၀
- ၂၀၀၀ ကျပ်

လူနေ
သီးသန့်သစ်ပင် / လူနေ ၁ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၄
၂၅၆ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ
(၁) သီးသန့်သစ်ပင်

26 JUL 2014

(တ)

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”
 “ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း ရှက်စရာကြီး”
 “ရှင်နော်... ပေါက်ကရ တွေးပြီး ဘာတွေ လာပြော
 နေတာလဲ”
 “ကျွန်မမေးတာက အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ခိုးရိုးလေးပဲ
 မေးတာ”
 “အင်းလေ... ကျွန်တော်လည်း ဖြေပြီးသွားပြီပဲ...
 ရှက်စရာကြီးလို့”
 “ရော်... ရှင်ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်နေပါလား”
 “ဟုတ်ရပါဘူးဗျာ... ကဲ... ဒါဆို မေးမယ်၊ ခင်ဗျား
 ရည်းစားနဲ့ စတွေ့မယ်ဆိုရင် ရှက်သလိုလို ဘာလိုလိုကနေ အရင်
 ဖြစ်တာ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား ဘုကန့်လန့် ပြောတာပဲ”

အဲဒီလို အဆင်ပြေကြလေသည်။

(ခ)

“၁၅၀၀ အချစ်နဲ့ ၅၂၈ အချစ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

“၁၅၀၀ ဆိုတာ သမီးရည်းစားအချစ်၊ ၅၂၈ ဆိုတာ မိဘမောင်နှမတွေရဲ့ အချစ်၊ အဲဒါတော့ ကျွန်မသိတာပေါ့”

“အဲဒါပဲလေ”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ သမီးရည်းစားအချစ်ကို ၁၅၀၀ လို့ပြောရတာလဲ၊ အခြားနံပါတ်တွေ ပေးလို့မရဘူးလား၊ ၅၂၈ တိုရော ၄၂၈ တို့၊ ၃၂၈ တို့ ပြောလို့၊ ပေးလို့ရော မရဘူးလား... အဲဒါမေးတာ”

“ရော်... ခင်ဗျားလေးက တော်တော်အမေးအဖြန်း ထူပါလား”

လူနေ

“ရှင် မသိဘူး ဆိုပါတော့”

“နေပါဦး၊ ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့လည်း မှ (တတလင်းချိတ်)
တို့ ဟိုဘက်လှည့်လား၊ ဒီဘက်လှည့်လားဆိုပြီး ဝေဝေဝါးဝါးကြီး
ဖြစ်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အံ့မယ်... စကားက အလာကြီးပါလား”

(၀)

“ကဲ... ကဲ၊ ရှင်မဖြေနိုင်လည်း ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“နေ... နေပါဦး အမိရယ်”

“ဘာ အမိလဲ”

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျ”

“အင်း”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို သဲသဲလှုပ် ချစ်တယ်ပဲဆိုပါစို့”

“ဘာရှင်”

“အော်လိုက်တာ... ဒီက သဘောပြောတဲ့ဟာကို”

“မပြောနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

“မပြောနဲ့ဆိုတာ ဟိုဟာကို ဆက်မပြောနဲ့၊ ဒီဟာကို ဆက်ပြောလို့ ပြောတာ”

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို သဲသဲလှုပ် ချစ်တဲ့ အကြောင်းကို ဆက်ပြောရမှာလား”

“ရှင်နော်... အဲဒါပဲ ပြောနေရင် ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“နောက်တာပါဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း စိတ်ပဲပဲ”

“ဘာရှင်”

“စိတ်လည်း ကြီးတယ်၊ ပဲလည်း များတယ်လို့ ပြောတာပါ”

ထိုစကားကို စိတ်ဆိုးသွားသောကြောင့် မနည်းပြန်ချော့ရ သည်။

အရေးထဲ မဆီမဆိုင် ကျွန်မက စိတ်ပဲဆိုရင် ရှင်က ‘အာလူး’ဆိုပြီး ပြန်ခွတ်နေသေးသည်။

ကိလေသာ (၁၀) မျိုး ရှိတယ်။

- (၁) လောဘ (တပ်မက်ခြင်း)
- (၂) ဒေါသ (ကြမ်းတမ်းခြင်း)
- (၃) မောဟ (တွေဝေခြင်း)
- (၄) မာန (ထောင်လွှားခြင်း)
- (၅) ဒိဋ္ဌိ (မှားသော နှလုံးသွင်းခြင်း၊ အယူရှိခြင်း)
- (၆) ဝိစိကိစ္ဆာ (အာရုံကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း)
- (၇) ထိန (စိတ်၏ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း)
- (၈) ဥဒ္ဓစ္စ (စိတ် မငြိမ်မသက် ဖို့လွင့်ခြင်း)
- (၉) အဟိရိက (မကောင်းမှုဒုစရိုက် ပြုရခြင်း၌ မရှက်ခြင်း)
- (၁၀) အနောတ္တပ္ပ (မကောင်းမှုဒုစရိုက် ပြုရခြင်း၌ မကြောက်လန့်ခြင်း)

“၁၅၀၀ နဲ့ ဆိုင်တာလည်း မပါသေးပါလား”

“လောတာ... လာမှာပေါ့... အခုရေးပြထားတဲ့

ကိလေသာ (၁၀)ပါးကို ရုပ်စုစုပေါင်းနဲ့ မြောက်ရမယ်”

“ဘာလဲ ရုပ်စုစုပေါင်းဆိုတာ”

- လက္ခဏာရုပ် (၄)ခု

- နိပ္ပန္နရုပ် (၁၈)ခု

- နာမ် (၅၃)ပါး

ပေါင်းရင် (၇၅)ရတယ်။

အဲဒီရုပ်စုစုပေါင်း (၇၅)ကို ကိလေသာ (၁၀)ပါးနဲ့ မြောက်
ရင် (၇၅၀)ရော့။

“ဟင်... ၇၅၀ ပဲ ရှိသေးတယ်”

“နေဦးလေ... အလွတ္တသဏ္ဍာန်၊ ဗဟိန္ဒသဏ္ဍာန်ဆိုပြီး

(၂)ပါး ရှိသေးတယ်”

“အင်း... အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့... ရလာတဲ့ (၇၅၀)ကို ခုနက (၂)ပါး ဆိုတော့ (၂)နဲ့မြောက်ရင် (၁၅၀၀)ရတဲ့အတွက် (၁၅၀၀) ကိလေ သာ သမီးရည်းစား အချစ်လို့ ပြောတာပေါ့... သင်္ချာ ဖော်မြူလာနဲ့ဆိုရင် ဒီလိုဗျာ”

(ကိလေသာ (၁၀)ပါး x ရုပ်စုစုပေါင်း (၇၅)) x ၂ = ၁၅၀၀ အချစ်

“၅၂၈ ကတော့ အကုန်လုံးပဲ ချရေးလိုက်တော့မယ်၊ နည်းနည်းတော့ ရှုပ်တယ်၊ သေချာကြည့်”

“ရေးမှာသာ ရေးစမ်းပါ၊ သိပ်လျှာရှည်တာပဲ”

၅၂၈ မေတ္တာ - စိဘမောင်နမေတ္တာအချစ်

မေတ္တာဆိုတဲ့အတိုင်း မေတ္တာပို့ရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ် (၁၂)ပါးကို

ပို့ပါတယ်။

- (၁) သဗ္ဗေသတ္တာ
- (၂) သဗ္ဗေပါဏာ
- (၃) သဗ္ဗေဘူတာ
- (၄) သဗ္ဗေပုဂ္ဂလာ
- (၅) သဗ္ဗေအတ္တတာသ ပရိယယုန္တ
- (၆) သဗ္ဗေက္ခိယိယောဒ
- (၇) သဗ္ဗေပုရိသာ
- (၈) သဗ္ဗေအရိယာ
- (၉) သဗ္ဗေအနုရိယာ
- (၁၀) သဗ္ဗေဒေဝါ
- (၁၁) သဗ္ဗေမဉ္ဇဿာ
- (၁၂) သဗ္ဗေဝိနိပါနိကာ

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် (၁၂)ပါးကို အောက်ပါ မေတ္တာ (၄)ပါးကို ပို့

ပါတယ်။

- (၁) အဝေရာဟောန္တု
- (၂) အဗျာဘန္တာဟောန္တု
- (၃) အနိလာဟောန္တု

(၄) သုခိအတ္တနံပရိဟရန္တု

ဆိုပြီး မေတ္တာ (၄)ပါးပို့တယ်။

(၁၂ ယောက် x မေတ္တာ ၄ မျိုး = ၄၈)

ဒါကတော့ အရပ်မျက်နှာ အမည်မတပ်ဘဲနဲ့ (မရည်မှန်းဘဲ)နဲ့ ပို့တဲ့ 'အနေဒိတ္တာ' မေတ္တာအပါးလို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒါကိုမှ ထပ်ပြီး အရပ်မျက်နှာတွေနဲ့ အမည်တပ်ပြီး ထပ်ပို့ပါတယ်။ အရပ် (၁၀)မျက်နှာ ရှိပါတယ်။

- အရှေ့ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် ဆိုတဲ့ အရပ် (၄)မျက်နှာ။

- အရှေ့တောင်၊ အနောက်မြောက် ဆိုတဲ့ ထောင့် (၄) မျက်နှာ။

- အထက်နဲ့ အောက် (၂)မျက်နှာ။

အဲဒီအရပ်မျက်နှာပို့ (၁၀)ခုနဲ့ ခုနက (၄၈)ကို မြှောက်လိုက်တော့ (၄၈၀)ရတယ်။ အဲဒီရလဒ်ကို (၄၈၀)ကိုမှ ပထမဆုံး မရည်မှန်းဘဲ ပို့ထားတဲ့ မေတ္တာအပါး (၄၈)ပါးကို ထပ်ပေါင်းကြည့်လိုက်တော့ (၅၂၈)ရယ်လို့ ဖြစ်လာတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ် (၁၂)ယောက် x မေတ္တာ (၄)ပါး = ၄၈ (မူရည်မှန်းဘဲ ပို့သော မေတ္တာအပါး)

(၄၈ x အရပ် (၁၀)မျက်နှာ) + ၄၈ (မရည်မှန်းဘဲ
ပို့သော = ၅၂၈ မေတ္တာ အပါး)

“ရှင်ပြောတာတွေက ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ စာထဲ ဖတ်ရတာပဲ”

“ဪ... အဲဒီလိုလား”

“နေဦး... တချို့နေရာတွေမှာတော့ အဲဒီ ၅၂၈ နဲ့
၁၅၀၀ အပေါ်ကို အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ ပြောထားသေးတယ်”

“အင်း... ဘာပြောထားတာလဲ”

“တချို့တွေက ပြောကြတယ်မို့လား၊ မင်းဆီက ကိုယ့်ကို
၁၅၀၀ အချစ်ပေးပါကွယ် ဘာညာနဲ့ ပြောတယ်လေ၊ ကြားဖူးတယ်
မို့လား ”

“အင်း... ကြားဖူးသားပဲ”

“တကယ်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် မိန်းမ
တစ်ယောက်က ကိုယ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကို ၁၅၀၀ ပေးလို့မရဘူး၊ ၇၅၀
ပဲ ပေးလို့ရတယ်တဲ့”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုနက နောက်ဆုံးပြောခဲ့တဲ့ သဏ္ဍာန်နှစ်ခု ရှိတယ်လေ”

“အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍာန်၊ ဗဟိန္ဒသဏ္ဍာန်လား”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ကိလေသာ
၁၀ ပါးနဲ့ ရုပ် ၇၅ ပါးကို မြှောက်ရင် ၇၅၀ ရတယ်၊ အဲဒါ အဇ္ဈတ္တ
သဏ္ဍာန်၊ ဒီလိုပဲ သူများမှာရှိတဲ့ ကိလေသာ ၁၀ ပါးနဲ့ ရုပ် ၇၅
ပါးတို့မြှောက်ရင် ၇၅၀ ထပ်ရတယ်၊ အဲဒါ ဗဟိန္ဒသဏ္ဍာန် အဲဒီ

နှစ်ခုပေါင်းမှ ၁၅၀၀ ရတာ။ ဒီတော့ ကိုယ့်မှာရှိတာ ၇၅၀ ပဲ ရှိတာဆိုတော့ သူ့များကိုပေးရင်လည်း ၇၅၀ ပဲ ပေးလို့ရတာလေ။ ၁၅၀၀ ပေးလို့မှ မရတာပဲ။ ဒါဆို အဖြေတောင်းရင် ၁၅၀၀ အစား ၇၅၀ ပဲ တောင်းရမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ် နောက်ပြီး ၅၂၈ ဆိုတာကိုလည်း မေတ္တာ ပွားနည်းပေါင်း ၅၂၈ သွယ်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ခေါ်တာဆိုပြီး ငြောတာလည်း ရှိသေးတယ်”

“ကဲ... ဘာထပ်မေးဦးမလဲ အမိ”

“အမိလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“ဒါဆို မမိတမိလို့ ခေါ်မယ်”

“အောင်မာ... အာလူး၊ ဗူးသီးကများ”

“ဘာ... အာလူး၊ ဗူးသီးလဲ”

“ဟိုဟင်းထဲ အရောခံရ၊ ဒီဟင်းထဲ အရောခံရတယ်လေး”

ရှင်က ဟိုပါ ဒီပါမို့လို့ အဲဒီလို ခေါ်တာပေါ့ရှင်”

“အဟီး... မဆိုးဘူး၊ အရသာရှိမယ့် ပုံပဲ”

ထိုသို့ပြောနေကြသော ကောင်လေးအမည်မှာ ကြီးမြင့်
ဖြစ်ပြီး ကောင်မလေး၏အမည်မှာ မိခို ဖြစ်လေသည်။

(၁)

အစက ဒီလိုပါ။ ဒီကိစ္စကို ဦးဆုံးပြောတာက ထုံးစံအတိုင်း
ကြီးမြင့်အောင်ပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ အတန်းမတက်ချင်ဘဲ ကန်တင်းမှာ တစ်ဖွဲ့လုံး
ပျင်းရိစွာ ထိုင်နေတဲ့ အချိန်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖွဲ့လုံးဆိုတာက ကြီးမြင့်အောင် (ခေါ်) ကြီးမြင့်၊
အောင်စိန်သန်းနဲ့ ဘထွန်းလှမြင့်ဆိုတဲ့ သကောင့်သား သုံး
ယောက်ပါ။

“ပျင်းတယ်ကွာ”

ဘထွန်းလှမြင့်က စပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပျင်းနေတယ်
ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အမူအရာနဲ့လည်း သရုပ်ဖော်သေး၊ သန်းက
လည်း သန်းပြသေးသည်။

“ပျင်းတာထက် ပိုက်ဆံမရှိတာက ဆိုးတယ်”

အောင်စိန်သန်းကလည်း အိတ်ကပ်ကို ပုတ်ကာပုတ်ကာနဲ့

ပြော၏။

“အေး... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

ဘထွန်းလှမြင့်က မပျင်းတော့ဘဲ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ဘက်
ရောက် သွားသည်။ ထူးခြားတာက ကြီးမြင့်။

ဒီကောင် ငြိမ်နေပါလားဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ကြည့်
လိုက်တော့ ထိုင်လျက် အိပ်ပျော်နေတာကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ... ဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲ”

သူမအိပ်ဘူးဆိုတဲ့ အိုက်တင်နဲ့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

“ငါတို့ပြောတာကို ကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

“အဲဒါဆို ဘာပြောတာလဲ”

“ပိုက်ဆံမရှိတဲ့အကြောင်း ပြောနေတာ မှတ်လား”

“အဲဒါများ မင်းက ငြိမ်နေသေးတယ်”

“ဟာ... ငါ့မှာလည်း မင်းတို့ကို ချေးဖို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့

ပေါ့ကွာ”

“အာ...”

အတူတူနဲ့ အနှုန့်ကို ဝင်ခွတ်သွားသေးသည်။

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး ရမယ့်နည်းလမ်း
လေး စဉ်းစားပါဦးလို့၊ မင်းက... ဟိုကွာ၊ ဘယ်လို ပြောရမလဲ”

“ပညာရှိအမတ်ကြီးနဲ့ ခိုင်းနှိုင်းမလို့လား”

“ဟာ... အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်လို့
ဆိုလိုချင်တာလား”

“အာ”

ပြောရမယ့်လူတောင် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“အေးကွာ၊ မင်းဘယ်လို ပြောစေချင်လဲ၊ ပြောပေးမယ်၊

အခုတော့ ငါတို့အိမ်တွေက ပိုက်ဆံမပို့ခင် ကြံဖန်ပါဦးကွ”

“ကဗျာစာအုပ် ရောင်းရင်ရော”

အောင်စိန်သန်းက ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဘထွန်း
လှမြင့်က ကန့်ကွက်၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ မေဂျာစုံလိုက် ရောင်းပြီးပြီလေ၊ မြတ်တဲ့

ပိုက်ဆံလေးတွေတောင် စားပစ်လို့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး”

“ဒါဆို... မင်းမှာ အဖေ၊ အမေရှိသေးလား”

“ဟ... ရှိသေးတာပေါ့”

“အဘွားရော”

“အဘွားတော့ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆို အဆင်ပြေပြီ”

“ဟ... ဘာအဆင်ပြေတာတုန်း၊ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“မင်း အဘွားဆုံးလို့ဆိုပြီး အတန်းထဲမှာ ပိုက်ဆံ လိုက်

တောက်မယ်ကွာ၊ မြိုးမြိုးမြတ်မြတ်တော့ ရနိုင်တာပဲ”

အောင်စိန်သန်းရဲ့ တီးတိုးဆဲသံတွေ မိုးမွန်အောင် ကြား
လိုက်ရသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကြီးမြင့်က ဝင်ပြောသည်။

“အေး... ပြောပါဦး၊ မင်းဆို အကြံကောင်း ထွက်တယ်”

“ဒီလိုကွ... နေအထွက်မှာ ရွှေခွက်နဲ့ တောင်းစားမယ်
ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ရှိသေးတယ်မလား”

“ဟာ... ‘နေအထွက်မှာ ရွှေခွက်နဲ့ ငွေအပြည့်
ခပ်ဝယ်ပါ’ ကွ”

“အေး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွက်ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့
ဒီတန်တင်းက ခွက်တစ်ခွက်ငှားပြီး တွေ့တဲ့လူ လိုက်တောင်းကြတာ
ပေါ့”

“သေနာ”

“မြေပွေးကိုက်”

“... ”

“... ”

အထူးအဆန်း ဆဲနည်းတွေအပြင် တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ
မှာကြပြီး ဆဲကြသည်။

(၂)

“ဒီတစ်ခါ အတည်စဉ်းစားကွာ”

သူပြောပုံက ခုနကပဲ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်တွေ
စဉ်းစားထားသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့... ။

အောင်စိန်သန်းက မေးစေ့ပွတ်သည်။ ရောင်းစားလောက်
တဲ့အထိ အမွေးရှည်ထွက်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ စဉ်းစား
နေပုံရသည်။

ဘထွန်းလှမြင့်ကတော့ နထင်နှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုး၊ လက်မ
နှင့် ထောက်ကာ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်နဲ့ ငြိမ့်နေ၏။

ခေါင်းဘယ်လောက်လေးလဲ ချိန်ဆနေလားမသိ... ။

ကြီးမြင့်ကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။

သူက အေးနေတဲ့ ရေခွေးကြမ်းခွက်ထဲက ရေခွေးကြမ်းကို

လက်ညှိုးလေးနဲ့ တို့... ပြီးရင် စားပွဲပေါ်မှာ ဝလုံးလိုလို ဘာလို လိုနေရင်း ကကြီးပုံစံ ပေါက်သွားလို့ နောက်တစ်လုံး ထပ်ထည့် လိုက်နဲ့... ဘာတွေမှန်းမသိ ရေးရင်းစဉ်းစားသလို လုပ်၏။

ခဏကြာတော့ ကြီးမြင့်က-

“ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစား စဉ်းစားကွာ”

“အေး... လုပ်ပါဦး၊ ဘာစဉ်းစားမိလဲ”

“တောင်းစားတာ အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ စဉ်းစားမိတယ်”

“အာ”

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာ အတော်လေး စိတ် ပျက်သွားကြလေသည်။

“ဘာလဲ... မင်းတို့က သူတောင်းစားကို အထင်သေးကြ တာလား”

“မဟုတ်လို့လား”

“တလောက ပါသွားတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို မဖတ်မိဘူး ထားကွ”

“ဘာသတင်းလဲ”

“သူဌေးကြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားတဲ့အခါ သူ့နောက် ကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်တော့ သူတောင်းစားတစ်ယောက် ပြစ်နေ တာကို တွေ့ရတယ်တဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်... သူက တောင်းစားလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ အိမ်တွေဝယ်၊ ခြံတွေဝယ်၊ ကားတွေဝယ်နဲ့ တော်တော်ကြီးပွား နေတာ”

“တကယ်လား”

အားကျသွားသည်ထင်၏။ မျက်လုံးက အခိုးအငွေတွေ ထွက်လာသည်။ အရင်လို ‘တေနာလေး’ ဘာလေးတွေ မဆဲတော့။ စိတ်ဝင်စားလာပုံရသည်။

“တချို့တောင်းတဲ့ လူတွေက နည်းနည်းမြင့်တာပေါ့ ကွာ... သူတို့တတ်တဲ့ ပညာလေးတွေနဲ့ တောင်းရတာပေါ့၊ မင်း တို့လည်း သိမှာပါ၊ ဟိုကွာ... တစ်ခုခု တီးပြတာတို့၊ မျက်လှည့် ပြတာတို့ ဘာတို့လေကွာ... နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေမှာ မကြည့် ဖူးဘူးလား”

“အေး... ကြည့်တော့ကြည့်ဖူးတယ်ကွ... ဒါဆို ငါတို့ ဆီကလို တနားကြပါခင်ညာ... တနားကြပါလို့... မဝိပလ္လာ ဝိကလာအော်ပြီး ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့... မင်းဆိုလိုတာ အဲ့ဒီလိုလား”

“အေး... ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ကွာ...”

(၃)

ကြီးမြင့်က သူ့ရဲ့သူ့တောင်းစား စီမံကိန်းကြီးကို ဆွဲဆောင်
ဟောပြောနေခိုက်တွင် 'မိချို'မှာလည်း သူ့ဘာသာသူ ဒုက္ခတွေ့
နေလေသည်။

ဒုက္ခတ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကြီးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒုက္ခသည်သုံးယောက်က ကန်တင်းရှိ စားပွဲတစ်ခုစီတွင်
ထိုင်ရင်း သူမကို စိုက်ကြည့်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နာမည်က ဘတင့်... တဲ့... ။ နာမည်
တိုက လူဆိုးနာမည်နဲ့... ။ ဖိုက်တင်တားတွေထဲကလို 'ဘတင့်ကို
မထိနဲ့၊ မီးပွင့်သွားမယ်'ဆိုပြီး အော်ပြောမယ့်ပုံ ဖြစ်သောကြောင့်
မိချိုတော့ တစ်စက်မှ ကြည့်မရချေ။

ဒါပေမဲ့ သူတော့ မိချိုကို တစ်မိမိမိ ကြည့်နေ၏။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်အဖွေး
သားနဲ့ ဖြစ်သည်။

ဒါ့အပြင် အဝေးကနေတောင် သူ့ရဲ့ရေမွှေးနံ့ အိအိကြီးကို
တထောင်းထောင်းထနေအောင် ရနေသည်။

သူ့နာမည် အပြည့်အစုံတော့ 'မိချို' မသိချေ။ ဟိုတစ်ခါ
စကားလိုက်ပြောတုန်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ 'စန်းဝင်း'လို့တော့ မိတ်
ဆက်သည်။ ခင်ချင်လို့ပါ ဘာညာနဲ့ ဝင်ရောက်တာပေါ့။

မိတ်ကပ်လိမ်းထားသော အဆီအဝင်းဝင်း မျက်နှာကြီးနဲ့
လေ။ ဒါနဲ့ မိချိုလည်း နာမည်က 'စန်းဝင်း'၊ ခင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်၊
မျက်နှာမှာလည်း မိတ်ကပ်တွေနဲ့ဆိုတော့ သူ့ကို 'မိတ်ကပ် ခင်စန်း
ဝင်း' လို့ဆိုပြီး နာမည်ပေးမိသည်။

တစ်ချိန်လုံး မျက်နှာကို သုတ်လိုက်၊ သူ့မကို ကြည့်လိုက်နဲ့
သူ့ဘာသာသူ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကိုတော့ နာမည်အရင်း မမှတ်မိ
ချေ။ သူမတော့ သူ့ကို 'ကိုညွှတ်'တုသာ မှတ်ထားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ကြွက်သား အပြင်းပြင်းနဲ့ ကာယဗလ
မောင် ခန္ဓာကိုယ်မျိုးနဲ့ ဖြစ်သည်။

စွပ်ကျယ်ဝတ်လေ့ရှိပြီး လမ်းလျှောက်ရင် လက်နည်းနည်း
တားလျှောက်၏။

ဆိုးတာက 'မိချို'ကို တွေ့တာနဲ့ သူ့ကြွက်သားတွေကို
မသိမသာ ညှစ်ညှစ်ပြနေတော့တာပဲ။

ဘယ်နှယ်ဟာကြီးပါလိမ့်။

ပြောရရင်တော့ အဲဒီသုံးယောက်က 'မိချို'ကို ကြိုက်နေကြသည်။ မိချိုကတော့ နည်းနည်းလေးမှ ပြန်မကြိုက်။

ကြိုတုန်းပြောရဦးမယ်။ 'မိချို'က အချောအလှလေး...။ အသားအရည်၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကအစ ပြောစရာမရှိတော့ ကျောင်းသားတော်တော်များများ ကြိုက်တာပေါ့။

အခုလည်း ဘုတင့်၊ မိတ်ကပ် ခင်စန်းဝင်းနှင့် ကိုညစ်တို့ ကြောင့် မိချို အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်နေသည်။

သူမထိုင်နေတဲ့ စားပွဲကို လာပြီးမနှောင့်ယှက်ကြသော်လည်း သူမ ရှေ့တည့်တည့်ကနေ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ စိုက်ကြည့်နေကြတော့ အနေခက်နေတာပေါ့။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ သုံးယောက်လုံးက မိချိုကို ပိုးပန်းနေတာမှန်းသိတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် စောင်းငန်းကြည့်ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့လည်း ကြည့်ကြသေးသည်။

'မိချိုကတော့ စိတ်ထဲကနေ သူ့သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာမ နှစ်ယောက်ကိုသာ ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

ကဗျာဆရာမဆိုလို့ စာပေသမားတွေလို့ မထင်ပါနဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ စားလည်း ကဗျာကယာ၊ သွားလည်း ကဗျာကယာ၊ ကျောင်းတက်လည်း ကဗျာကယာနဲ့မို့ ကဗျာဆရာမ နှစ်ယောက်ဆိုပြီး 'မိချို'က နာမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

နာမည်အရင်းကတော့ အေးသီနှင့် စန်းမော်ဖြစ်သည်။

ကြာလာတော့ 'မိချို' မနေတတ်တော့...။

သူ့ရှေ့က သကောင့်သား သုံးယောက်ကို တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်မည်။ ဒီအတိုင်းဆက်နေပါက သူမမှာ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ အခိုးအငွေ့တွေအောက်မှာ ပျောက်ပျက်သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မိချိုက 'ဘတင့်'ကို မသိမသာလေး လက်ယှက်ခေါ်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဘတင့်မှာ မိချို ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ တောင့်တင်းသွားလေ၏။ ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ သေချာသည်။ 'မိချို'က သူ့ကို ခေါ်နေတာပဲ။

“ရှင့်ကို ခေါ်တာ”

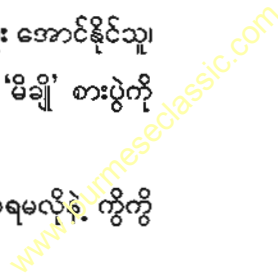
မိချိုက အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အဟီး”

ဘတင့်မှာ အပျော်လွန်သွားပြီး သွားရည်များ ထွက်ကျလာသောကြောင့် မနည်းပြန်သိမ်းရသည်။

ဘေးနားက ပြိုင်ဘက်နှစ်ယောက်ကိုလည်း အောင်နိုင်သူ၊ မဲပေါက်သူတစ်ယောက်လို မိန့်မိန့်ကြီးကြည့်ကာ 'မိချို' စားပွဲကို ထသွားလေ၏။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာလည်း ထိုင်ရမလို့၊ ထရမလို့နဲ့ ကွဲကွဲ

တွဲတွဲ လုပ်နေကြရင်း မအိမသာ ဖြစ်နေကြ၏။

“ဘတင့်ကို ခေါ်ရာရား”

မိချိုရှေ့ရောက်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး စကားပင် မပိုတော့။

“ဟုတ်တယ်၊ ထိုင်ပါဦး၊ ကိုဘတင့်”

“အဟီး”

ထိန်းမနိုင်၊ သိမ်းမနိုင် ဖြစ်နေသော သွားရည်များကို

ထရွတ်ရွတ် ပြန်သိမ်းနေရသည်။

“သူငယ်နာလား”

“တင်... ဘယ်လို”

“သွားရည် ခဏခဏ ထွက်ကျတာ သူငယ်နာလားလို့

မေးတာ”

“ဟာ... မဟုတ်... မဟုတ်ရပါဘူး... အထင်မလွဲ

ပါနဲ့ ချိုလေးရယ်... ကိုယ်... ကိုယ်ကလေး... လူကြီး ဖြစ်နေ

ပါပြီ”

ဘတင့် အပြောကြောင့် မိချိုပင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ

ဖြစ်သွားသည်။ တော်ကြာ သူ့လူကြီးဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ထမြမှ

ဖြင့် အခက်တွေ့နေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ခပ်မြန်မြန်ပဲ-

“ဒီမယ်... ကိုဘတင့်”

“ပြောပါ ချိုလေး... ကိုယ်နားထောင်နေပါတယ်”

ဘတင့်မှာ အိုက်တင်အပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။

“မိချိုလေ... မိချို...”

“အင်း... အဟဲ... ပြော... ပြောပါ...”

“မိချိုလေ... ကိုဘတင့်ကို...”

“အို”

ဘတင့်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး မျက်လွှာကို အောက်ချမိ

သည်။

‘မိချို’ သူ့ကို ဒီလိုစပြောလိမ့်မယ်လို့ သူ မထင်ထား...။

ပြောမယ့် ပြောတော့လည်း ချက်ချင်းကြီးပါလားဆိုပြီး ဘတင့်မှာ

ဘဝင်ခိုက်နေလေ၏။

“အင်း... ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ပြောလိုက်လို့ ကိုဘတင့်

များ မိချိုကို အထင်သေးသွားမလား မသိဘူးနော်”

“အို... မသေးပါဘူး၊ မသေးပါဘူး ချိုလေးရယ်၊

ကြီးတောင် ကြီးမါသေးတယ်”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“အထင်... အထင်ကို ပြောတာပါ။ စကားလောသွား

လို့... အဟီး”

“တကယ်နော်”

“အဟုတ်ပါဆို”

“ကိုဘတင့်က ကြာသပတေးသားနော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဗေဒင် ယုံလား”

“ဟင်... ဘာကို”

“ဗေဒင် ယုံလားလို့ မေးတာ”

“ချိုလေး ယုံရင် ဘတင့်လည်း ယုံပြီးသားပဲ”

ဘတင့်မှာ နည်းနည်းတော့ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်လာသည်။

သူထင်ထားသလို မဖြစ်သောကြောင့် နည်းနည်းတော့

အားလျော့သွားသည်။

ဒါပေမယ့် မိချိုက သူ့ကို အခုလို တကူးတက စကားလက်ခံပြောနေတာကို အခွင့်ထူးခံ လူစားတစ်ယောက်လို ကျေနပ်နေမိ၏။

ကျန်ပြိုင်ဘက် နှစ်ယောက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ပြနေသေး၏။

“မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖတ်ရတဲ့ ‘ကြာသပတေးသား’တွေရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတာကို ကိုဘတင့်ကို ပြောပြမလို့”

“ဟင်... ဘာရေးထားလို့လဲ”

ဒါကိုတော့ ဘတင့်က စိတ်ဝင်စားသည်။

လတ်တလော မိချိုကို သူက ချစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလို ကိုဘတင့်ရဲ့... ”

ဟု အစချီပြီး လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ကြာသပတေးသားများ အချစ်ရေး လာဘ်ကောင်း

အောင် ပီယဆေးကိုဆောင်ဆိုပြီး ရေးထားတယ်”

“ဟင်... အဲဒီလိုကြီး ရေးထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကိုဘတင့်ကို ပြောပြတာ”

“ဒါဆို အဲဒီ ပီယဆေးက ဘယ်မှာ ရွာရမလဲ... ”

ပရဆေးဆိုင်မှာများ ရမလားမသိဘူးနော်”

“အာ... အဲဒါတော့ မိချိုလည်း ဘယ်သိမလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာပေါ့”

ဘာပဲပြောပြော မိချိုကတော့ သူ့ကို ရေလာပြီး မြောင်းပေးနေပြီဆိုပြီး တွက်လိုက်သည်။

သူပြောတဲ့ ပီယဆေးဆောင်ရင် ဘတင့်ကို ပြန်ချစ်မယ့်ပုံစံ ရှိတယ်ဆိုပြီး ဘတင့်မှာ တွေးရင်း အပျော်ကြီး ပျော်သွား၏။

“မိချို ဒီလိုပြောတာကို ဟိုနှစ်ယောက်မသိစေနဲ့နော်၊

ပြန်လည်း မပြောရဘူး”

“အာ... ဘာချိုင်လို့ ပြန်ပြောရမှာလဲ”

“ပြီးရေး နောက်မှ ပြန်သိရလို့ကတော့ မလွယ်ဘူးနော်”

“အင်းပါ... ချိုလေးရဲ့ ကိုဘတင့်တို့က တစ်တင့်တည်း

ရှိတယ်”

ဘာမှန်းလည်း မသိချေ။

ဒီအရွယ် တင်တင်တို အရွယ်၊ ကျွန်မ ကျွန်မတို့အရွယ် ဆိုပြီး သိချင်း ထဆိုနေမှ အခက်...။

“နောက်ပြီး ဒီကန်တင်းမှာ ဆက်ထိုင်မနေနဲ့တော့”

“အင်းပါ... ချိုလေးဆီက ဒီလိုမျိုးကြားရပြီဆိုတော့ တိုယ် ဆက်ထိုင်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

ထိုစကားကိုတော့ ဘော်လွန်းနည်းနည်း မြင့်ပြောလိုက် သည်။ ဒါမှ တိုနှစ်ယောက် ကြားလေမည်။

သူနဲ့ မိချိုကို ဘာလို့လို့ ညာလိုလို ထင်ပေရော...။

“ကဲ... သွားတော့”

မိချို ပြောလိုက်ချိန်တွင် ဘတင့်မှာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဇောင်းထဲက မြင်းလိုပဲ ကန်တင်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

သူပြိုင်ဘက်နှစ်ယောက်ကိုလည်း အနိုင်ရတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကြည့်သွားသေး၏။

မိချို သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။ တစ်ရန်တော့ အေးသွားပြီ။

ဒါနဲ့ မိချိုသည် သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လွမ်းငွေ့ တဝေ ဝေနဲ့ သူ့တို့ စိုက်ကြည့်နေသော မိတ်ကပ် ခင်စန်းဝင်းကို လက် လှက်ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“ဟင်”

မထင်မှတ်ဘဲ အခေါ်ခံရသောကြောင့် မိတ်ကပ် ခင်စန်း ဝင်းမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး တရွှေရွှေနဲ့ ပြေးလာလေ၏။

မိချိုသည် သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော မိတ်ကပ် ခင်စန်း ဝင်းကို အသံလေး နှိမ့်ပြီး-

“ရှင်က ‘အင်္ဂါသား’ မှတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အေးလေ... တောင်းစားတာနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်တာနဲ့က အတူတူပဲကွာ၊ အဆင့်အတန်းချင်းသာ နည်းနည်းကွာသွားတာ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွာ၊ စီးပွားရေးလုပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်းစားတာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ကိုယ့်အိတ်ထဲ ပေးချင်လာအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ လုပ်ရတယ်လေ... ဟုတ်ဘူးလား။ ဥပမာကွာ သူတောင်းစားက သူ့ကို လူတွေ ပိုက်ဆံပေးချင်လာအောင် အနာလေးဖြစ်တဲ့ပုံစံတို့၊ ခြေကျိုးတဲ့ပုံတို့၊ အဲဒါတွေ လုပ်တယ်လေ။ စီးပွားရေးသမားတွေကလည်း သူများပိုက်ဆံတွေ ယူချင်တော့ ဟိုဟာရောင်း၊ သည်ဟာရောင်း၊ တစ်ခုခု လုပ်ပေးစသည်ဖြင့်ပဲပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ... ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် လုပ်မနေနဲ့ ငါတို့မှာ အခု ပိုက်ဆံပြတ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ လူတွေက ငါတို့ကို ပိုက်ဆံလာပေးအောင် လုပ်ရမယ်။ သူတို့ ပိုက်ဆံပေးချင်အောင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး သူတို့ကို ပြန်လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ”

ဟုဆိုပြီး Blackboard တွင် နောက်ဆုံး စာသားကို ချရေးလိုက်သည်။

သူ့နာမည်ကို အရှေ့က လိုတရဆိုပြီး ရေးတည့်ကာ အဆုံးသတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

(၄)

ကြီးမြင့်သည် ကန်တင်းမှာ ထောင်ထားသော Blackboard တွင် ယနေ့ အထူးစပယ်ရှယ် ဟင်းများဆိုသည့် စာများကို ဖျက်ကာ စာတန်းအချို့ ရေးလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်က ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ ဖြစ်သောကြောင့် အေးဆေးပဲ ဖြစ်သည်။ ကြီးမြင့် ရေးပြီးသမျှကို အနောက်က လိုက်ဖတ်နေသော အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာသာ မျက်လုံးပြုနေသွားကြလေ၏။

“ကြီးမြင့်... မင်း... မင်းဟာက ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟာ... ဒီလိုပဲလေ၊ ပိုက်ဆံရှာရတော့မှာ ဆိုတော့

ဖိန့်ဖိန့် လုပ်ရမှာပေါ့”

“မင်း ပြောတော့ တောင်းစားမယ်ဆို”

လိုတရကြီးမြင့်

“မျက်ခုံးတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ”

ဘထွန်းလှမြင့်က ရေရွတ်သည်။

“ဘာမှ မပူနဲ့... အခု ပိုက်ဆံပေးမယ့် လူတွေလာရင် မင်းတို့က အရင်တွေ့ရမယ်... ပြီးမှ ငါရှိတဲ့ စားပွဲကို လွတ်ရမယ်”

“အတူတူထိုင်ပြီး လုပ်လည်း ရတာပါပဲကွာ”

“ဟကောင်ရ... လုပ်မယ့် လုပ်တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ရတယ်ကွ... အဲဒါမှ သူတို့က နည်းနည်းရှိန်သွားမှာပေါ့။ ငါနဲ့ တိုက်ရိုက်မတွေ့ရဘူးဆိုပြီး... အဟီး”

မျက်နှာက စပ်ပြီးပြီး လုပ်နေသောကြောင့် သူတို့လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ ကြီးမြင့်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခုံတွင် ပြောင်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက တန်တင်းရှေ့တွင် ထောင်ထားသော Blackboard ကို ကြည့်လိုက်၊ ဆိုင်ထဲမှာ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသော ကြီးမြင့်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ပြုံးစိပြုံးစိ လုပ်နေကြသည်။

ကြီးမြင့်အကြောင်းကိုလည်း သိကြသောကြောင့်-

“ကြီးမြင့်... ဘာထွင်ပြန်ပြီလဲကွ”

ဆိုပြီး အော်သွားတဲ့သူတွေလည်း ရှိသည်။

တချို့ကလည်း ကြီးမြင့် ရေးထားသော စာများကို တစ်လုံးချင်းစီ သေချာဖတ်နေလေ၏။

ဘာပဲလိုလို

လိုချင်တာတိုသာ ပြောပါ။

မဖြစ်နိုင်တာ မရှိပါဘူး။

လိုချင်တာ အားလုံးရနိုင်မည်။

(မှတ်ချက်။ ။ အခကြေးငွေဖြင့်သာ)

ပုံ

လိုတရကြီးမြင့်

“အောင်မာ... သင်းက”

မျက်မှန်နဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ထိုသို့ ရေရွတ်ပြီး တန်တင်းထဲမှာ ထိုင်နေသော ကြီးမြင့်ရှိရာသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ကြီးမြင့်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး သူ့ဆီ အရင်မလာနဲ့၊ တိုဘက်ဝိုင်းက သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆီကို အရင်သွားပါ ဆိုတဲ့ ပုံစံကို လုပ်ပြသည်။

“အောင်မာ... သူက အတွင်းရေးမှူးတွေ ဘာတွေနဲ့ ဝါလား”

အောင်သက်သက် ဖြစ်သွားသော်လည်း အောင်စိန်သန်း
နှင့် ဘထွန်းလှမြင့်တို့ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဟင်... ဘာကို”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ မေးတာ။ ဆိုင်းဘုတ်ကြည့်ပြီး ဝင်လာ
တော့ တစ်ခုခု လိုချင်လို့မို့လား”

“ဪ... အေး... ဖုတ်တယ်”

မျက်မှန်နဲ့ ကျောင်းသားကို အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်
တို့က ကောင်းစွာသိကြသည်။

သူနာမည်က အေးထွန်း... ။ ကျောင်းထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ
ဖုတ်လှပြီ ထင်သူများထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ကြီးမြင့်နဲ့တော့ သိပ်အစေးမကပ်လှ။ အခုလည်း ကြီးမြင့်ကို လှောင်
ချင် ပြောင်ချင်၊ ဒုက္ခပေးချင်သောကြောင့် ဝင်လာမှန်း အားလုံး

ခိုင်မိသည်။

“ပြောပါ... အေးထွန်း၊ ဘာလိုချင်ပါသလဲ၊ ငါတို့မှာ
အချိန်မရှိဘူး၊ တိုတိုနဲ့လိုရင်းပဲ ပြောပါ”

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာ ကြီးမြင့် သင်ပေး
ထားသည့်အတိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်ပြီး ခပ်တည်ထည် မေး
လိုက်လေ၏။

“ငါ... လကမ္ဘာက ကျောက်တုံးတစ်တုံး လိုချင်လို့”

“ဟင်”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် အေးထွန်းက လုပ်လေပြီ။ မျက်နှာ
စပ်ဖြစ်ပြန်နှင့် ဖြစ်နေ၏။

ကြီးမြင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကြီးမြင့်က သူတို့ နှစ်
ယောက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းဟာက နည်းနည်းခက်တယ်ဆိုတော့ ဈေးကြီးမယ်
ကွ”

“ရတယ်လေ၊ အဓိကက လကမ္ဘာက ကျောက်တုံးတစ်တုံး
ရဖို့ပဲ”

“ကောင်းပြီ... မင်းလိုချင်တာက လကမ္ဘာက ကျောက်
တုံး တစ်တုံး”

စာအုပ်ထဲမှာ ရှေးမှတ်လိုက်သည်။

လကမ္ဘာက ကျောက်တုံးတစ်တုံး။

“မှန်ကန်ကြောင်း လက်မှတ်ထိုး”

ဘထွန်းလှမြင့်က အေးထွန်းကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်
လေသည်။

အေးထွန်းကလည်း လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် ကျသင့်ငွေကို
အောင်စိန်သန်းက ပိုပိုသာသာလေးပြောရာ အေးထွန်းက လက်ခံ
လေ၏။

“လကမ္ဘာက ကျောက်တုံး မရရင် ()ဆ ပြန်ပေးရမှာနော်”

“ပေးမှာပါကွ သိပါတယ်”

“ဒါဆိုရော”

အေးထွန်းက ပိုက်ဆံကို သူတို့ရှေ့ ပစ်ချပြီး ကြီးမြင့်ဘက်

လှည့်တာ-

“ငါဘယ်တော့ ရမှာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ညနေရမယ်”

“ဟင်”

ကြီးမြင့်ရဲ့ သေချာတဲ့ လေသံကြောင့် အေးထွန်းပင် အံ့ဩ သွားလေ၏။ နောက်မှ မချိပြီး ပြီးရင်း ‘ကောင်းပြီလေ’ဟု ပြောကာ တန်တင်ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ အေးထွန်း ထွက်သွားပြီးသောအခါ အောင်စိန်သန်းထွန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်တို့မှာ ကြီးမြင့်ဘက်တို့ တူးလာပြီး-

“ဟေ့ကောင်... ကြီးမြင့်၊ မင်းဟာက သေချာလို့လား”

“အဟဲ့... ဘာပဲပြောပြော မင်းတို့ ပိုက်ဆံရလိုက်ပြီ ဖြတ်လား”

“ဟ... ဒီညနေမှ သူပြောတာ မရရင် ပြန်လျှော်ရမှာ လေ... အဲဒါလည်း ထည့်တွက်ဦး”

“အေးဆေးပါကွ”

“မင်းကသာ အေးဆေးနေ၊ သူပြောသွားတာကို ကြည့်ခြင်း

အားဖြင့် ငါတို့ကို တစ်ကျောင်းလုံး အရှက်လိုက်ခွဲချင်ပုံ ရတယ်ကွ”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်၊ သူပြောသွားတာက ဘာ”

“လကမ္ဘာက ကျောက်တုံးတစ်တုံးလေ”

“ဒီလို လုပ်ကွာ”

“အေး... ပြောစမ်းပါဦး”

ကြီးမြင့်က နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးလေးကပ်ပြောသည်။

“ငါတို့ကျောင်းကနေ အပြင်ကိုသွားရင် တွေ့ရတဲ့ လကမ္ဘာ

စတိုးဆိုင်ကို သိတယ်မှတ်လား”

“အေး... သိပါတယ် ငါတို့ကျောင်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး၊

ခြံထဲမှာ ဖွင့်ထားတာလေ”

“အေး... မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်က အဲဒီဆိုင်ကို

သွားပြီး သူ့ခြံထဲက ကျောက်တုံးတစ်တုံး ယူလာခဲ့”

“ဟင်...”

“ပြီးလို့ရှိရင် အဲဒီဆိုင်ရှင်ကို ငါ့နာမည်ပြောပြီး သူ

လက်ရေးနဲ့ စာလေးတစ်စောင် ရေးခိုင်းလိုက်”

“ဘာရေးခိုင်းရမလဲ”

“ဤကျောက်တုံးသည် လကမ္ဘာမှ ကျောက်တုံးဖြစ်ကြောင်း

အာမခံပါသည်။ ပုံ... ကျော်သိန်း၊ လကမ္ဘာစတိုးဆိုင်ပြီး ရေးခိုင်း ရမယ်”

“ဟေ”

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာ ကြီးမြင့်ကို ကြောင်
တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်မိကြရင်း...

“သူက အာကာသထဲမှာရှိတဲ့ လကမ္ဘာပေါ်က ကျောက်တုံး
တို့ ပြောတာလေကွာ”

“သူပြောသွားတာ အာကာသလို့ ပါလို့လား”

“အဲ...ဟို...အဲဒါတော့ မပါဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် လို့”

“ဟ...ငါတို့က သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးတာပဲ
လေ...လကမ္ဘာက ကျောက်တစ်တုံးတစ်တုံးလို့ပဲ သူပြောသွား
တာ လပေါ်ကတို့၊ အာကာသထဲမှာရှိတဲ့ လကမ္ဘာတို့ ဆိုပြီး ထည့်မှ
ပြောသွားတာ... ဟုတ်ဘူးလား”

ကြီးမြင့်ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။

ဟိုသကောင့်သားက လကမ္ဘာက ကျောက်တုံးလို့ပဲ ပြော
သွားတာကိုး။ ကြီးမြင့်ကတော့ ပိုင်သည်။

သူပြောသွားတာကိုပဲ ကွက်တီလုပ်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။

(ဤအတိုင်းပဲ ညနေရောက်တော့ အေးထွန်းကို လကမ္ဘာ
စတိုးက ကျောက်တုံးပေးတော့ ဘာဘာညာညာ လုပ်သေးသည်။

ဒါပေမယ့် ကြီးမြင့်က အေးထွန်း လက်မှတ်ထိုးထားသော
စာသားများအရ သူမှန်ကြောင်း၊ ဖြုလုပ်ပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြော
တော့ အေးထွန်းမှာ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပွစိပွစိနဲ့ ထွက်သွားလေ
သည်။)

အဲဒီလိုမျိုး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကြီးမြင့်မို့လို့ လုပ်တတ်
သည်။ သူတို့ဆီလာတာ အေးထွန်းတစ်ယောက်ပဲတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေလည်း လာကြသေးသည်။

(၅)

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကြီးမြင့်က စပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ထိုင်နေသလို သူမကလည်း ကြီးမြင့်ရှေ့မှာ ပြုံးစိစိနဲ့ ဝင်ထိုင်လေ၏။

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်ရှေ့မှာ မထိုင်ဘဲ ကြီးမြင့် ရှေ့မှာ အတင်းဝင်ထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးမြင့်ကလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ-

“ကဲ... ဘာလို့ချင်လဲ ကလေးမ”

တကယ်တော့ ကလေးကြီးဟု ဆိုရလောက်အောင် ခန္ဓာကိုယ် မှာ ထွားထွားနှင့် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မနာမည်က ခင်သက်ထားစိန်ပါ”

“ဪ... ”

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထွားစိန်လို့ မှတ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုသိသလို ရှင့်အကြောင်းလည်း သိပါတယ်”

“ဟုတ်”

ရှက်သလိုလို ဘာလို့လို့ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ့်အကြောင်း သိတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အကြွေးတွေလည်း သူ့သိမှာပေါ့။

“ကျွန်မ စိတ်ညစ်နေတာရှင့်”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ကိုနေတိုးက ကျွန်မချစ်သလို ကျွန်မကို ပြန်မချစ်ဘူး”

“ဪ... ခုနကတောင် သူ့ကို တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“ဟယ်... ဟုတ်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ ကျွန်မ... ”

ကျွန်မ သွားတွေ့မယ်”

ထွားစိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နဲ့ ခုံကုန်း တုလောက်အောင် ပြာကလက်စိန် ဖြစ်သွားသည်။

“ခုနကတော့ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ တွေ့တာပဲ၊ ကွမ်းစားနေတယ်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ မေးတော့ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး ဘတ်စ်ကား ဝိတ် ထွက်သွားတာပဲ”

“ဟင်”

ထွားစိန်မှာ မျက်မှောက်ကြီး ကြုတ်ပြီး သူ့ကို စားတော့ ခဏတ် ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

“ရှင်က ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“သင်္ချာက နေတိုးကို ပြောတာ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာရှင်... ကျွန်မက အဲဒီဂျပ်ကို ပြောမလား။ ကျွန်မ ပြောတာက ရုပ်ရှင်မင်းသားချော ကိုနေတိုးကို ပြောတာရှင်”

“ဪ... သိဘူးလေ၊ နီးစပ်ရာထင်လို့”

“ကျွန်မက အဲဒီလိုကောင်မျိုးကို မမှန်းဘူးရှင်”

“အင်း... ဟင်း၊ ဆက်ပြောပါဦး”

ကြာရင် ထွားစိန်လုပ်တာကြောင့် ခုံတျိုးသွားနိုင်သည်။ မကနီခင် တဲတဲလေး အခြေအနေမှာ သူ့အဆင်ပြေအောင်

လုပ်ပေးမှပါပဲ။

“အဲဒါ သူ့ဓာတ်ပုံနဲ့ လက်မှတ်လိုချင်တယ်”

“အာ”

“ဘာလဲ မရဘူးလား၊ ရှင့်ရှေ့မှာ ရေးထားတော့ ရန်ကုန် လမ်းညွှန်လုပ်ခို”

“ဟင်... ဘာရယ်၊ ဘာရယ်”

“ရန်ကုန်လမ်းညွှန်လေ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရန်ကုန်လမ်းညွှန် ကြော်ငြာကလည်း ဘာပဲလိုလို ရန်ကုန်လမ်းညွှန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ကြော်ငြာတာလေ၊ အစက ရှင်ရေးထားတာကြည့်ပြီး ရန်ကုန်လမ်းညွှန် ကြော်ငြာမှတ်

လို့ နောက်မှ ရှင်မှန်းသိပြီး ဝင်လာတာ”

ဟစ်ဟစ်သာ အော်ငိုလိုက်ချင်တော့သည်။

တော်သေး၏။ လိုချင်တာ အားလုံးရနိုင်တာ Junction

Center ဆိုပြီး သူ့ရုပ်ကြီးနဲ့ မပြောသွားတာပဲ ကံကောင်းသည်။

နောက်ဆို သူ့ရုပ်ကြီးမြင်မိတာနဲ့ ထိုကြော်ငြာကို ကြည့်

ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်...။

“အဲဒါများ ထွားစိန်ရယ်”

“ဘာရှင်”

“အဲ... ထားစိန်ရယ်လို့ ပြောတာပါ။ ကိုနေတိုးဆီ

မိတ်ဆက်စာလေး ရေးပြီး၊ ကိုနေတိုး ပရိသတ်ပါ ဓာတ်ပုံနဲ့ လက်

မှတ်လေး လိုချင်လို့၊ ဘာလို့ဆိုပြီးပြောလည်း သူက ပြန်ပို့ပေးမှာ

ပေါ့”

“လုပ်ပြီးပြီရှင်... မရဘူး”

ထွားစိန်မှာ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ ဝမ်းနည်း ဖြစ်လာသည်။

သူ့အဖြစ်ကို တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ ဝမ်းနည်းလာတယ်ထင်ပ။

“ဘယ်လို လုပ်တာလဲ”

“စာတွေ အကြိမ်ကြိမ်ထည့်ပြီးပြီ၊ သူ့ဆီက တစ်ခါဆို

တစ်ခါမှ ပြန်မလာဘူး”

“လိပ်စာများ မှားသလားဗျာ”

“မမှားဘူးရှင်၊ မမှားဘူး၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

လည်း ကိုနေတိုးဆီ စာပို့ဖူးတယ်၊ သူကတော့ သူ့ဓာတ်ပုံလေးနဲ့ လက်မှတ်ကလေး ရတယ်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မကတော့ ဘာ... ဘာဆို ဘာမှ ပြန်... ပြန်မရဘူးရှင်... ဟီး”

“ထွားစိန် ငိုချလိုက်ပါပြီ။”

သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး သကောင့်သား နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။

သူတို့လည်း ထွားစိန်ကို ကြောဏ်လို့ ထင်သည်။ ကိုယ့် ဘာသာတိုယ် ကြည့်ရှုင်းဆိုပြီး လက်ကာပြလိုက်၏။

“နေပါဦး... ထွား... အဲ၊ ထားစိန်က ကိုနေတိုးကို ဘာတွေများ ရောပို့လို့လဲ”

“သူက နာမည်ကြီးမင်းသားဆိုတော့လေ... အဟင့်”

“အင်း... နှပ်... နှပ်တွေ ကျလာပြီ”

“ဘာရယ်”

“နှပ်တွေကျလာပြီလို့ ပြောတာ”

“ဪ”

တစ်ရှူးတစ်ခုထုတ်ကာ နှပ်တွေကို ‘ဖြီး’ဆိုပြီး မြည်အောင် ညှစ်ပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

“အခြားပရိသတ်တွေကလည်း ကိုနေတိုးကို ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ် စသဖြင့် ရောကြမှာပဲလေ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေါ့”

အလိုက်သင့်လေး ဖြေပေးလိုက်သည်။ နှပ်မစင်အောင် လည်း လက်နဲ့ ကာထားရ၏။

“အဲဒီတော့ သူ့များတွေ မလုပ်တဲ့၊ ထူးခြားမှုလည်း ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး စာတိုတိုလေး တစ်စောင်ရယ်၊ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံနဲ့အတူ ဒီဖိတ်စာလေး ပို့ပေးလိုက်တာပါ”

ဆိုပြီး သူ့အိတ်ထဲကနေ ဖိတ်စာလေးတစ်စောင် ထုတ်ပြသည်။ ထုတ်ပြရင်း ဆက်ပြောပြန်၏။

“စာကတော့ တိုတိုလေးပါ၊ ဒီဖိတ်စာကို ကိုနေတိုး သဘောတူရင် ကျွန်မဆီကို ကိုနေတိုး လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံပို့ပေးပါဆိုပြီးတော့ ရောလိုက်တာ... အဟင့်၊ အခု... အခုထိ သူ့ဆီက ဓာတ်ပုံပြန်မရသေးဘူး ဟီး... ဟီး”

ငိုသည်။ နှပ်ထွက်သည်။ ညှစ်ချသည်။

“ပြပါဦးဗျာ၊ ဘာဖိတ်စာလဲ”

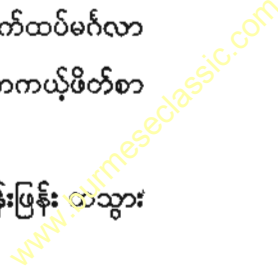
သူ့ကိုပေးသော ဖိတ်စာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက်”

ကြီးမြင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဖိတ်စာမှာ ထွားစိန်နှင့် ကိုနေတိုးတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဖိတ်ကြားလွှာဆိုပြီး နှစ်ဖက်မိဘ အပြည့်အစုံနှင့် တကယ့်ဖိတ်စာ အတိုင်းရေးထားသည့် ဖိတ်စာဖြစ်နေသည်။

ကိုနေတိုးမပြောနဲ့ သူတောင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွား

သည်။ ထွားစိန်ဆိုသည့် ဆူမိုနပန်းသမားပုံစံကို ကြည့်လိုက်
တိုနေတိုး မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်လိုက်နဲ့သာ သက်ပြင်းချနေ
မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွားစိန်ကိုတော့ နှစ်သိမ့်ဆွေးနွေး ပေးလိုက်
ပါသည်။ အဲဒီလိုပြောလိုက်၍ ထွားစိန် AIDS ဖြစ်နေသည်ဟု
ခေါ်လိုပါ။

သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် စိစဉ်ပေးလိုက်တာလို့ ပြောခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ကြီးမြင့်မှာ ရှုတင်ကားမောင်းသည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
ရှိသည်။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ကိုနေတိုးဆီက စာလေး
တစ်စောင်လောက်ကို ယူလာစေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုနေတိုးကလည်း ကူညီပါသည်။ စာထဲတွင် ကိုနေတိုးက
ညီမလေးလိုတော့ ခင်ပါကြောင်း၊ အစ်ကို့မှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့လူ
မရှိပါသောကြောင့် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း စသဖြင့် ရေးကာ
တိုနေတိုး လက်မှတ်ထိုးထားသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထွားစိန်ထံသို့
ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကိစ္စအတွက် ကြီးမြင့်တို့ ခပ်မြတ်မြတ်လေး ရလိုက်သည်။
(နောက်ပိုင်းတွင် ထွားစိန်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်
ရည်းစားဖြစ်သွားသည်ဟု ကြားရသည်။)

သူ့ကောင်လေး နာမည်က မင်းသွေးဟုဆိုပြီးလည်း
နောက်ဆက်တွဲ ထပ်ကြားရသည်။

အစ်ကို ကို ကလဲ့စားချေချင်သောကြောင့် သူ့ညီနဲ့ နာမည်
တူသည့်သူ့ကို ရှာကြိုကြိုက်လိုက်ပုံရသည်။)

(၆)

“ပီယဆေးလိုချင်လို့ပါ”

တစ်နေ့တုန့်ရသမျှ ပိုက်ဆံများကို ကြီးမြင့်တို့ သုံးယောက် သား ရေတွက်နေရင်း သူတို့ထိုင်နေသော စားပွဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်ကာ အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆိုင်ပိတ်ပါပြီ”

ဘထွန်းလှမြင့်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဘတင့်ဗျ”

“ဟင်...”

ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ သူ့နာမည်ကို အတင်းဝင်ပြောသော ကြောင့် ကြီးမြင့်တို့သုံးယောက်မှာ ထိုလူကို ငေးငေးငိုင်ငိုင်နဲ့ ကြည့် နေမိသည်။

သီးသန့်သစ်ဝင်

၆

“ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတုန်း၊ ခင်ဗျားတို့ ဟာကြီးတွေ့တာနဲ့ ဝင်လာတာ”

“အာ... ဘာကြီးတုန်း”

“ဆိုင်းဘုတ်ကို ပြောတာပေါ့ဗျ”

ရုပ်ရော၊ နာမည်ရော လူမိုက်ရုပ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖေးဖေးမမတော့ ပြောနေရသည်။

“ဒီနေ့တော့ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်က ပိတ်ပြီဗျ”

တကယ်လည်း သူတို့ ပင်ပန်းနေကြသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မေးသမျှ ပြောလိုက်၊ လိုချင်တာ ရှာပေး လိုက်နဲ့ တော်တော်လေးကို ခေါင်းခြောက်နေသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ကြည့်သောအခါမှာလည်း တော် တော်လေး ရနေသောကြောင့် ဆက်မလုပ်တော့ရန် သုံးယောက် သား ဆုံးဖြတ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“လုပ်ပါဗျာ... ကျွန်တော် ဈေးကြီးကြီး ပေးဝယ်ဆို လည်း ပေးဝယ်ပါရစေ၊ တကယ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ပါ”

ဘတင့်က ရုပ်နဲ့မလိုက်အောင် ညှုန်နေ၏။

“နေပါဦး၊ ခုန ခင်ဗျားလိုချင်တာ၊ ဘာ...”

ကြီးမြင့်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပီယဆေး”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မလုပ်ပေးတတ်ဘူးဗျ၊ ဆရာ တစ်ယောက်ယောက်ဆီသွား”

“ဘယ်ဆရာဆီသွားရမုန်း မသိလို့ပေါ့၊ လုပ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား တို့ နေထားတော့ ဘာပဲလိုလိုဆို”

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ပြန်ပြင် မှပဲ။

နောက်ဆုံး သူ့နာမည်နောက်မှာ ကြီးမြင့် (ရန်ကုန်လမ်း ညွှန်)ဆိုပြီး တွင်သွားမှ ခတ်နေဦးမည်။

“ဒီနေ့တော့ ကျောင်းလည်း ဆင်းတော့မယ်ဗျာ၊ နောက် နေ့မှ လာလို့ မရဘူးလား”

ဈေးကြီးကြီးပေးမယ်ဆိုသောကြောင့် သိပ်လည်း လက် လှေ့ထံချင်သေးပေ။

ဒီကြားထဲ စဉ်းစားလို့ ရလိုရငြား မနတ်ဖြန် ချိန်းလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘတင့်က ဒီနေ့ မရသောကြောင့် မျက်နှာကြီး စူပုတ်သွား သော်လည်း နောက်နေ့ လာမည်ဟုဆိုပြီး ကင်းတင်းထဲမှ ထွက်သွား လေ၏။

ထိုအခါမှပဲ သူတို့သုံးသောက်သား သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး ဝိုက်ဆံတွေကို ခပ်မြန်မြန် ရေလိုက်ကြ၏။

“ပီယဆေး လိုချင်လို့”

“ဟာ... ”

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်...

ဒီတစ်ခါတော့ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တွေနဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဟို... ဒီနေ့တော့ ဘာမှလုပ်ပေးလို့ မရတော့ဘူးဗျ၊ တွောင်းဆင်းတော့မှာဆိုတော့”

“မနက်ဖြန်ရော ရမလား”

“အဟဲ... လာကြည့်လိုက်ဗျာ”

“အာ... ကျွန်တော်က ပီယဆေးရမှ အဆင်ပြေမှာဗျ၊ ဘယ်လောက် ပေးရပေးရဗျာ... စရန် ယူထားမလား”

အိတ်ကပ်ထဲကနေ ပိုက်ဆံတွေ အတင်းထုတ်ပေးနေသော ကြောင့် ကြီးမြင့်မှာ မနည်းတားလိုက်ရပြီး-

“နေ... နေပါဦးဗျာ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပီယဆေးကို အတင်းလိုချင်နေတာလဲ”

“အဲဒါကို ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးလို့ သေချာကတိပေးထား တာကြောင့် ပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

ကြီးမြင့်မှာ ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ ဖင်ကုတ်လိုက်လုပ်ရင်း အတော်ကြီးကို စိတ်ညစ်သွားလေ၏။

“အခုမရဘူးဆိုလည်း မနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်ဗျာ၊ ဘာလုပ် လို့ ဘာလုပ်ရမုန်းမသိတုန်း ခင်ဗျားဆိုင်းဘုတ် တွေတာနဲ့ ပင်လာ

တာ... ကျွန်တော့်နာမည် မှတ်ထားဦး စန်းဝင်းတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားမှပင် ကြီးမြင့်မှာ အသက်ရှူနိုင်လေသည်။

ပြင်းလိုက်သည့် ရေမွှေးနဲ့ အသက်ပင် အောင့်ထားရသည်။

“ဟဲ... ဟို... ဆိုင်းဘုတ်ကို မြန်မြန်ဖျက်မှရမယ်။ တော်ကြာ...”

စကားပင် မဆုံးသေး။ သူ့ရှေ့ကို လူတစ်ယောက် လာရပ်သောကြောင့် ကြီးမြင့်မှာ တိုးလို့တန်းလန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

စကား တိုးလို့တန်းလန်းဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကြီးမြင့်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်...”

ကြွက်သားကြီးတွေ ညှစ်ညှစ်ပြပြီး ကြီးမြင့်ဆိုတာ မင်းလားဟု ဆိုသောကြောင့် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာများမှားလို့ပါလိမ့်။

“မင်းဆိုင်းဘုတ်မှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ပေးလို့ရတဲ့ လိုတရကြီးမြင့်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟဲ... ဟဲ၊ ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ခင်ဗျ၊ ဟိုပေါ့နော်...”

ရတဲ့အခါလည်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ... အဲဒါကတော့ လိုချင်

တာပေါ် မှုတည်တာပေါ့နော်”

ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ဟို... ကိုဗလက ဘာများ လိုချင်လို့လဲ...”

“ဘာကွ ငါနာမည်က တင်အေးကြည်၊ ဗလမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း နာမည်ကြီးက တင်အေးကြည်... ဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အာ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မိုက်တယ်”

ကြွက်သားအပြင်းပြင်းနဲ့ တင်အေးကြည်ကို ကြည့်ပြီး နွဲ့ပြသလို ခံစားလာရသောကြောင့် ကြီးမြင့်မှာ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“အခု မရဘူးဆိုတော့... မနက်ဖြန် ငါဘယ်အချိန်

လောက် လာရမလဲ”

“အိုး... ရပါတယ်၊ အဆင်ပြေတဲ့အချိန် လာခဲ့ပါ”

“အေး... အဲဒါဆို စောစောလာခဲ့မယ်ကွာ... ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုတင်အေးကြည်”

ပြန်ထွက်ခါနီး သူ့ကို ဘုန်း ရှိုးသွားလေသည်။

တင်အေးကြည် ထွက်သွားပြီးနောက် အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်တို့ ဘက်လှည့်ကာ-

“အခုလာတဲ့ သုံးယောက်က ပီယဆေးပဲ လိုချင်ကြတာဆို

တော့ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်ကွာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ
ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

“အဲဒါ ခဏထားဦး၊ ဆိုင်းဘုတ်ကို အရင်ဖျက်ရဦးမယ်
တော်ကြာ ထပ်လာနေဦးမယ်”

“အေး... အေး... ဟုတ်တယ်”

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်ရှိ စာသားများကို အဝတ်စို တစ်ခုခုနှင့်
ပွတ်တာ ဖျက်လိုက်ရသည်။ ဆိုင်ရှင် ကိုသိန်းက-

“ကြီးမြင့်... ဒီနေ့ တော်တော်လေး ရသွားလား”

“ရတယ်... ကိုသိန်းရေ အဲဒီတော့ ထမင်းကြော်သုံးပွဲနဲ့

တင်းချိုလေး လုပ်ပါဦးဗျ၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“အေးပါ... လိုတရကြီးမြင့်ရယ်”

(၇)

ကျောင်းကပြန်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘော်ဒါအပေါင်းအသင်း
အချို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး လေပန်းနေသည်။

ကြီးမြင့်ကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ပေါက်ကရလေးတွေ
ပြောတတ်တော့ သူ့ထက်ငယ်တဲ့ လူငယ်တွေရော၊ လူကြီးတွေပါ
ကြီးမြင့်နဲ့ အဖွဲ့ကျနေတတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းကနေ ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်တော့လည်း
အိမ်ကို မပြန်နိုင်သေးဘဲ မိုးချုပ် ထမင်းစားခါနီးမှပင် အိမ်ကို
ပြန်ရောက်လေ့ရှိသည်။

ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူ
အပေနှင့်အမေမှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်စောင့်နေ
လေ၏။

“လာပါဦး... မောင်ကြီးမြင့်”

အမေက ထိုသို့ခေါ်လျှင် နည်းနည်းတော့ လန့်ရသည်။ ဘာတွေများ အမှားလုပ်ထားလို့လဲဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစားရသည်။

မနက်တ အဖေရော၊ အမေရော နှစ်ယောက်လုံးဆီက ဓန့်ဗိုင်းတောင်းသွားတာပဲ ရှိသည်။ ကျန်တာ ဘာမှ မမှားဟုဆိုသောကြောင့် ကြီးမြင့်သည် ခပ်တည်တည်ပင် သူ့အဖေ၊ အမေရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာများတုန်း မွေးမေမေရဲ့... အဟီး”

နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောလိုက်သော်လည်း အဖေနဲ့အမေက ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေသောကြောင့် ခပ်မြန်မြန်ပင် မျက်လွှာလေး ချထားရသည်။

“နင် ဘာတွေများ လုပ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဟင်... ဘာလုပ်လို့လဲ အမေရဲ့”

“နင်... ကျောင်းမှာ ဘာတွေလုပ်ထားလဲလို့၊ ငါမေးနေတာ”

“အာ... ဘာမှ မလုပ်ထားပါဘူး”

ကျောင်းမှာ ငွေရှာခဲ့တာကို ပြောတာလားဆိုပြီး နည်းနည်းတော့ အတွေးဝင်သွားသည်။ အိမ်က မသိလောက်ပါဘူးဆိုပြီး မပြောဘဲ ထားလိုက်သည်။

“ရော့... ဒီမှာ နင့်ကို ပေးသွားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ”

“ဟင်း... မနည်းပါလား”

သူ့အမေ ထုတ်ပေးသော ပိုက်ဆံတွေကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားလေသည်။

“အဲဒါက စရန်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူတွေက ပေးသွားတာလဲ”

“နင့်ကျောင်းက လူတွေတဲ့... ကျောင်းမှာ မတွေ့တော့လို့ အိမ်အထိ လိုက်လာတာတဲ့၊ နင့်ကို မတွေ့ဘဲ ငါတို့ကို တွေ့လို့ ပေးသွားတာ... ပြီးတော့ ဒီမှာ နင့်ကို သူတို့ရေးပေးသွားတဲ့

စာတွေ၊ စာတွေထဲမှာ သူတို့လိုချင်တာ ပါတယ်တဲ့”

စာတစ်ထပ်လိုက်ကြီး ထွက်လာပြန်သည်။

“မင်း... ဘာလုပ်ထားပြန်ပြီလဲ ကြီးမြင့်”

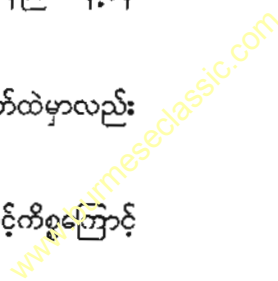
“ဟာ... အဖေကလည်း သား ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“မလုပ်ပဲနဲ့ ဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရောက်လာရတာလဲ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့ကွာ”

အဖေနဲ့အမေက သူတစ်ခုခုလုပ်တိုင်း နည်းနည်းလန့်နေတဲ့ သဘောရှိသည်။ သူကလည်း သူပဲလေ။

ကျောင်းမှာလည်း ကျောင်းမှာမို့လို့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ မို့လို့...။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြီးမြင့်ကိုစုကြောင့်

သူတို့ အရှက်ရဖူးကတည်းက ကြီးမြင့်ကို သိပ်မယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖေနဲ့ အမေကသာ အရှက်ရခဲ့သည်ဟု ထင်နေကြတာ။

ကြီးမြင့်ကတော့ သူ့ငါးအတိုင်း သူ့လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ခိုးရာ လိုက်ပြေးကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက်က သဘောမတူတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်က တစ်နေရာမှာ ပုန်းအောင်းနေတာပေါ့။

ကောင်မလေးဘက်က အစ်ကိုတွေကလည်း တွေ့ရင် ဘာလုပ်မယ် ညာလုပ်မယ် ကြိမ်းမောင်းကြတော့ သူတို့လည်း လူလုံး မပြုခဲ့ကြဘူး ဖြစ်နေကြသည်။

အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ကြီးမြင့်ကို သူတို့စုံတွဲက ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြီးမြင့်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ 'ဟိုပါဒီပါဆိုတော့' သူတို့စုံတွဲက ကြီးမြင့်ကို အားကိုးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးမြင့်ကလည်း ကြီးမြင့်ပါပဲ။

"ဟာ... ငါက မင်းတို့စုံတွဲနဲ့ မင်းတို့ မိဘတွေ ပြေလည်အောင်လုပ်ပေးလို့ အကျိုးအမြတ်မရှိတဲ့အပြင် အခန့်မသင့်ရင် တောင်မလေး အစ်ကိုတွေ ထိုးကြိတ်တာလည်း ခံရဦးမယ်"

"လုပ်ပါ ကိုကြီးမြင့်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မဆက်သွယ်ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အခြားလူတွေ ဆက်သွယ်ပြန်ရင်လည်း ကိုကြီးမြင့်လောက် ဘယ်သူမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးဗျ"

"ဟဲ... ဟဲ"

ကြီးမြင့်က ဆိတ်လိုရယ်ရင်း သူကူညီချင်ပါကြောင်း၊ သို့သော်လည်းပဲ သူ့မှာက အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် အများအမြင်မှာ ကြားသုံးကြားစင်တယ်လို့ ထင်မှာလည်းစိုးကြောင်း စသည်ဖြင့် အင်တင်တင် လုပ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကြီးမြင့်အကြောင်းကို နားလည်သော စုံတွဲ

မှာ-

"ဒီလိုလုပ်ဗျာ ကိုကြီးမြင့်"

"အေး ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ"

"ကိုကြီးမြင့် ကျွန်တော်တို့ကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးရင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်တဲ့အခါမှာ လက်ဖွဲ့တရတဲ့ငွေ ၅ ရာခိုင်နှုန်း ပေးမယ်ဗျာ"

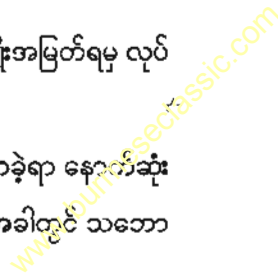
"ဟာကွာ... ငါက... အဲဒီလိုမျိုး ပြောတာ မဟုတ်ပါ

ဘူးကွ"

တော်တော်လေး ပြောလိုက်ရသည်ဟု ကြီးမြင့်စိတ်ထဲ တွေးမိသည်။

ကြီးမြင့်ကလည်း တစ်ခုခုလုပ်လျှင် အကျိုးအမြတ်ရမှ လုပ်ချင်ဆည့် စိတ်ကလေးရှိသည်။

အဲဒါနဲ့ ကြီးမြင့်က အင်တင်တင် လုပ်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ရလာတဲ့ လက်ဖွဲ့ငွေရဲ့ ၁၀%နှုန်း ပေးသည့်အခါတွင် သဘော

တူညီမှု ရသွားလေ၏။

အဲဒီလိုနဲ့ ကြီးမြင့်သည် ယောက်ျားလေးဘက်ကို အရင် သွားသည်။

စတားတွေပြော၊ နားချနှင့် အလုပ်ကို ခပ်စိပ်စိပ်လေး လုပ်သည်။

ပြီးနောက် သတို့သမီး အစ်ကိုတွေနဲ့ တွေ့သည်။ ပြေပြေ လည်လည် ဖြစ်အောင်လုပ်မှ ကောင်းမည်။ ကိုယ်က မိန်းကလေး ချွင် စသဖြင့် ဘာဘာညာညာများပြောရင်း အဆင်ပြေအောင် လုပ်သည်။

တကယ့်တော့ ရက်နည်းနည်း ကြာလာတဲ့အတွက် နှစ်ဖက် စလုံးက အတော်အတန် ဒေါသပြေစပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒါကို ကြီးမြင့်က အပိုင်ကိုင်ပြီး ဟိုဘက်ကို ဝင်လိုက်၊ ဒီဘက်ကို ဝင်လိုက်နဲ့ ပြေလည်အောင် ပြုလုပ်သည်။

နောက်ဆုံးမှာ ကြီးမြင့် စွမ်းဆောင်ချက်ဖြင့် နှစ်ဖက်မိဘ တွေ အရင်တွေ့ပြီး အဆင်ပြေတဲ့အထိ ကြီးမြင့်က ဆောင်ရွက်နိုင် ခဲ့သည်။

ကြားထဲမှာလည်း ကြီးမြင့်က ဟိုဘက်က သူ့ကို ကျွေးမွေး လိုက်၊ ဒီဘက်က သူ့ကို ကျွေးမွေးလိုက်နဲ့ အကျိုးအမြတ် ရနေ သေးသည်။

နှစ်ဖက်လုံးကလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အရင် ရင်မဆိုင်

ချင်သေးသောကြောင့် တစ်ဖက်မိဘတွေက ဘာပြောလိုက်သည်ကို သိရှိဖို့ ကြီးမြင့်ကိုသာ မျှော်နေရသည်အထိပင် ကြီးမြင့် ပြုလုပ် ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး တိုတိုပြောရရင် ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး တို့ သူတို့ အိမ်က သဘောတူပြီး လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြသော ကြောင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ထဲကနေ ကြီးမြင့်က ၁၀% နှုန်း ရသွား တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကြီးမြင့် အဲဒီလိုရသွားကြောင်းကို သတင်း တစ်စွန်းတစ်စထွက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြောနေကြတော့ ကြီးမြင့် အဖေနဲ့အမေက မျက်နှာပူပြီး ရှက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

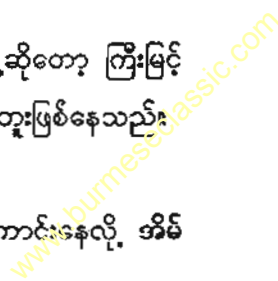
သူတို့မှာ ပိုက်ဆံအပြည့်အဝ ချမ်းသာပါလျက်နှင့် သူတို့ သားကို လုံလုံလောက်လောက် မပေးသောကြောင့် ကြီးမြင့်မှာ အဲဒီ လိုမျိုး လုပ်ရတယ်ဆိုပြီး ပြောသံကြောင့် ပိုပြီး မခံချို၊ မခံသာ ဖြစ်ရသည်။

ကြီးမြင့်ကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ ရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်း တွေကိုတောင် ကျွေးမွေးပြုစုလိုက်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် အခုလည်း ပိုက်ဆံတွေနဲ့ဆိုတော့ ကြီးမြင့် အဖေနဲ့အမေက ကြီးမြင့်ကို လန့်တာ မဆန်းဘူးဖြစ်နေသည်။

“ကဲ... ပြောပါဦး မောင်ကြီးမြင့်”

“မသိဘူးလေ အမေရယ်၊ သား ကံကောင်းနေလို့ အိမ်

တိုင်ရာရောက် ပိုက်ဆံလာပေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီစာတွေက...”

စာတွေက စာအိတ်နဲ့ ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို ပေးသွားတုန်းက အန်တီနဲ့ ဦးတို့ရယ် ကြီးမြင့် တစ်ယောက်တည်း ဖွင့်ကြည့်ပါစေဟု ပြောသွားသောကြောင့် သူတို့ မှာ အောင့်သက်သက်နဲ့ ဖွင့်မကြည့်ဘဲ ငြိမ်နေရသည်။

“အာ... သားလည်း ဘယ်သိမလဲ၊ အဖေတို့ ဖွင့်မကြည့်ဘူးလား”

“ဖွင့်မကြည့်ပါဘူး”

“ခဏလေး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

စာအိတ်များ ထပ်ထားသည့် အပေါ်က စာတစ်စောင်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ကြီးမြင့် ခေါင်းရှုတ်သွားလေသည်။

ဒါနဲ့ နောက်တစ်စောင်ကို ယူဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်

နေနှင့် လူသာ ပြောင်းသွား၏။

အဓိပ္ပာယ်က ထိုအတိုင်းပင်။

“ဟေ့ကောင် ဘာတွေလဲ”

သူ့အဖေနှင့် အမေက သူ့လက်ထဲက စာတစ်စောင်ကို

ယူကြည့်သည်။

ထို့နောက် ဖတ်ကြည့်ပြီး-

“ဘာတွေမှန်း မသိဘူး”

ဟုဆိုပြီး သူ့လက်ထဲကို ပြန်ပေးကာ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက် သွားလေ၏။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

သူတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်နေတုန်း ရေရွတ် မိခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကို ထပ်ဖောက်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအဓိပ္ပာယ်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

ကြီးမြင့်

သူငယ်ချင်း

ငါအရေးကြီး ကိစ္စတစ်ခု အတူအညီ တောင်းချင်လို့ ဝါ။ မင်းတောင်းမှာ ‘ဘာပဲလိုလို’ လုပ်နေတယ်ဆိုလို့ တောင်းမှာ မစိတာနဲ့ အိမ်လိုက်လာခဲ့တာ။ အိမ်မှာလည်း ခေတ္တတော့ စာရေးပြီး ထားခဲ့တယ်။ စရန်လည်း ပေးခဲ့သေး ထယ်။ နည်းရင် မနက်ဖြန် ထပ်ပေးမယ်။ အရေးကြီးလို့ပါ။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့...။

ငါ့ကို ‘ပီယဆေး’လေးတစ်ခုလောက် ရွာပေးပါလား။

အထေကြီးလိုပါ။ မနက်ဖြန် ကျောင်းမှာ တွေ့မယ်။

ငြိမ်းခိုင်မြင့်

နောက်ထပ် စာ (၁၅)စောင်လုံးမှာလည်း ထိုပီယဆေးကိုပဲ အတူအညီတောင်းထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ကြည့်လိုက်၊ စာတွေကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ကြီးမြင့်မှာ ခူးချင်သွားသည်။

ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တွေ ဒီလောက်တောင်ပဲ 'ပီယဆေး' ကို လိုချင်နေတာပါလိမ့်ဆိုပြီး တွေးမရဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းမှာ လာပြောသွားသော သုံးယောက်ကိုလည်း သတိရလိုက်သေးသည်။

အကျိုးအမြတ်ကတော့ တော်တော်ရှိနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှန်းမသိတော့ အရမ်းလည်း မတွေးရဲသေးချေ။

မနက်ဖြန် ရောက်မှပဲ ကြည့်ကျွန်ုပ်လုပ်ရဦးမည်။

(၈)

နောက်တစ်နေ့ မနက် ဖယ်ရီပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း တန်တင်းထဲ ဝင်လိုက်သောအခါ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသောသူများ ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ကြသောကြောင့် ကြီးမြင့်ပင် အလန့်တကြား ယောင်မိလိုက်သည်။

နောက်မှ စာလာပို့ထားပြီး ဒီမနက်လာစောင့်နေကြတဲ့ လူတွေပဲဆိုပြီး တွေးမိကာ အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်တို့ ထိုင်နေတဲ့ခုံမှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ကြီးမြင့်၊ မင်းမလာသေးဘူးလား ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး လာမေးနေကြတာပဲ”

ကြီးမြင့်က အတိုချုံး ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒီမှာရှိနေတဲ့ လူတွေက မင်းဆီကို 'ပီယဆေး' တိစ္ဆကြောင့် ရောက်နေကြတာပေါ့”

“အေး”

“မင်းဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ”

“ငါ့ဆီမှာ ရှိလို့ သိလို့ရယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဟိုနေ့ကလေ ငါတို့ပိုက်ဆံရှာတဲ့ ကိစ္စကနေစပြီး ကူရာ ကယ်ရာမဲ့ပြီး ငါ့ဆီ ရောက်လာကြတာ”

“ဒါဆို မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အေး... ငါလည်း ညက တစ်ညလုံးပဲ အဲဒါကို စဉ်းစားလာတာ”

“စဉ်းစားလို့ရလား”

“မရဘူး”

“တာ”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုသိအောင်တော့ တစ်ယောက်ချင်းဆီ ခေါ်မေးမှဖြစ်မယ်”

“ကြီးမြင့်က သူတို့နဲ့ နီးစပ်ရာခုံတွင် ထိုင်နေသော သူတစ်ယောက်ကို အရင်ခေါ်လိုက်သည်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“သံသာယာလှဝင်းပါ”

“အာ... ဘာနာမည်ကြီးလဲ”

“ငယ်ငယ်တုန်းက နာမည်က လှဝင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေက သူ့သား သိချင်အောင် အသံသိပ်သာယာတာပဲဆိုပြီး သံသာယာ

လှဝင်းဆိုပြီး နာမည်ပြောင်းပေးလိုက်တာ”

“အင်း ထားပါတော့၊ မနေ့က ကျွန်တော့်အိမ်ကို အကူအညီတောင်းတဲ့ စာလာပေးသေးတယ်မှတ်လား”

“စရန်တောင် ပေးသွားသေးတယ်”

“ကြီးမြင့်သည် မနေ့က စာများထဲတွင် ရှာကြည့်လိုက်ရာ သံသာယာ လှဝင်းဆိုတဲ့ စာကိုတွေ့ရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ‘ပီယဆေး’ကို လိုချင်ရတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကိုလည်း ပြောလို့မရဘူးဗျ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကလည်း ကူညီလို့မရဘူး။ ဖြစ်နေတယ်”

“အဲ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကြီးမြင့်ရယ်၊ ငါဈေးတောင်းကောင်းပေးပါမယ်”

“ဒါကတော့ ကြီးမြင့် သည်းချေကြိုက် စကားလုံးဖြစ်သည်။ အဲဒါနဲ့ ထိုသံသာယာလှဝင်းကို သူ့နေရာမှာပဲ ခဏစောင့်

ခိုင်းပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

“နာမည်က ဘယ်သူ”

“ဖိုးပြီးချို”

“ကြော်... ”

နာမည်ကြီးကလဲ...။

“ပီယဆေးကို ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်တာလဲ”

“ဒါတော့ပြောလို့ မရဘူး ကြီးမြင့်ရဲ့”

“လာပြန်ပြီ”

ဘယ်လိုမေးမေး ဘာကြောင့် လိုချင်တာလဲ ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မေးလို့မရဘူး ဖြစ်နေသည်။

တစ်ယောက်ဆီကများ ထွက်လာမလားဆိုပြီး အကုန်လုံးကို ခြေကြည့်တော့လည်း အားလုံးက နှုတ်လုံကြလေသည်။

အရေးထဲ မနေ့က ဦးဆုံးလာသော ဘတင့်၊ စန်းဝင်းနှင့် ဗလတင်အေးကြည်တို့ သုံးယောက်ကလည်း သူတို့အရင်လာ သောကြောင့် သူတို့ကိုသာ အရင်ပေးသင့်ကြောင်း ပြောနေသော ကြောင့် စိတ်ညစ်ရလေသည်။

“နေပါဦး၊ နေပါဦး၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပီယဆေး အဆင်သင့် ချိတ်ယံဆိုပြီး တောင်းနေကြတာလားဗျ”

“အဲဒီလိုတော့ ဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ မင်း... မင်းရှာပေးဖို့ ပြောတာပါ၊ မင်းလုပ်တတ်ပါတယ်”

တကယ်တော့ ‘ပီယဆေး’ တောင်းတဲ့သူအားလုံးမှာ ကြီးမြင့်တွင် ‘ပီယဆေး’ ရှိသည်ဆိုပြီး လာတောင်းနေကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ပီယဆေး ဘယ်မှာရလဲဆိုတာ မသိသောကြောင့် ‘ဟိုပါ ဒီပါ’ ကြီးမြင့်ထံသို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုဆိုးတာက ဘာမဆိုရအောင် လုပ်ပေးမည်ဆိုသည့် ဝန်ဆောင်မှုကို လုပ်ပေးသည့်နေ့မှာမှ အကုန်လုံးရောက်လာကြတော့ ကြီးမြင့်မှာ ဒုက္ခရောက်နေသည်။

“ကြီးမြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဘထွန်းလှမြင့်က တိုးတိုးလေး ကပ်မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး... ငါလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ပီယဆေးကို အတုလုပ်ပေးလိုက်ရင်ရော”

“ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ကြီးမြင့်က သူများဆီက ပိုက်ဆံ တို့ လိမ်ညာယူတဲ့သူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။

တတ်နိုင်သလောက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေး ရင်း ပိုက်ဆံယူတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုမင်းက အဲဒီပီယဆေးကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊

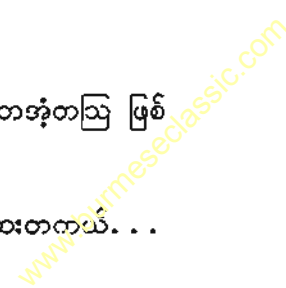
လေ့ပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံပြန်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ငါက အဲဒီပီယဆေးကိစ္စကို တွေးနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီပီယဆေးကိစ္စက လွယ်တယ်”

“ဟင်... တကယ်”

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ် ဆွားလေသည်။

“ကြီး... ကြီးမြင့် မင်းဆီမှာ ပီယဆေးတကယ်... ”

တကယ်ရှိလို့လား၊ ရှိရင် . . . ငါတို့ကို အရင်ပေးကွာ၊ ငါတို့က မင်း
သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေဆိုတော့ အလကားပေးရမယ်”

သကောင့်သားနှစ်ယောက်မှာ ကြီးမြင့်တွင် ပီယဆေး
ရွှံ့နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ဆတ်ဆလူး ထသွားကြသည်။

“ဟာ . . . ငါ့မှာ အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ရှိမလဲကွ၊ အခု ငါ
တွေးနေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဘာကြောင့် သူတို့တွေ အားလုံးတစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ရက်
တည်းမှာ ပီယဆေးကို အသည်းအသန် လိုချင်နေကြတာလဲ တွေး
နေတာ၊ ဟုတ်ပြီ”

“ဘာ ဟုတ်တာလဲ”

“အဲဒါကို အရင်ဆုံး စုံစမ်းရမယ်”

ကြီးမြင့်မှာ သိပ်ကြာကြာတော့ မစုံစမ်းလိုက်ရပါဘူး၊ မည်
သို့ဆိုသော် မိချိုဆိုသည့် ကောင်မလေးက သူ့ကို ရည်းစားစကား
လာပြောသည့် ကောင်လေးတိုင်းကို ‘အချစ်ရေး လာဘ်ကောင်း
အောင် ပီယဆေးကိုဆောင်’ဆိုသည့် စကားကိုပြောပြီး နှင်လွှတ်
လိုက်ခြင်းနှင့် ထိုလူအားလုံးကလည်း ‘ကြီးမြင့်’ဆီမှာ ‘ပီယဆေး’
ရအောင် လုပ်ပေးပါဆိုပြီး သွားရောက်ကြသည့်သတင်းသည် တစ်
ကျောင်းလုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

(၉)

“ဟဲ့... မိချို”

“ဘာလဲ”

“နင့်သတင်းက ပြန်နေပြီနော်”

“ဘာသတင်းတုန်း”

“နင့် ပီယဆေးသတင်းလေ”

“ငါ့ ပီယဆေး မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ပီယဆေးပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ပီယဆေး ရလာရင် နင်က ပြန်

ကြိုက်မှာလား”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ကြိုက်ရမှာလဲ... ငါက ပြန်ကြိုက် ပါမယ်လို့ သူတို့ကို ပြောတာမှ မဟုတ်တာ”

“နင်က မြန်မာစကားကို အထင်သေးတာပဲ”

အေးသီရဲ့ ဘာလှိုင်းကြီး ဝင်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အခြေအတင်စကား ပြောနေသော မိချိုနဲ့ စန်းမော်ပင် ကြောင် တောင်တောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“နင့်စကားကြီးက ဘာကြီးလဲ”

“ဒီလိုလေဟယ် . . . မြန်မာစကားမှာ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခု တွေးလို့ရတာတို့၊ လိုရာဆွဲတွေးလို့ရတဲ့ စကားတို့ဆိုတာ အများကြီး မှီတယ်လေ”

“အင်း . . . အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ”

“အခုလည်း နင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ပြန်စဉ်းစားကြည့် လေ”

“ငါက ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ”

“ဘာ စဉ်းစားရမှာလဲ နင်ပဲ ပြောခဲ့တာလေ ‘အချစ်ရေး တံကောင်းအောင် ပီယဆေးကိုဆောင်’ဆိုပြီးတော့”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ သူတို့က နင့်ကို ကြိုက်နေတာလေ၊ အဲဒါ သူတို့ အချစ်ရေးပဲ၊ နင်က အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ သူတို့ အချစ် ရေး အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ နင်နဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်တာနဲ့ အတူတူ ပဲ ပေါ့တဲ့”

“အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်တွေးလို့ရလို့လား”

“ပြီးတော့ နင်က ပြောလိုက်သေးတယ်ဆို”

“ဘာလဲ”

“ဗေဒင်ယုံလား၊ ဘာလားနဲ့လေ”

“အေးလေ ပြောလိုက်တာပဲ”

“နင် ယုံလို့ သူတို့ကို ပြန်ပြောတဲ့ဟာ ဖြစ်သွားတော့ ပီယဆေးရရင် နင့်အချစ်ကို ရပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နင်က ပြော တယ်ဆိုပြီး တစ်ကျောင်းလုံးက ထင်သွားကြတာပေါ့”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ဖြစ်သွားကြတာလား”

“ပိုဆိုးတာရှိသေးတယ်”

“ဟင်”

“နင်က ဘယ်သူ့မှ ပြန်မပြောရဘူးလို့ မှာထားတော့ အားလုံးက ပိုပြီး လေးလေးနက်နက် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

မိချိုမျက်နှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။

တော်တော်ရွပ်တဲ့ မြန်မာစကား။ ပြီးတော့ လူတွေကိုယ်တိုင် ထလည်း ဟိုတွေးဒီတွေး၊ ဟိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်၊ ဒီအဓိပ္ပာယ်ကောက် နဲ့ဆိုတော့ သူတို့ ပြောတာဖြစ်နိုင်သည်။

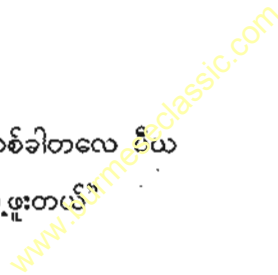
“ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတော့ မရှိလောက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်တို့ ပီယဆေးကို မြင်ဖူးလား”

“ဟဲ့ . . . မမြင်တော့ မမြင်ဖူးလေ၊ တစ်ခါတလေ ပီယ

ဆေးဆိုပြီး လုပ်ထားတဲ့ဟာလေးတွေတော့ တွေ့ဖူးတယ်”

“အဲဒါတွေက ပီယဆေး အစစ်တွေလား”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“ဒါဆို သူတို့ယူလာတာကလည်း ပီယဆေးအစစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ ယုံလို့မရဘူးလေ၊ ပီယဆေးအစစ်ဆိုတာ ရှိချင်မှ ရှိမှာပါဟယ်၊ ဒီမှာ... သူတို့က တစ်ခုခုယူလာပြီး ပီယဆေးလို့ ပြောမှာပဲ၊ အဲဒီအခါ သူက သူယူလာတာ ပီယဆေးအစစ်ပါလို့ ဘယ်လို သက်သေပြမလဲ၊ ဒါဆို ငါတို့က အတုပါလို့ ပြောလိုက်ရုံပဲ ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

မိချီစကားကြောင့် အေးသိနှင့် စန်းမော်မှာ တွေဝေသွားသည်။

“ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအဲဒီကိစ္စက ကြီးမြင့်လက်ထဲ ရောက်သွားပြီလို့ ပြောကြတယ်၊ သူကတော့ နည်းနည်းလန့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဘယ်သူတုန်း ကြီးမြင့်ဆိုတာ”

“တင်... နင်မသိဘူးလား”

“အမယ်လေးဟယ် နင်တို့အကြည့်တွေကလည်း ငါကပဲ ကြီးမြင့်ကို မသိလို့ ခေတ်အောက်နေတဲ့ မိန်းမအထာနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်၊ အဲဒီ... ဘယ်သူ”

“ကြီးမြင့်... ကြီးမြင့်... နာမည်အရင်းက ‘ကြီးမြင့်အောင်’”

“အမယ်လေး နာမည်ကလည်း ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

“ဒီမယ် ဒေါ်မိချီ”

“ဘာလဲ”

“ဒီကိစ္စမှာ ကြီးမြင့်ကို လျှော့တွက်လို့မရဘူးနော်၊ သူက ပိုက်ဆံယူပြီး Professional လုပ်ပေးနေတာ”

“လိမ်စားနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“နေပါဦး၊ နင်တို့က သူ့ကို ဒီလောက်အမွန်းတင်နေကြတာ... သူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးမို့လို့လဲ”

“ဟီး... အဲ့ကောင်မသာ မေးကြည့်တော့”

အေးသိက စန်းမော်ကို လွှဲချသည်။ စန်းမော်က မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး -

“ညည်းလည်း ပါပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြော၏။

“ဟဲ့... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်က တို့လူ့ကို လွှဲချ၊ ဒီလူ့ကို လွှဲချနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး မိချီရေ၊ ဒီကောင်မက ‘ကြီးမြင့်’ကို ကြိုက်နေတာ”

“အံမယ် ငါမဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ကြိုက်နေတာပါ”

အေးသိနှင့် စန်းမော်မှာ ရန်ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဟင်... နင်တို့နဲ့ငါ ပေါင်းလာတာ တော်တော်ကြာပြီ”

အဲဒီ 'ကြီးမြင့်'ဆိုတာကို နင်တို့ကြိုက်နေတာ ငါအခုမှ သိတော့ တယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာတုန်း”

“အဟီး... ကြိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။ ရုပ်ချော လို့ သဘောကျတာပါ။ ပြီးတော့ သူက ငါတို့နဲ့ ဖယ်ရီအတူတူပဲလေ၊ ဒီတော့ အပြန်တိုင်း ရှိတ်နေကြတာပေါ့”

“ရွှေနေတယ် ဟုတ်လား”

သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဖျစ်ဖျစ်နှစ်နှစ် ပြောလိုက် သော်လည်း 'ကြီးမြင့်'ကိုတော့ နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“အဲဒါ အသာထားပါဦး၊ နင်တို့ ကြီးမြင့်လက်ထဲကို ငါ့ကိစ္စ ရောက်သွားရင် စိုးရိမ်စရာရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်”

“အသေအချာပဲ”

အမယ်လေး သူ့ဘက်က ပါနေလိုက်တာများ၊ ကြာလာ တော့ 'မိခွို'ပင် အမြင်ကတ်လာသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ နင်တို့ လူအကြောင်း”

စကားပင် မဆုံးလိုက်ရ။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပွစိပွစိနှင့် ပြောလိုက်တာ မပြီးနိုင် တော့အောင် ပြောကြလေတော့သည်။

မည်သူမဆို

ဤကန်တင်းတွင်

ဝီယဆေးအား

'လေလံ' ဆွဲနိုင်သည်။

မိမိတို့ပေးလိုသော ဈေးအား စာအိတ်နှင့် ပိတ်၍ ပေးနိုင် သည်။

မိမိတို့ပေးထားသော ဈေးနှုန်းအနည်းအများကို Blackboard ထောင်၍ ဖော်ပြပေးသွားမည် ဖြစ်ပြီး ထပ်မံ၍ လည်း လေလံဈေး ထပ်ပေးနိုင်သည်။

(၇)ရက်အတွင်း ဈေးအများဆုံး ပေးနိုင်သူကို ရောင်းချ ခမည်။

ပုံ

ကြီးမြင့်

ဇွတ်ချက်။

။ 'ဝီယဆေး'ကို ပေးမည်မဟုတ်ဘဲ 'ဝီယဆေး' ဖော်စပ်နည်းနှင့် အပင်ငယ်တစ်ပင်ကိုသာ ပေး မည်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိဘာသာ ဝီယဆေး ဖော် စပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

(၁၀)

ကန်တင်းတွင် လူများ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြ၏။

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာလည်း လက်မလည်
နိုင်လောက်အောင် စာအိတ်များ လက်ခံနေရလေသည်။

“ဘယ်လောက် ဈေးပေးရင်ကောင်းမလဲ”

ကျောင်းသားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့ဟာက ဟုတ်ပါ့မလား”

“ကြီးမြင့်ကတော့ ယုံရပါတယ်၊ သူ့က ပိုက်ဆံသာရ
သူပြောတဲ့အတိုင်း အကုန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ် ဟိုမှာ ကြည့်
ပါလား”

ခုံတစ်ခုတွင် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသော ကြီးမြင့်ကို လှမ်းပြ
လိုက်၏။

ကြီးမြင့်မှာ ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေပြီး လေလံဆွဲစွဲ

နှုန်းများ ထည့်ထားသည့် စာအိတ်များ လာပေးနေသော လူများကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေ၏။

သူ့ရှေ့တွင်လည်း စာအိတ်တစ်အိတ်နှင့် ပေါက်ကာစ အပင်လေးတစ်ပင်ကို ပန်းအိုးသေးသေးလေးနှင့် ထည့်ထားကာ ပြသထားလေ၏။

“အဲဒီ အပင်က ဘာအပင်လဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ပီယဆေး မပေးဘဲ၊ ပီယဆေးဖော်စပ်နည်းပဲ ပေးမှာဆို တော့... ဟိုး... သင်္ချိုင်းကုန်းကိုသွား၊ လူသေတွေကို သနပ်ခါး လိမ်းပေး၊ အဲဒီလိုဟာတွေ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မသိဘူး ၊ ငါတို့ပေးမယ့် ဈေးကို မြန်မြန်စဉ်းစားမှ ဖြစ်မယ်၊ သူများတွေထက် နည်းသွားလို့လည်း မတောင်းဘူး”

မိမိတို့မှာရှိတဲ့ ပမာဏလောက်သာ ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြသည်။

‘မိခင်’ကြောင့် ‘ကြီးမြင့်’ဆီမှာ ‘ပီယဆေး’လာတောင်းတဲ့ သူများအပြင် အခြားပီယဆေးကို စိတ်ဝင်စားသူ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကလည်း အားတက်သရော ဝင်ရောက်လေလံဆွဲ ကြ၏။

ကြီးမြင့်ရှေ့က သစ်ပင်နှင့် စာအိတ်ကိုလည်း တော်တော်

လေး စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

“ကြီးမြင့်... မင်းရှေ့က ဘာအပင်လဲ”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

ကြီးမြင့်က-

“ဟဲ့... ဟဲ့”

ဟုသာ ရယ်ပြ၏။

ဘယ်လိုမေးမေး ပြန်မဖြေချေ။

ဒါကိုက ကြီးမြင့်သည် သူ့ကုန်ပစ္စည်းများကို တန်ဖိုးတက် အောင် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တချို့က သစ်ပင်ကို အနီးကပ် လာကြည့်ကြ၏။

“ဒီသစ်ပင် မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဟို သစ်ပင်နဲ့တော့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ”

စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောကြ၏။

ကြီးမြင့်ကတော့ ရယ်သာပြနေ၏။

တချို့ကတော့-

“ကြီးမြင့်... မင်းပီယဆေးနည်းကြီးက မဟုတ်တရုတ် နည်းလမ်းတွေ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အသုံးမဝင်ရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် အာမ မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က ရှေးဟောင်းပီယဆေး ပြုလုပ်နည်းကိုပဲ စာရွက်ပေါ်မှာရေးပြီး လေလံ

တင်တာပါ။ ကျန်တာတော့ တာဝန်မယူဘူး”

ကြီးမြင့်တ အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး လေလံတင်တာကိုပဲ အားလုံးက သဘောကျနေကြသည်။

ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် ရှေးဟောင်းပီယဆေး နည်းလမ်းဆိုတော့ ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား သိချင်သူတွေလည်း အများသားကိုး။

အဲဒီလိုနဲ့ ကြီးမြင့်ရဲ့ ပီယဆေးလေလံသတင်းဟာ တစ်ကျောင်းလုံး ဟိုးဟိုးကျော်သွားလေသည်။

တချို့ကလည်း အချစ်ကိစ္စတွင် သုံးရန်အတွက် လေလံဆွဲကြသည်။ တချို့ကလည်း လူချစ်လူခင် ပေါများအောင်ဆိုပြီး လေလံဆွဲကြသည်။

တချို့ကတော့ ဈေးရောင်းကောင်းအောင် ဝင်ဆွဲတဲ့ ကန်တင်းပိုင်ရှင်တွေတောင် ရှိသည်။

ကြီးမြင့်ကလည်း ရှေးဟောင်းစာအုပ်ထဲက ရေးသားထားသည့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရောင်းခြင်းဖြစ်ပြီး လက်တွေ့ စွမ်း၊ မစွမ်း မသိဟုပြောပြီး ရောင်းချသော်လည်း လေလံဆွဲမည့်သူများက တစ်ဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။

လေလံတင်ချိန် တစ်နာရီအတွင်း လေလံစာအိတ်ပေါင်း (၈၀၀)ခန့် လက်ခံရရှိသောကြောင့် ကြီးမြင့်ပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ထိုသို့ ကန်တင်းတွင် လူများ တရုန်းရုန်း စည်းကားနေ

သောကြောင့် ခဏအကြာတွင် ထိုကန်တင်းသို့ ဆရာမနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဟဲ့... လမ်းဖယ်ကြပါဦး”

ရှေ့ရှိ ကျောင်းသားများ၊ ကျောင်းသူများကို အော်ဟစ်ထိုးဖယ်ကာ ကြီးမြင့်ရှေ့ရောက်အောင် သွားရလေသည်။

“ဟဲ့... ကြီးမြင့်”

“ဗျာ... ဆရာမ”

ကြီးမြင့်မှာ ထိုင်နေရာမှ ခပ်မြန်မြန် ထလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှပဲ ဝိုင်းအုံနေသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများမှာ ဆရာမများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် နည်းနည်းရှဲသွားလေသည်။

“နင်ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ဆရာမ... ဟို၊ ဒါတွေကိုပဲ လေလံတင်နေတာပါ”

ကြီးမြင့်ရှေ့က အပင်နှင့် စာအိတ်ကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိ၏။

ကြားရသည့် သတင်းကြောင့် ပီယဆေးနည်းနှင့် ဘာသစ်ပင်ကြီးမှန်း မသိဆိုသောကြောင့် နည်းနည်းစိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိသွားသည်။

သို့သော် အလုပ်ကိစ္စက ရှိသေးသည်။

“နင့်တို့ ပါမောက္ခချုပ်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဟင်... ဟုတ်လား ဆရာမ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်ဒီမှာ ပေါက်ကရဲတွေ လုပ်နေတာတွေသိပြီး ခေါ်ခိုင်း
လိုက်တာပေါ့”

ကြီးမြင့်မှာ ဆရာမတွေနဲ့ ပြန်မငြင်းတော့ဘဲ-

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ဆိုပြီး သူ့ရှေ့က စာအိတ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး သစ်ပင်
အိုးကိုတော့ လက်နဲ့ပိုက်ကာ ဆရာမများနှင့် လိုက်သွားရန် ပြင်
လိုက်သည်။

အားလုံးမှာ ကြီးမြင့်ကို ပါချုပ်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆို
တော့ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

တချို့ကလည်း ကြီးမြင့်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီဟု တွေးလိုက်
ကြသည်။ ဒါပေမယ့် ကြီးမြင့်ပုံစံကြည့်တော့လည်း အေးအေးပဲ
ဖြစ်သည်။

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သစ်ပင်ကို ပိုက်ကာ ဆရာမနှစ်
ယောက် နောက်ကနေ လုံးတုံးလုံးတုံးနဲ့ လိုက်သွားလေသည်။

အောင်စိန်သန်း၊ ဘထွန်းလှမြင့်နှင့် လေလံဆွဲထားသူများ
အပါအဝင် ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ
သည် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

(၁၁)

“ကြီးမြင့်”

“ဗျာ... ဆရာကြီး”

“ကန်တင်းမှာ... မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ပေါက်
ကရဲတွေ လုပ်နေတယ်ဆို”

“ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာကြီးရယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ... ပီယဆေးနဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို
လေလံတင်နေတယ်ဆို”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

အခန်းထဲတွင် သူနှင့်ဆရာကြီးနှစ်ယောက်တည်းသာ
မိလေသည်။

ခုနက လာခေါ်သော ဆရာမနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို
ဆရာကြီး အခန်းထဲကိုပို့ပြီး အခန်းအပြင် ပြန်ထွက်သွား၏။

“မင်းက ပီယဆေးတွေ ဘာတွေလုပ်တတ်လို့လား”

“မလုပ်တတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်က ရှေးဟောင်း

နည်းလမ်းလေး တစ်ခုကို လေလံတင်တာပါ။ ယုံကြည်တဲ့လူ လေလံဆွဲ မယုံကြည်တဲ့လူ လေလံမဆွဲနဲ့ အဲဒီလိုပြောပြီး လေလံလုပ်တာ ဝါ”

ကြီးမြင့်၏ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသံကြောင့် ဆရာကြီးဝင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက အဲဒါကို ဘယ်ကရတာလဲ”

ဆရာကြီးက ထပ်မေးပြန်၏။

“စာအုပ်စာတမ်းတွေထဲကပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

ကြီးမြင့် စာဖတ်တာတော့ သူ့သိသည်။ သို့သော် သူ့ရှေ့ရှိ အိတ်ထဲတွင် ပီယဆေးနည်း ပါသည်ဆိုသောကြောင့် ဆရာကြီး လည်း နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

“ဒါဆို ငါ့ကို အဲဒီနည်း အရင်ပြစမ်း”

ထိုသို့ပြောပြီး ကြီးမြင့်ရှေ့တွင် တင်ထားသော စာအိတ်ကို လက်လှမ်းပြင်လိုက်စဉ်တွင် ကြီးမြင့်က သူ၏စာအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ယူလိုက်၏။

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။ မင်း မဟုတ်တာတွေ ရေးပြီး လိမ်ထား ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါအရင်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်က အဲဒီနည်းကို လေလံတင်ထားတာဆိုတော့

စာအိတ်ထဲက ပီယဆေးနည်းကို လေလံအောင်တဲ့ လူကလွဲပြီး သာသနာ့မှ ကြည့်လို့မရပါဘူး”

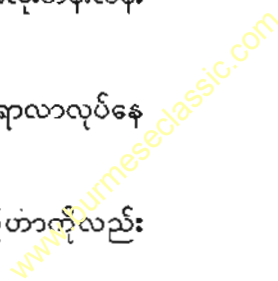
“ဟာ... ငါက မင်းရဲ့ဆရာပဲလေ၊ ငါတောင် ကြည့်ခွင့် မရှိဘူးလား”

“အလကားရတဲ့ ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးမရှိဘူး။ အသုံးမဝင်ဘူး ဆို ထင်တတ်တာ သဘာဝပါ ဆရာကြီး။ ဒါ့အပြင် ပညာဆိုတာ ဆည်း အလကား မရပါဘူး။ ကျောင်းပညာဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံပေး သင်ရတယ်။ ဟိုပညာ ဒီပညာဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံပေး သင်ရတယ်။ အလကား သင်ရတဲ့ ပညာတောင်မှ ဆရာ့ကိုဖြူစရာ လုပ်ကျွေးမှုပြုရ တော့တွေတောင် ရှိတတ်ပဲဆရာကြီး။ ကျွန်တော့် စာအိတ်ထဲက နည်းတို ဆရာကြီးက အလကား ဖတ်လိုက်တော့ ပေါ့ပေါ့ထင်ထင် နည်းလို့ ထင်သွားပြီး အပြင်က ဆရာမတွေကို ကြီးမြင့်နည်းက အလကားပါလို့ပြောလို့ တစ်ကျောင်းလုံး ပျံ့သွားရင် ကျွန်တော့် လေလံက သွားပြီပေါ့ ဆရာကြီး၊ ဒါကြောင့်ပါ”

ကြီးမြင့်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောချလိုက်သောကြောင့် စာအိတ်ကို လှမ်းထားသော ဆရာကြီးလက်မှာ တိုးလိုးတန်းလန်း ဖြစ်သွား၏။

စိတ်ထဲမှာလည်း “ဒီကောင်ကွာ၊ ငါ့ ဆရာလာလုပ်နေ ထယ်” ဆိုပြီးလည်း မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါ့အပြင် စာအိတ်ထဲက ရေးထားသည့်ဟာကိုလည်း

အလွန်ပင် ဖတ်ချင်သွား၏။ သို့သော် ကြီးမြင့်ပြောတာတွေကလည်း အမှန်ဖြစ်နေသောကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ကြီးမြင့်... အဲဒီစာ ငါ့ကို ပြရမယ်” ဆိုပြီး အတင်းလုပ် ယူပါက “ဆရာကြီးက သူ့ရဲ့နည်းကို အလကားဖတ်ချင်လို့ ရုံးခန်းထဲ ထိ ခေါ်တယ်” ဆိုပြီး ပြောနေမှ ခက်ဦးမည်။

ကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ယုံရတာ မဟုတ်။ ပေါက် တရလျှောက်ပြောမည်သူ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကြီးမြင့်ရဲ့ ယခုလုပ်ရပ်သည် ကျောင်းစဉ်ကမ်း ဖောက်ဖျက်ခြင်း၊ နိုင်ငံရေးနှင့် အခြားပြစ်မှုများ ကျူးလွန်နေခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ပါမောက္ခချုပ် ဦးအေးစေမှာ ငြိမ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ဒီအပင်ကရောကွာ”

ကြီးမြင့်ရှေ့က အပင်ဘက် လှည့်သွားပြန်၏။

“ဒါကတော့ ဘာအပင်လဲဆိုတာပြောရင် သမိုင်းကြောင်း ရယ်၊ ယုံကြည်မှုရယ် ပေါင်းပြောမှရမယ် ဆရာကြီး”

ကြီးမြင့်စကားကြောင့် ဆရာကြီးမှာ ဖျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး-

“အေး... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းဟာက ဘာအပင်မို့လို့ ဒီလောက်တောင် ကြီးကျယ်နေတာလဲ”

(၁၂)

“ကြီးမြင့်တော့ ဆရာကြီး ကောတာခံနေရပြီ ထင်တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်၊ လျှောက် ထုပ်တာကိုး”

ပါမောက္ခချုပ် ရုံးခန်းအပြင်တွင် ရှိနေသော စာရေးမ နှစ်ယောက် စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ ကောင်က ပေါ့သေးသေးကောင် တော့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပါမောက္ခကတောင် သူ့ဆီက အကူအညီ ယူရဖူးသေး ထယ်ဆိုတော့ ဒီကောင် မဆိုးဘူးဘဲ ပြောရမယ်”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဪ... ဟိုတစ်လောကဟယ် ပါချုပ်က ပါမောက္ခ

(ဌာနမှူး)တွေရဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို ဖိုင်တွဲဖို့ ပြန်ချပေးတာ နင် မှတ်မိတယ်မှတ်လား”

“အေး... မှတ်မိတယ်လေ”

“အဲဒီအထဲမှာ ကြီးမြင့်မေဂျာရဲ့ ပါမောက္ခရေးတဲ့ အစီရင်ခံစာထဲမှာ ပါတာ”

“ဘာရေးထားတာလဲ၊ စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“ဟိုလက လုပ်သွားတဲ့ မေဂျာပေါင်းစုံ အစားအစာလုပ် ပြိုင်ပွဲကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“အေး... သိတယ်လေ၊ ခေါင်းစဉ်က ‘အထားခံမယ့် မြန်မာ့အစားအစာ’ဆိုပြီး ကြာရှည်ထားနိုင်မယ့် မြန်မာ့ရိုးရာ အစားအစာတွေကို ပြုလုပ်ပြီး ပြိုင်ရတဲ့ပွဲလေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီပွဲမှာ ကြီးမြင့်တို့ မေဂျာက နိုင်သွားတယ်မှတ်လား”

“အေးလေ”

“အဲဒါ ကြီးမြင့် အကြံပေးတဲ့ အစားအစာနဲ့ ဝင်ပြိုင်တာပါ ဆိုပြီး ပါမောက္ခက သူ့ Report ထဲမှာ ထည့်ရေးထားတာ ငါဖတ်ရ တယ်”

“နေပါဦး၊ အဲဒီပွဲတုန်းက သူ့တို့ မေဂျာက ဘာအစား အစာနဲ့ ဝင်ပြိုင်တာလဲ”

“နာရီဆုပ်ဆိုတဲ့ အစားအစာနဲ့ ဝင်ပြိုင်တာလေ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ”

“သူတို့က သမိုင်းကြောင်းလေးနဲ့ပါ တွဲပြောတော့ ဆရာ

ကြီး သဘောကျပြီး ဆုတွေ ရသွားတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာပဲ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဝင်လာ

ပြီး...

“အစ်မ... ကြီးမြင့် သွားပြီလား”

“မသွားသေးဘူး၊ ဆရာကြီးရဲ့ အခန်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်”

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောကြောင့် ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။

အထအကြာတွင် ကျောင်းသူနှစ်ယောက် ရောက်လာပြန်၏။

“အစ်မ... အထဲမှာ ကြီးမြင့် ရှိသေးလား”

“အေး... ရှိသေးတယ်”

“ဆရာကြီးကလည်း ကြာလိုက်တာ”

ဟုပြောပြီး ဘုဆတ်ဘုဆတ်နှင့် ထွက်သွားပြန်သည်။

ထိုသို့ ရုံးခန်းရှေ့ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာကာ

ကြီးမြင့်ကိုပဲ မေးနေကြသောကြောင့် စာရေးမနှစ်ယောက်မှာ စိတ် ခရည်ဘဲ ဖြစ်လာကြသည်။

ထိုကြောင့် နောက်ဆုံးဝင်လာသော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်

ကို ကောလိပ်မလိုကြိုတုန်းအချိန်တွင် ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အထဲကနေ ကြီးမြင့် ထွက်လာလေ၏။

သူ့နောက်ကပါ ဆရာကြီးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသော ကြောင့် စာရေးမနှစ်ယောက်မှာ ဝရန်းသန်းကား ထလိုက်ရသည်။

ကြီးမြင့်က အခန်းတံခါးနားတွင် ခဏရပ်ပြီး ဆရာကြီးအား နှုတ်ဆက်ရာ ဆရာကြီးက-

“မင်းတို့က လူငယ်တွေဆိုတော့ ငါမပြောလိုပါဘူး။ မင်းတို့ စိတ်ကူးလေးတွေနဲ့ မင်းတို့ပေါ့။ မင်းပြောတဲ့ နည်းလမ်းတွေက မဆိုးပါဘူးကွ”

ဟုပြောပြီး အခန်းအပြင်မှာရှိသော သူများကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြီးပြကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွား၏။

ဤတွင် အခန်းထဲတွင် ရပ်နေသော ကြီးမြင့်ကိုလာမေးသည့် ကျောင်းသားများက ပါမောက္ခချုပ်ပင် ကြီးမြင့်ရဲ့နည်းလမ်းကို ထောက်ခံသည်ဟု တွေးထင်သွားပြီး ခဏအကြာတွင်-

“ပါချုပ်ပင် ကြီးမြင့်နည်းလမ်းကို ထောက်ခံ”ဆိုသည့် သတင်းမှာ တစ်ကျောင်းလုံး ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ညနေ ကျောင်းဆင်းခါနီး ရောက်သောအခါတွင် လေလံအိတ်များမှာ များလွန်းသောကြောင့် လေလံအများဆုံးပေးသူ အယောက် (၂၀)ကိုသာ ကြော်ငြာဘုတ်တွင် ဖော်ပြနိုင်လေသည်။

လေလံအများဆုံးပေးသူ အယောက် (၂၀)

ပထမရက်

၁။	ဘတင့် (Botany)	-	၅၀၀၀၀/-
၂။	ငြိမ်းခိုင်မြင့် (Chemistry)	-	၄၅၀၀၀/-
၃။	စန်းဝင်း (Physics)	-	၃၀၀၀၀/-
၄။	အေးခိုင် (Physics)	-	၂၈၀၀၀/-
၅။	ကိုကိုလေး (မြန်မာစာ)	-	၂၈၀၀၀/-
၆။	ဥမ္မာမြင့် (သမိုင်း)	-	၂၅၀၀၀/-
၇။	အေးသန်း (အရှေ့တိုင်း)	-	၂၅၀၀၀/-
၈။	တင်မြင့်အောင် (သင်္ချာ)	-	၂၀၀၀၀/-
၉။	ဝင်းထက်အောင် (Chemistry)	-	၂၀၀၀၀/-
၁၀။	နေဦးအောင် (Physics)	-	၂၀၀၀၀/-
၁၁။	မျိုးနေအေးမြတ် (ဥပဒေ)	-	၂၀၀၀၀/-
၁၂။	ဉာဏ်ထွန်းဦး (သင်္ချာ)	-	၁၈၀၀၀/-
၁၃။	ရွှေတင် (Chemistry)	-	၁၈၀၀၀/-
၁၄။	သန်းထိုက်လင်း (ဘူမိ)	-	၁၅၀၀၀/-
၁၅။	ဖြိုးသူရ (စိတ်ပညာ)	-	၁၃၀၀၀/-
၁၆။	တင်အေးကြည် (ကုန်ထုတ်ဓာတ်)	-	၁၃၀၀၀/-
၁၇။	အောင်ဟိန်း (ကုန်ထုတ်ဓာတ်)	-	၁၀၀၀၀/-

၁၀၈

လူနေ

- ၁၈။ ရဲလင်းထွဋ်ဦး (Physics) - ၁၀၀၀၀/-
- ၁၉။ ပြည့်ဖြိုးအောင် (မြန်မာစာ) - ၁၀၀၀၀/-
- ၂၀။ မင်းသူ (သင်္ချာ) - ၁၀၀၀၀/-

ပုံ

ကြီးမြင့်

လေလံတင်သူ

(၁၃)

မိချိုသည် သူ၏ အိပ်ခန်းထဲမှာပင် လမ်းဘယ်နှကြိမ်
လျှောက်မိမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်နှင့် ဂဏှာ
မငြိမ် ဖြစ်နေ၏။ ခုနကလည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းပြော
ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကလည်း ကျောင်းမှာ ဖြစ်နေသော သတင်းများကို
ပြန်ပြောကြ၊ ငြင်းကြနှင့် အတော်ကြာသည်အထိ စကားပြောနေ
မိသည်။

“နှင့် ပီယဆေးသတင်းကတော့ တော်တော် ပျံ့နေပြီ မိချို”

“အေးလေ၊ ငါလည်း အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လို့ ပြောလိုက်တာ
ဈာ မဟုတ်တာ”

“အေး... သိပါတယ်၊ အခု နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဟယ်”

“နေဦး၊ ငါတို့ဖယ်ရီပေါ်မှာ နင့်အကြောင်း ပြောနေကြတာလည်း ကြားရသေးတယ်”

“ဘာပြောနေကြတာလဲ”

“ဒီပီယဆေး လေလံဆွဲတဲ့ ပုံစံက နင့်ကို လေလံဝိုင်းဆွဲနေကြတာနဲ့ တူတယ်တဲ့”

“ဟင်... ဘာ အဓိပ္ပာယ်ကြီးလဲ”

“ပီယဆေးရရင် နင့်အချစ်ကို ရမယ်မှတ်လား”

“အာ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“နင်ကသာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး ပြောနေတာ၊ တစ်ကျောင်းလုံးကတော့ အဲဒီလိုထင်နေကြတယ်... အဲ... ငါ ဆက်ပြောဦးမယ်... ဒီလိုလေ၊ အခုဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံက ကြီးမြင့်က နင့်အချစ်ကို လေလံတင်သလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး အားလုံးက ယူဆနေကြတယ်”

“ဟယ်... မဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ ပီယဆေးရတိုင်း ငါက သူတို့အချစ်ကို လက်ခံမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ငါတို့ ပြောပြီးပြီပဲ ဗမာစကားကို နင်ကလွယ်လွယ် ပြောခဲ့တာကိုး၊ အခု နင်က ပီယဆေးရတဲ့ တစ်ယောက်ကို မချစ်ဘူး၊ လက်မခံဘူးလို့ ပြောပြန်ရင်လည်း၊ နင့်ကို လှည့်စားတဲ့ မိန်းမဆိုပြီး ပြောကြဦးမယ်”

သူ ပြောမှပဲ အဆုံးထိ ရောက်သွားတော့သည်။

နဂိုကတည်းကမှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ သူ့ကို အပြစ်ပြောချင်သူ တော်တော်များသည်။

မိချိုက လှည့်စားသည်၊ အရူးလုပ်သည်၊ ယောက်ျားတွေကို

ကြီးရှည်ရှည် လှန်ထားသည်ဟု ပြောကြဦးမည်။

“အဲဒီတော့ ငါက ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပဲ မတွေ့တတ်သောကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတို့လည်း ချက်ချင်းဆိုတော့ မစဉ်းစားတတ်သေးဘူး

ဖြစ်နေတယ်၊ နင့်ဟာလည်း ပြဿနာအသစ်ကိုး”

အတော်ကြာသည်အထိ တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။

“နင် နောက်တစ်မျိုး ပြောင်းပြီး ပြန်ပြောကြည့်ပါလား၊ တွန့်မလို့ချင်တာ ပီယဆေးမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလိုတာပေါ့ဟာ ဆိုပြီး တော့ပေါ့”

“ဟယ်... ရမလားဟဲ့”

အမျိုးမျိုး စဉ်းစားစိတ်ကူးကြသော်လည်း မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဆင်ပြေမည် ထင်သော ဆုံးဖြတ်ချက် (၂)ခုတို့ ချလိုက်ကြ၏။

(၁) ကြီးမြင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး လေလံကိစ္စ ရပ်တန့်ဖို့ တောင်းဆိုရန်။

(တွေ့ဆုံမယ့် ကိစ္စကို ဖယ်ရိတူသော အေးသီနှင့် ဇနီးမော်က တာဝန်ယူရန်)

(၂) ကြီးမြင့်နှင့် ဆွေးနွေးလို့ မရပါက အမည်တပ်တစ်ခုဖြင့် ပီယဆေးကို လေလံဝင်ဆွဲရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့် ဖုန်းပြောအပြီးတွင် မိချိုတစ်ယောက် ဝဏ္ဏာမငြိမ်ဖြစ်ပြီး အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

(၁၄)

ကန်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း အေးသီနှင့် ဇနီးမော်ကို စောင့်နေမိသည်။ သူမကို အိမ်က လိုက်ပို့သောကြောင့် ကျောင်းကို စောစောရောက်လေ့ရှိသည်။

ကျောင်းဖယ်ရီတွေကတော့ မရောက်သေးချေ။

ယနေ့ ကျောင်းကို အလာတွင် ဖယ်ရီပေါ်မှာ အေးသီနှင့် ဇနီးမော်တို့က ကြီးမြင့်ကို သူမနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန်အတွက် ကြိုးပမ်း လေးမည်ဖြစ်သည်။

ကြီးမြင့်က လက်ခံ၊ မခံကို သူတို့လာမှ သိရပေမည်။ ထို့ ကြောင့် ကန်တင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းဖြင့် ထိုင် စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းကို စောစောရောက်နေကြသည့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအချို့ကလည်း သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့ ကြည့်

သွားကြသည်။

တိုးတိုး တိုးတိုးပြောနေကြသောကြောင့် သူ့အကြောင်း ပြောနေမှန်း ရိပ်မိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ဘတင့်နှင့် မိတ်ကပ်ခင်စန်းဝင်းက သူ့ကို ကြည့်နေတာကို တွေ့ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ဆီကို လာသင့်၊ မလာသင့် တွေဝေစဉ်းစားနေကြပုံရသည်။

နောက်တော့ မလာကြတော့ဘဲ အဝေးကသာ ကြည့်နေကြ၏။ ပီယဆေးမရှိလို့ ထင်သည်။

တချို့ သူမကို မနာလိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း မိချို့မကြားကြားအောင် စောင်းမြောင်းပြောကြသေး၏။

“ယောက်ျားတွေကို ဟိုပြော၊ ဒီပြော လုပ်ခိုင်းပြီး ကြီးရှည်ရှည်ဆိုတဲ့ ဟာကြီး လှန်ထားတာလေ”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ပြောကြ၏။

“အေးလေး၊ ရုပ်ကလေးက... x+-x+-+”

စသည်ဖြင့် မကြားချင်မှ အဆုံးဖြစ်သည်။

နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို ဖယ်ရီတွေရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကြီးမြင့်က သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါတည်း ပါလားမှာ လားဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဝင်သွားသည်။

ကြီးမြင့်ကို ဒီလိုလူများတဲ့နေရာမှာ မတွေ့ချင်။ လူများတဲ့နေရာမှာ မတွေ့ချင်ဘူးပြော၍ လူရှင်းတဲ့ နေရာမှာ တွေ့ချင်တယ်ဟု မဆိုလိုပါ။

တော်ကြာ တိတ်တဆိတ် ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုပြီး ပိုပြောခံရမည်။ ထိုစဉ် ကန်တင်းထဲသို့ အေးသီနှင့် စန်းမော် ဝင်လာလေ၏။

နောက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြီးမြင့် မပါလာသည့်အတွက် နည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွားသည်။

“ဟဲ့... ဘာတဲ့လဲ”

ဝင်ဝင်ချင်း မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ မေးမိလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါရစေဦး၊ အအေးလေး ဘာလေးမှာပါရစေဦး၊ တကတည်း... ”

“ငါ စောင့်နေတာ ကြာပြီဟဲ့”

“ဪ... နင်က ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာတာဆိုတော့ စောင့်ပေါ့”

“ကဲပါ... လေကြောရှည်နေတယ်... ဘာသောက်မှာလဲ၊ မြန်မြန်မှာပြီးရင် မြန်မြန်ပြော”

မိချို့ကို မျက်စောင်းတိုးကြသည်။

မိချို့ကလည်း သူတို့ စဉ်းစားရင်ကြာမှာစိုးသောကြောင့် စိတ်ထဲရှိရာ အအေးနှစ်ခွက်ကို ခပ်မြန်မြန် အော်ပြီး မှာပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... အအေး မလာခင်ပြောတော့”

“အေးပါ၊ ပြောပါမယ်ဟယ်၊ ဘယ်ကတည်းက ကြားချင်နေလဲ မသိဘူး”

“ငါလည်း ဒီကိစ္စမြန်မြန် ဖြတ်ချင်ပြီ၊ အခုတောင် ဒီနားထိုင်နေရတာ လူပြောသူပြော သိပ်များတာပဲ”

အတင်းပြောနေသည့် စကားသံများကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ပြီးပြီကို ကားပေါ်မှာတွေ့တော့ ငါတို့လည်း နင်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စကိုရင်းပြုပြီး ဆွေးနွေးဖို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်”

“အမယ်လေး နင့်စကားကလည်း ဆွေးနွေးဖို့ ပြောလိုက်တယ်လုပ်ပါ၊ တော်ကြာ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲလို့ ထင်နေပါဦးမယ်”

“အေးပါတယ်၊ ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူက လက်ခံလိုက်တယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက နင်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

“ဟင်... အဲဒါက ဘာသဘောလဲ”

“ငါတို့လည်း မသိဘူးလေ”

သူမ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မပါဘူးဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားသွားသည်။ သို့သော် အခုကိစ္စကလည်း သူမပဲ စတင်

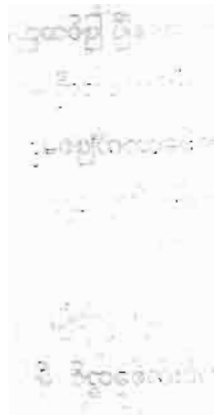
တွေ့ချင်တယ်ဆိုသောကြောင့် အစကတည်းက ရှုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ပြီးပြီဆိုတာ ဘာကောင်ကြီး၊ ဘယ်သူကြီးဆိုတာကို မသိ

သေပေ အကြားနဲ့တင် အကောင်ကြီးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်မည်။

“နေရာကတော့ နင်ကြိုက်တဲ့ နေရာပြောပါတဲ့ သူလာခဲ့ဖော်တဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားတော့တွေ့ရမယ်ဟု တွေးလိုက်ပြီး လူသိပ်ထိုင်လေ့မရှိသည့် မေဂျာတစ်ခုံ၏ ကန်တင်းတစ်ခုံတွင် ချိန်းထိုင်သည်။

(၁၅)

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တွေ့ဆုံမှုက ပြတ်တောင်းတောင်း နိုင်လှသည်။

“ရှင် လုပ်နေတဲ့ လေလံပွဲကို ဖျက်ပေးပါ”

မိချိုက တွေ့တွေ့ချင်း စပြောလိုက်သည်။

“အာ... ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံယူပြီး Professional လုပ် စားနေတာလေ၊ အဲဒီလိုကြီး ဖျက်သိမ်းလိုက်တော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ဘယ်သူက ယုံကြည်တော့မှာလဲ”

“အမယ်လေး... ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

မိချိုစိတ်ထဲ တွေးမိသည်။ ကြီးမြင့်၏ မချိုမချင် မျက်နှာ ကြောင့်လည်း တော်တော်လေးကို မြင်ပြင်းကတ်နေသည်။

ကျောင်းမှာ သိပ်နာမည်ကြီးတဲ့ ကြီးမြင့်ဟုဆိုသော်လည်း သူမအတွက်တော့ သူမကိစ္စသာ အဆင်ပြေဖို့ လိုသည်။

“ဒါဆို ရှင်က အဲဒီ လေလံကို မဖျက်သိမ်းပေးဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့ အမိရဲ့”

“ဘာအမိလဲ... ကျွန်မနာမည် အပြည့်အစုံရှိတယ်၊

မိချိုသွေး ရှင့်... ‘မိချို’လို့ပဲခေါ်”

“ဟာ... အမိလို့ခေါ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ... ရှေးခေတ်

မှာ အမိ... အမိနဲ့ ကြားဖူးဘူးလား”

“မခေါ်နဲ့ မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မခေါ်တော့ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွား ပြန်သည်။ မိချိုက ‘လေလံ’ကိစ္စ ဖျက်သိမ်းဖို့ တောင်းဆိုရန် ကိစ္စ သာရှိတော့သည်။ အခုတော့ သူ့ဘက်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေ တော့ ဘာမှဆက်ပြောစရာ မရှိချေ။ ထပြန်ရတော့မည်သာ ဖြစ် သည်။

သို့သော် ထမပြန်ဖြစ်သေးဘဲ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ ထို လူမှာ ညှို့ဓာတ်တစ်ခုရှိတာကိုတော့ လက်ခံရပေမည်။

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“ရှင် ပီယဆေးနည်းကြီးကို လေလံဆွဲထားတဲ့ လူထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ရသွားပြီး ဖော်စပ်ပြီးရင် အဲဒီလူက ကျွန်မ အချစ်ကို ရမယ်လို့ ရှင်ယုံကြည်လား”

ထိုစကားကို အလေးအနက်ထားပြီး မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကြီးမြင့်က သူမ မေးတာကို အင်းမလုပ် အဲမလုပ်

နေပြီး သူမကိုသာ ပြီးကြည့်နေသည်။

ဘာမှပြန်မပြောသောကြောင့် မိချိုမှာ ဒေါသထွက်လာသည်။ ထိုကြောင့်-

“ရှင်... အချစ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

ဟုဆိုပြီး မေးလိုက်မိသည်။

“ဟဲ... ဟဲ”

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသောကြောင့် သူမက ထထွက်သွားမလို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကြီးမြင့်က-

“နေပါဦး... အမိရယ်”

ဟုဆိုပြီး တားလိုက်လေသည်။

မိချိုမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ၏စကားကိုသာ ထပ်မေးလိုက်၏။

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း ရှက်စရာကြီး”

(သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောစကားများကို စာအုပ်ရှေ့ခန်းများတွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။)

ဤသို့ဖြင့် မိချို၏ တောင်းဆိုချက်ကို ကြီးမြင့်က လက်မခံပဲနဲ့ ဆွေးနွေးပွဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုကြောင့် ထိုနေ့ညနေ၏ လေလံဒုတိယနေ့ဈေးမှာ တစ်ဖက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

လေ့လာရေးဆုံးပေးသူ အယောက်(၂၀)

ဒုတိယရက်

- ၁။ အမည်မသိ - ၃၀၀၀၀/-
- ၂။ ဘတင့် (Botany) - ၁၅၀၀၀/-
- ၃။ စန်းဝင်း (Physics) - ၁၃၀၀၀/-
- ၄။ တင်အေးကြည် (သင်္ချာ) - ၁၀၀၀၀/-
- ၅။ ငြိမ်းနိုင်မြင့် (Chemistry) - ၉၀၀၀/-
- ၆။ ဉာဏ်ထွန်းဦး (သင်္ချာ) - ၉၀၀၀/-
- ၇။ ဝင်းထက်အောင် (Chemistry) - ၈၅၀၀/-
- ၈။ ကိုကိုလေး (မြန်မာစာ) - ၈၅၀၀/-
- ၉။ သိန်းထိုက်လင်း (ဘူမိ) - ၈၅၀၀/-
- ၁၀။ အောင်ဟိန်း (ကုန်ထုတ်ဓာတု) - ၈၀၀၀/-
- ၁၁။ ရွှေတင် (Chemistry) - ၈၀၀၀/-
- ၁၂။ မင်းသူ (သင်္ချာ) - ၇၅၀၀/-
- ၁၃။ ပြည့်ဖြိုးအောင် (မြန်မာစာ) - ၇၀၀၀/-
- ၁၄။ ကျော်ဟိန်း (Botany) - ၇၀၀၀/-
- ၁၅။ ဝေလင်း (မြန်မာစာ) - ၇၀၀၀/-
- ၁၆။ တင်အောင်ဝင်း (သင်္ချာ) - ၆၈၀၀/-
- ၁၇။ ရဲဇော်အောင် (ဘူမိ) - ၆၇၀၀/-

- ၁၈။ ထွန်းကြည် (Physics)
- ၁၉။ အေးအောင် (သင်္ချာ)
- ၂၀။ ထွန်းမင်း (သင်္ချာ)

- ၆၀၀၀၀/-
- ၆၀၀၀၀/-
- ၆၀၀၀၀/-

ပုံ
 ကြီးမြင့်
 လေ့လာသူ

(၁၆)

ဒုတိယရက်တွင် အမည်မသိဆိုသည့် လေလံဆွဲတဲ့သူ ပါလာသောကြောင့် လေလံဆွဲသူများနှင့် အခြားလူများကြား ပွက် လောရိုက်သွားလေသည်။

“ကြီးမြင့် မင်းလုပ်စားတယ်ကွာ”

တချို့က ကြီးမြင့်သည် လေလံဈေးကို ဆွဲတင်ချင်သော ကြောင့် အမည်မသိဆိုပြီး ထည့်ထားသည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ တချို့ကတော့ လေလံပွဲကိုပျက်အောင် လုပ်သူတစ်ဦးဟု ဆိုကြသည်။ တကယ်ပေးမှာလည်း မဟုတ်ဟု ထင်ကြ၏။ တချို့ကလည်း ကြီးမြင့်ကို ငြောင်ဖွင့်မေးကြ၏။ ထိုအခါ ကြီးမြင့်ကတော့ အေးဆေးပါပဲ။

“ရှေး... ဒီမှာကြည့်၊ အဲဒါလူတစ်ယောက် လာပေးသွားတဲ့ လေလံစာပဲ၊ မယုံမှာစိုးလို့ ပိုက်ဆံပါတဲ့ နောက်တစ်အိတ်လည်း ပေးသွားသေးတယ်”

ကြီးမြင့်က လာရောက်မေးမြန်းသူများကို လေလံဆွဲကြောင်း စာနှင့်အတူ ငွေ ၃ သိန်းတိတိကို ထုတ်ပြလိုက်သောကြောင့် အားလုံး

သီးသန့်သစ်ပင်

ငြိမ်သွားလေ၏။

ကြီးမြင့်တွင်လည်း ဒီလောက် ငွေသုံးသိန်းမရှိမှန်း အားလုံး သိကြသောကြောင့် ယုံသွားကြလေသည်။

အမည်မသိက ဘယ်သူလဲဆိုပြီး တွေးဆသွားကြပြန်သည်။ နောက်ပြီး အမည်မသိ (အမည်မပေးလိုသူ လေလံဆွဲသူများ)ကို လက်မခံဖို့လည်း ကြီးမြင့်အား တောင်းဆိုကြ၏။

“အာ... အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါက ငွေရှာနေတာကွ၊ မည်သူမဆို လေလံဝင်ဆွဲလို့ ရတာပဲ၊ အခုဟာက သူက နောက်ပြောင်ပြီး လေလံဝင်ဆွဲတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ငွေပါ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်တော့ သိနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဒီလေလံသည် ကြီးမြင့်လုပ်သည့် လေလံဖြစ်သောကြောင့် ကြီးမြင့် ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်မှန်း သူတို့သိကြသည်။

သူတို့ မကျေနပ်ပါက ထိုအမည်မသိလူထက် ပိုက်ဆံပိုပေးဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ငါးရက်အတွင်းမှာ အနိုင်ရအောင် လေလံဆွဲမှသာ ဖြစ်မည်။ သူတို့ပဲလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ တစ်ဖက်တွင် ကြီးမြင့်တို့အဖွဲ့မှာလည်း ခေါင်းစားနေ၏။

“ကြီးမြင့်”

“ဘာလဲ”

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာရင်းတွက်နေတဲ့ ကြီးမြင့်ကို အောင်စိန်သန်းက ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြီးမြင့်ကလည်း စိတ်မရှည်စွာနဲ့ ပြန်ထူး၏။

“အဲဒီ အမည်မသိဆိုတာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ မင်းသိလား”

“မသိဘူးလေ၊ ငါလည်း မင်းတို့နဲ့ အတူတူပဲဟာကို လာမေးနေသေးတယ်”

ပထမတော့ အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်က ကြီးမြင့်တို့ စွပ်စွဲကြသေးသည်။ မိချိုနှင့်တွေ့ပြီးမှ မိချိုကိုကြိုက်ပြီး အခြားလူများကို မပေးချင်သောကြောင့် အမည်မသိ နာမည်နဲ့ လေလံဝင်ဆွဲသည်ဟု ထင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ထိုစွပ်စွဲချက်များမှာ

(၁) ကြီးမြင့်တွင် သုံးသိန်းမပြောနှင့် ၃ သောင်းတောင် မရှိခြင်း။

(၂) သူ့လေလံနှင့် သူ့နည်းလမ်း ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်မရွေး ပီယဆေးနည်းလမ်းကို ကြည့်နိုင်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ထိုစွပ်စွဲချက်ကို ပယ်ချလိုက်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ ငါတို့ မေးရဦးမယ် ကြီးမြင့်”

“ရှည်တာကွာ၊ ငါတို့ မေးရဦးမယ်၊ ဘာညာခံနေသေးတယ်၊ တန်းမေးကွာ”

ကြီးမြင့်ပုံစံက စာရင်းတွက်နေရင်း စိတ်ရှည်တော့ပုံမရ။

“အေးပါကွာ၊ မင်းကလည်း ပိုက်ဆံမြင်တာနဲ့ စိတ်မရှည်

တော့ဘူး၊ ငါသိချင်တာက မင်းနဲ့မိချိုတွေ့တုန်းက ဘာတွေပြောကြလဲလို့”

“မင်းတို့ကို ပြောပြီးပြီပဲ ‘အချစ်အကြောင်း’ ပြောကြပါတယ်လို့၊ ငါဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“အေးလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ သိချင်တာက အသေးစိတ်၊ အသေးစိတ် သိချင်တာလေ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မမှတ်မိတော့ဘူး”

ဒါကတော့ ကြီးမြင့် တမင်ညှစ်မှန်း သူတို့သိကြသည်။ ကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်က လူစိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတာကို သိသောကြောင့် သူတို့မှာ ဆက်မမေးကြတော့ချေ။

ထိုစဉ် ဘထွန်းလှမြင့်က-

“ဒါမှမဟုတ် ကြီးမြင့်”

“ဘာလဲ”

“မိချိုနဲ့တွေ့ပြီးမှ ဒီအမည်မသိလူက ကြေးကြီးပေးပြီး လေလံဆွဲတယ်ဆိုတော့ မိချိုများ အမည်မသိလူ နာမည်နဲ့ သူ့ဘာသာသူ လေလံဝင်ဆွဲတာလား မသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကြီးမြင့်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆိုတာကြီး ပေါ်လာတော့ နင်များလားလို့ပါ”

“ဟဲ့... ငါဝင်ဆွဲရင် နင်တို့သိမှာပေါ့၊ အခုဟာက ငါ မဟုတ်လို့ နင်တို့ မသိတာပေါ့”

မိချိုရဲ့စကားကိုတော့ လက်ခံလိုက်ကြသည်။ မိချိုသည် သူတို့မသိပဲနဲ့ ဘာမှလုပ်မယ့်သူ မဟုတ်ချေ။

“ဒါဆို... အဲဒီ အမည်မသိက ဘယ်သူလဲ”

“ဟယ်... ငါလဲမသိဘူးလေ၊ သိချင်ရင် ကြီးမြင့်ကို သွား မေးပေါ့”

“ကြီးမြင့်လည်း မသိဘူးတဲ့”

“ဘယ်လို”

“ကြီးမြင့်တို့ကို စားပွဲထိုးကလေးလေး တစ်ယောက်က လာပေးသွားတာတဲ့၊ သူ့ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီးခိုင်းလို့ လာပေးတာတဲ့၊ လေလံဆွဲကြောင်း စာရွက်ရော ပြီးတော့ မယ့်မှာစိုးလို့ သူ့လေလံ ငွေကိုလည်း တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်တယ်တဲ့”

ကျန်တဲ့ပြဿနာတွေပင် ရှင်းလို့မပြီးသေးဘူး။ ဒီအမည် မသိဆိုတာကြီးက ထပ်ရှုပ်လာသောကြောင့် စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

“ဒါဆို ငါတို့ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အေးသိက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စန်းမော်ကလည်း-

“ဟုတ်တယ် မိချို၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီကိစ္စက ကြီးကျယ် လာပြီ၊ နင်ကလည်း ပီယဆေးရရင် ပြန်ကြိုက်မယ့်ပုံစံ ပြောထား

(၁၇)

တစ်ဖက်တွင်လည်း မိချိုတို့မှာ အကဲရောက်နေလေသည်။ ကြီးမြင့်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှု အဆင့်မပြေသောကြောင့် လေလံကို နာမည်တစ်မျိုးနှင့် ဝင်ဆွဲမည်ဟု စီစဉ်ထားခဲ့ပြီးမှ အမည်မသိ လူတစ်ဦးမှ ဝင်ဆွဲနေသည်ဟုဆိုသောကြောင့် နည်းနည်း ထိတ်လန့် သွားလေသည်။

အရေးထဲ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူ့ကို မသင်္ကာ ဖြစ်နေသည်။

“မိချို... အဲဒီ အမည်မသိက နင်လား”

“အာ... ဘယ်ကသာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါ ဝင်ဆွဲမလို့ ပြင် နေတုန်း၊ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့လူက ဈေးအကြီးဆုံး ပေးဝင်ဆွဲနေ တာ”

“မသိပါဘူး၊ ကြီးမြင့်နဲ့ နင်နဲ့ စကားပြောပြီးမှ အမည်မသိ

တော့... ”

“ငါ... အဲဒီလို မပြောပါဘူး”

“ဟင်... လူတိုင်း အဲဒီလို နားလည်ထားတာလေး ထား ပါတော့လေ၊ အများအပြားတော့ အဲဒီလေလံရတဲ့လူက နင့်အချစ် ကိုရမယ့်လူလို့ ထင်တဲ့လူကထင်လို့ ဒီလောက်ကြေးကြီးပေးပြီး ဝင်ဆွဲနေကြတာပေါ့... နောက်ပြီး”

“.....”

“ဒီတိစ္စက တစ်ကျောင်းလုံး ဟော့နေပြီဆိုတော့ တစ်ခုခု လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ထိုစကားကိုတော့ မိချို လက်ခံပါသည်။

စဉ်းစားသမျှ ကိစ္စတွေကလည်း တစ်ခုမှ အဆင်မပြေ သောကြောင့် ကြီးမြင့်ကိုပဲ သွားရိုက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်။

ရိုက်ဖို့မလွယ်၍သာ ငြိမ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးမြင့်... ကြီးမြင့်... တော်တော် ဒုက္ခပေးပါလား။

“မိချို”

“အင်း”

“နင်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြား တစ်မျိုး ပြောတာပါဆိုပြီး အဲဒီနေ့က နင်ပြောခဲ့တဲ့ လူတွေကိုခေါ် ပြီး ပြောလိုက်ရင်ရော”

“အာ... ငါ့ကို စကားပလောင်းပလဲ ပြောတဲ့မိန်းမဆိုပြီး

အားလုံးက ဝိုင်းပြောနေကြပါဦးမယ်”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်သား”

ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။

ခဏအကြာတွင် စန်းမော်က-

“ကြီးမြင့်ဆီက စာအိတ်ကို သွားခိုးရင်ရော”

ထိုစကားကြောင့် စန်းမော်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်မိ ကြသည်။

ထို့နောက် ပြိုင်တူလိုပဲ-

“နင့်ဘာသာနင် သွားခိုး” ဟု ပြောလိုက်ကြ၏။ စန်းမော် လည်း မျက်နှာလေး ငယ်သွား၏။

တစ်ခုခုလုပ်လို့ ရလိုရငြား စဉ်းစားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သူတို့ ထိုင်နေသည့် ကန်တင်းထဲသို့ ဆရာမတစ်ယောက် ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ငါ သိပြီ”

ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သော မိချို၏အသံကြောင့် နှစ်ယောက် စလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီဈေးနှုန်းတွေအတိုင်းဆိုရင် ပီယဆေး
ကို ငါတို့ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လေလံဝင်ဆွဲနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အနိုင်ရတဲ့လူဆိုမှာ ကပ်တောင်းမှာပေါ့”

အခုမှ ဝင်လာတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သူ့ထင်ရာ
ဝင်ရောက် ပြောဆိုပြီးနောက် တတိယနေ့ လေလံဈေးများကို ဖတ်
ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ပါးစပ်ကလည်း-

“ကြီးမြင့်တော့ ခိုင်သွားပြီ”

ဟုဆိုပြီး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

(၁၈)

ကန်တင်းရှေ့တွင် လူများဝိုင်းအုံနေကြသည်။ ဖယ်ရီပေါ်
ကအဆင်းတွင် ကြီးမြင့်၏ ယနေ့လေလံဈေးများကိုကြည့်ရင်း
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လူများလာခြင်း ဖြစ်သည်။

တတိယနေ့ လေလံဈေးများသည် အခြားနေ့ လေလံဈေး
များနှင့် မတူပဲ တမူထူးခြားနေသောကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
ပြောဆိုနေကြတာ ကြီးမြင့်၏ လေလံဈေးများရှေ့တွင် ရပ်ကြည့်မိ
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ တန်းတူပဲဟေ့”

“မနေ့က လူစာရင်းအတိုင်း ပြန်ထွက်တာပဲ”

“လှသန်း... အမည်မသိဆိုတာ မင်းလားကွ”

“အောင်မလေး... အဲ့ဒီလောက် ပိုက်ဆံရှိရင်... ငါ

ဘီယာဆိုင် ရောက်နေပြီ”

လေ့လာရေးဆုံးပေးသူ အယောက်(၂၀)

ဒုတိယရက်

- ၁။ အမည်မသိ - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၂။ ဘတင့် (Botany) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၃။ စန်းဝင်း (Physics) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၄။ တင်အေးကြည် (သင်္ချာ) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၅။ ငြိမ်းခိုင်မြင့် (Chemistry) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၆။ ဉာဏ်ထွန်းဦး (သင်္ချာ) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၇။ ဝင်းထက်အောင် (Chemistry) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၈။ ကိုကိုလေး (မြန်မာစာ) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၉။ သိန်းထိုက်လင်း (ဘူမိ) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၁၀။ အောင်ဟိန်း (ကုန်ထုတ်ဓာတ်) - ၆၀၀၀၀၀/-
- ၁၁။ ရွှေတင် (Chemistry) - ၅၀၀၀၀၀/-
- ၁၂။ မင်းသူ (သင်္ချာ) - ၄၀၀၀၀၀/-
- ၁၃။ ပြည့်ဖြိုးအောင် (မြန်မာစာ) - ၃၈၀၀၀၀/-
- ၁၄။ ကျော်ဟိန်း (Botany) - ၃၇၅၀၀၀/-
- ၁၅။ ဝေလင်း (မြန်မာစာ) - ၃၇၅၀၀၀/-
- ၁၆။ တင်အောင်ဝင်း (သင်္ချာ) - ၃၆၅၀၀၀/-
- ၁၇။ ရဲဇော်အောင် (ဘူမိ) - ၃၁၀၀၀၀/-

- ၁၈။ ထွန်းကြည် (Physics) - ၃၁၀၀၀၀/-
- ၁၉။ အေးအောင် (သင်္ချာ) - ၃၀၀၀၀၀/-
- ၂၀။ ထွန်းမင်း (သင်္ချာ) - ၃၀၀၀၀၀/-

ပုံ
ကြီးမြင့်
လေ့လာတင်သူ

ဒုတိယနေ့၊ လူများအတိုင်း ဖြစ်သော်လည်း လေလံဈေးများမှာ ပိုမြင့်လာလေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အပေါ်ဆုံး (၁၀) ယောက်သည် ဈေးနှုန်းတူညီနေလေသည်။ ပွဲကတော့ ကောင်းနေပြီဟု လေလံဈေး ကြည့်ရှုသူ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။

စိတ်ထဲကလည်း မိချိုကို အားကျသလိုလို ဖြစ်မိနေသည်။ ထူးခြားတာက ကန်တင်းတွင် ကြီးမြင့်ကို မတွေ့ရဘဲ အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်ကိုသာ ခုံတစ်ခုတွင် ခပ်မွိုင်မွိုင်ထိုင်နေတာကို တွေ့ရသည်။

ယခင်တုန်းက ဆိုပါက ခုံတစ်ခုတွင် စပိဖြိုးပြီးနှင့် ထိုင်နေပြီး လေလံဈေး လာကြည့်သူများကို နောက်ပြောင်နေသော ကြီးမြင့်ကို ယနေ့ မတွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မနေနိုင်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

“ကြီးမြင့်ရော”

အောင်စိန်သန်းက အီလည်လည် မျက်နှာကြီးနှင့် ပြန်

ဖြေ၏။

“ပါချုပ်ရုံးခန်းက လာခေါ်လို့ လိုက်သွားတယ်”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“တိုင်စာ ရောက်နေလို့တဲ့”

တိုင်စာဆိုသောကြောင့် လေလံဈေးနှုန်းများကို ဝေဖန်

နေသောသူများ အားလုံးတိတ်သွားကာ အောင်စိန်သန်းကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အောင်စိန်သန်း... ဘာတိုင်စာလဲ”

အောင်စိန်သန်းက ဘထွန်းလှမြင့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘထွန်းလှမြင့်ကလည်း ပြောလိုက်ပါကွာဆိုတဲ့ ပုံစံကြောင့် အောင်စိန်သန်းက လူ့အားလုံးသိအောင် ပြောပြလိုက်သည်။

“မိချိုက ကြီးမြင့်ကို လေလံဆွဲပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပါမောက္ခချုပ်ဆီကို တိုင်ထားလို့”

(၁၉)

“ဟဲ့... မိချို၊ ပါမောက္ခချုပ်က ကြီးမြင့်ကို ခေါ်တွေ့နေ ပြီတဲ့”

“တကယ်... ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

“အခုလေးတင် အောင်စိန်သန်းတို့ ပြောခဲ့တာကို ငါတို့ ကြားခဲ့တာ... အမလေး မောလိုက်တာ”

အေးသီနှင့်စန်းမော်မှာ ပြောချင်လွန်းအားကြီး၍ ပြေးလာ ကြပုံရသည်။

ပုံစံတွေက မောဟိုက်နေ၏။

“ထိုင်ပါဦးဟယ်... နင်တို့ ပုံစံကြည့်ရတာ၊ ပြေးလာတာ လား”

“အေးပေါ့ဟဲ့... ငါတို့မှာ နင့်ကို ပြောချင်လွန်းအားကြီး လို့ မအောင်နိုင်တာနဲ့ ပြေးလာတာ... အဟီး”

“ကဲ... ရေလေးဘာလေး သောက်လိုက်ဦး”

မိချိုရှေ့က ခုံလွတ်နှစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဟိုမှာဒီမှာ လုပ် သည်။

ခဏနေ အအေးလေးဘာလေးသောက်ပြီး အမောပြေတော့ မှ မိချိုက သူစိုးရိမ်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို စပြောလိုက်သည်။

“ပါချုပ်က ကြီးမြင့်ဘက်က ရှိနေတာဆိုတော့ ငါတို့လုပ် လိုက်တာ အဆင်ပြေပါ့မလား”

အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက ပါချုပ်ခေါ်တွေ့သည့် ကိစ္စကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြီးမြင့် ဘာတွေပြောလိုက် မှန်း မသိပေမယ့် (ပါချုပ်ထောက်ခံကြောင်း) သတင်းကတော့ ထွက် လာပြီး ကျောင်းသားရေးရာက နောက်ထပ် ဘာမှထပ်မလုပ်တော့ သောကြောင့် ထိုသတင်းမှန်နိုင်သည်ဟု အားလုံးက ယူဆထားကြ သည်။

“အဲဒါတော့ ပြောမရဘူး၊ ကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်က စကား တပြောတတ်ပါဘိနဲ့ဆိုတော့... ပါချုပ်ကြွေသွားရင် ဒုက္ခ”

“ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက်တော့ ငါတိုင်စာထဲမှာ ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ရေးထားတာဆိုတော့ ပါချုပ်က သိပ်ပြီးလျစ်လျူရှုရမယ် မထင်ပါဘူးဟဲ့”

ထိုစကားက မိမိဘာသာ စိတ်ပြေပျောက်အောင် အား တင်းပြီး ပြောလိုက်သည့်စကား မဟုတ်မှန်း မိမိဘာသာ သိနေသည်။

စာထဲတွင် လေလံပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရကြောင်း၊ မိမိနာမည်တပ်ပြီး လေလံမဆွဲကြသော်လည်း အခြားကျောင်းသား ကျောင်းသူများက မိမိကိုထင်နေသည့် အထင် အမြင်များကြောင့် လေလံဆွဲဖွဲ့ကို တားပေးပါရန်။

ထိုကိစ္စကြောင့် မိမိအပါအဝင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ အချို့မှာ စာသင်ပျက်ကြကြောင်း စသည်ဖြင့် ပိုပိုသာသာလေး လေးပေးလိုက်လေသည်။

“ပါချုပ်ခေါ်တာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူးထင်တယ်၊ ခုနလောက်ကပဲ”

“ဒါဆို သူတို့လေလံဆွဲတဲ့ ကန်တင်းနားမှာရှိတဲ့ ခပ်လှမ်း လှမ်းကန်တင်းကနေ အခြေအနေ သွားစောင့်ကြည့်ရင် မကောင်း ဘူးလား”

သိပ်ကြာကြာ မဆွယ်လိုက်ရပါ။

ချက်ချင်းကြီး သွားကြမယ်ဟုဆိုပြီး ပါလာကြလေ၏။ ခဏ အကြာတွင် လေလံဆွဲသည့် ကန်တင်းကို မလှမ်းမကမ်းကနေ လှမ်း မြင်လိုက်ရအောအခါ မိချိုတို့သုံးယောက်၏ ခြေလှမ်းများ ရပ် သွားလေ၏။

“အားပါးပါး၊ လူတွေမနည်းပါလား”

လေလံဆွဲသည့် ကန်တင်းတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူ များ ပြည့်ကျပ်နေလေသည်။

ပါချုပ်ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်တွေ့သောကြောင့် ကြီးမြင့် သတင်းကို စပ်စုရန်အတွက်ရော၊ ကြီးမြင့် ပြန်လာပါက အခြေအနေ မေးရန် စိတ်ဝင်စားသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ရောက်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် လေလံဆွဲတဲ့သူများလည်း အပါအဝင် ဖြစ် သည်။ သူတို့မှာ သူတို့ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် အခြားလူများထက် ပိုရင်ခုန်နေကြလေသည်။

မိချိုသည် ထိုလူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဆက်သွားသင့် မသွား သင့်ဖြစ်ကာ ချိတုံချတုံ ဖြစ်နေလေ၏။

သူတို့ သွားထိုင်မည့် ဆိုင်မှာ ထိုကန်တင်းရှေ့မှ ဖြတ်သွား ရမည် ဖြစ်သည်။

အခု အချိန်ဆိုပါက သူတိုင်ထားသည်ဆိုသည့် သတင်း တလည်း ပျံ့နေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုကန်တင်းရှေ့က ဖြတ်ပါက လိုက်ကြည့်ကြမည့် မျက်လုံး များကို သူခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။

“မိချို . . . ငါတို့ သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

အေးသီနှင့်စန်းမော်ကလည်း မိချိုတွေ့သည့်အတိုင်းပင် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် လေလံဆွဲသည့် ကန်တင်းထဲက လူတစ်ယောက်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရပ်နေသော မိချိုတို့အဖွဲ့ကို တွေ့သွားပြီး ကျန်လူများ

တို့ လတ်ညှို့ထိုးပြနေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ အားလုံးကလည်း မိချိုတို့ ရပ်နေသည့် နေရာထိုး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မိချိုတို့လည်း ကန်တင်းတန်းထဲ မဝင်ရဲတော့ဘဲ နောက် တိုပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ဤတွင် သူတို့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကာ လမ်းလျှောက်လာသော ကြီးမြင့်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိချိုလည်း ကြီးမြင့်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ကြောင်ပြီး ရပ်နေစဉ်မှာပဲ ကြီးမြင့်က သူမတို့ကို တွေ့သွားပြီး-

“ဪ...” ဟု ရေရွတ်ကာ ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီး သူမတို့ကို ကျော်သွားကာ လေလံဆွဲသည့် ကန်တင်းဖက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

(၂၀)

ထိုညက မိချိုသည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပဲ ဖြစ်နေလေသည်။ “ဪ...” ဟု ရေရွတ်လိုက်သော ကြီးမြင့်အသံကို နားထဲမှာ ကြားယောင်ရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိပဲ အိပ်မပျော်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားလူများ၏ အကြည့်များ၊ တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုမှုများကိုလည်း နားထဲမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားယောင်နေမိသည်။

နေ့ခင်းက ကြီးမြင့်ကို တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း မိချိုတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အိမ်ကိုတန်းပြန်လာကြသောကြောင့် ပါချုပ်က ကြီးမြင့်ကို ဘာတွေပြောလိုက်သည်၊ ကြီးမြင့်ရဲ့လေလံကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည် စသဖြင့်လည်း မသိရသောကြောင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်မှသာ ထိုအကြောင်းကို စုံစုံလင်လင် သိရမည်

ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်းပဲ လူ့သဘာဝအရ ချက်ချင်းကြီး သိချင်
နေသောကြောင့် ဟိုဟာလုပ်ရမလို့ ဒီဟာလုပ်ရမလို့ ဖြစ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

အေးသီနှင့်စန်းမော်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး နီးစပ်ရာ သူငယ်ချင်း
တွေကို ဖုန်းဆက်မေးပေးပါဦးဟု ပြောရာတွင်လည်း ခင်းတို့က
အိပ်ချင်မှုတူးအသံဖြင့် 'မိချိုရယ် အဲဒီလောက်တောင် ရွှနေသလား'
ဆိုပြီး ပြောဆိုကာ ဖုန်းချသွားလေ၏။

မိချိုမှာ မခံချိမခံသာဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ အိပ်
မပျော်သောကြောင့် အောက်ထပ်တွင် တီပီလေးဘာလေး ကြည့်ရန်
အတွက် ဆင်းလာသောအခါတွင် ထမင်းစားခန်းထဲကနေ ရေခွက်
တစ်ခွက်တိုင်ပြီး ထွက်လာသော သူ့အမေနှင့် တွေ့လေ၏။

“ဟင်... အမေ၊ မအိပ်သေးဘူးလား”

“နင့်အဖေလေ၊ တုရေးနိုးပြီး ရေသောက်ချင်တယ်ဆိုလို့
လာယူပေးတာ... နေပါဦး၊ သမီးကရော ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းလာ
တာလဲ၊ ရေသောက်ချင်ရင် အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတယ်လေ”

“ရေသောက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ အိပ်မပျော်
လို့ပါ”

“ဘာလဲ... ရည်းစားတွေ ဘာတွေရနေပြီလား”

“အာ... ဘယ်ကသာ၊ အိပ်မပျော်တာနဲ့ ရည်းစားရတာနဲ့
ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အမေလည်း နင့်အဖေနဲ့ ကြိုက်တုန်းက အဲဒီလိုပဲ အိပ်
မပျော်ဘူး သမီးရဲ့”

ဆိုပြီး ရေခွက်ကိုင်ကာ အခန်းထဲကို ဝင်သွားလေ၏။

အပေါ်မှာ အိပ်မပျော်လို့ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာကာမှ
အမှေ့စကားကြောင့် ပိုပြီး စိတ်ညစ်ရလေသည်။

ကြီးမြင့် ပြောသလို သူ့အမေကို-

“ဪ... ”

ဟုသာ ရေရွတ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်ကာ အတင်း
ချစ်ညှစ်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ငါ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့”

“ဘာကိစ္စလဲ... ကြီးမြင့်အကြောင်းလား”

တဲ့တိုးကြီး မေးလိုက်သောကြောင့် သူမပင် ကြောင်သွား
လေသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မနေ့က ဘာတွေဖြစ်လဲဆိုတာ
နှင်သိလား မေးချင်လို့”

သန္တာက မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး-

“နင်ဖြစ်စေချင်သလို ကြီးမြင့်တို့လေလံကိစ္စက ရပ်သွား
ပြီလေ... ဆက်မလုပ်ကြတော့ဘူး”

သန္တာလေသံက ပုံမှန်မရှိပဲ သူ့ကို အမြင်ကတ်နေတဲ့ ပုံစံ
ပေါက်နေလေသည်။

“မိချီရယ်... နင်ပါချုပ်လောက်အထိတော့ တိုင်စာပို့စရာ
မလိုပါဘူးဟယ်... ကျောင်းသားကျောင်းသူ အချင်းချင်း အပျော်
လုပ်ကြတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ အခုတော့ ကြီးမြင့်အတော်လေး ဆူခဲရတယ်တဲ့”

သန္တာမှာ ကြီးမြင့်ဘက်ကနေပြီး နာနေပုံရသည်။

သူ့လိုလူမျိုး ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိမလဲဆိုပြီး ရုတ်
တရက် တွေးမိလိုက်သည်။

ထိုကြောင့် မိချီလည်း သန္တာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကန်တင်း
ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမလိုချင်သည့်အတိုင်း ကြီးမြင့်၏ လေလံကိစ္စ ရပ်သွား

(၂၁)

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းရောက်ရောက်ခြင်း မိချီပထမဆုံး
လုပ်သည့်ကိစ္စမှာ မနေ့ကကိစ္စကို စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

အေးသိနှင့်စန်းမော်က ကျောင်းမရောက်သေးသောကြောင့်
သူမဘာသာ တစ်ယောက်တည်း လိုက်မေးရလေသည်။

ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေသည့် သူတို့မေဂျာက သန္တာကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

“သန္တာ”

“အေး...”

သန္တာက မော့ကြည့်ပြီး သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာ
အမှတ်တမဲ့ မဲ့သွားတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့သော်လည်း သိချင်စိတ်က အားကြီးနေသောကြောင့်
ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး မေးမိလိုက်သည်။

သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ မျှော်လင့်ထားသလောက် မပျော်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခုခုကို စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေလေသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာ ကျောင်းသားကျောင်းသူများရဲ့ သူမအပေါ်ကြည့်သည့် အကြည့်များကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့က ကြီးမြင့်ကို သနားနေကြတာလား။ မိချိုသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးလာခဲ့သည်။

လမ်းလျှောက်လာရင်း ကြီးမြင့်ကို လေလံလုပ်သည့် ကန်တင်း ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်မိသောကြောင့် ကန်တင်းဘက်ကို မသိမသာ ကြည့်မိသည်။

ကန်တင်းထဲတွင် ထိုင်ခိုင်းနေသော အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကြီးမြင့်ရဲ့ ကျောင်းဖယ်ရိက္ခာကတော့ ရောက်သေးပုံ မပေါ်ချေ။ ကန်တင်းရှေ့ထောင်ထားသော လေလံဆိုင်းဘုတ်ကို လည်း တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

မနေ့က လေလံစျေးနှုန်း (တတိယရက်)အတိုင်း မဖျက်ပဲ နေထားတာကို တွေ့ရသည်။

သို့သော်လည်း အယောက် (၂၀)တွင် အပေါ်ဆုံးဆယ်ယောက် သာ ချန်ထားပြီး အောက်ဘက်က စျေးနည်းသည့် (၁၀)ယောက် ကိုတော့ ဖျက်ထားတာ တွေ့ရ၏။

လေလံအများဆုံးပေးသူ
တတိယရက်

၁။ အမည်မသိ	-	၆၀၀၀၀၀/-
၂။ ဘတင့် (Botany)	-	၆၀၀၀၀၀/-
၃။ စန်းဝင်း (Physics)	-	၆၀၀၀၀၀/-
၄။ တင်အေးကြည် (သင်္ချာ)	-	၆၀၀၀၀၀/-
၅။ ငြိမ်းခိုင်မြင့် (Chemistry)	-	၆၀၀၀၀၀/-
၆။ ဉာဏ်ထွန်းဦး (သင်္ချာ)	-	၆၀၀၀၀၀/-
၇။ ဝင်းထက်အောင် (Chemistry)	-	၆၀၀၀၀၀/-
၈။ ကိုကိုလေး (မြန်မာစာ)	-	၆၀၀၀၀၀/-
၉။ သိန်းထိုက်လင်း (ဘူမိ)	-	၆၀၀၀၀၀/-
၁၀။ အောင်ဟိန်း (ကုန်ထုတ်ဓာတု)	-	၆၀၀၀၀၀/-

ဘာကြောင့်မှန်း မသိသော်လည်း ထိုကန်တင်းရှေ့တွင်
ကြာကြာမရပ်ချင်သောကြောင့် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဆက်လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။

မြန်မာစာပေ
- ၂၀၀၀ -
မြန်မာစာပေ

(၂၂)

အေးသီနှင့်စန်းမော် မျက်နှာတွေကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် တစ်ခု
ခုဖြစ်လာမှန်း ခိုပိမိလိုက်သည်။

“လူတွေကိုက မဟုတ်တာပါဟယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆူဆူအောင့်အောင့်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မေးမယ်သာ မေးလိုက်ရသည်။ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်တော့

ဦးလှ၏။

“ကြီးမြင့် လူတွေပေါ့”

“ဘယ်သူလဲ ကြီးမြင့်လူတွေဆိုတာ”

“တစ်ကျောင်းလုံးပဲ”

“ဟင်”

အေးသီက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မနက်စာ မစားရသေးကြောင်း ပြောပြီး ပေါင်မုန့်နှင့်ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို အရင်မှာသည်။

စန်းမော်ကတော့ ‘ဘာမှမစားချင်တော့ပါဘူး... ဟယ်’ ဆိုပြီး ထိုင်နေလေ၏။ မိချိုမှာထားသော မုန့်တစ်ခုနှစ်ခုကိုတော့ ယူစား၏။

“စားလည်းစား၊ ပြောလည်း ပြောကြပါဦးဟယ်၊ ဘာတွေ များ ဖြစ်လာကြလို့လဲ”

အေးသီက ပြောသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းကားပေါ် စတက်ကတည်း ဖြစ်တော့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ငါတို့လည်း နင့်နည်းတူ သိ ချင်တော့ ကျောင်းရောက်တဲ့အထိ မအောင်နိုင်ပဲ ကားပေါ်မှာရှိတဲ့ တစ်ယောက်ကို မေးလိုက်တာပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ငါတို့ကို ပြောလိုက်တာမှ လွန်ပါလေရော၊ နင်တို့က ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကြီးမြင့်မှာ သနားပါတယ်၊ သူက ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့လဲ စသဖြင့် စုံနေတော့ တာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ကို မုန်းသလိုလို ဘာလိုလို ကြည့်ကြတာတွေ

လည်း ပါသေးတယ်တဲ့”

“ကြီးမြင့်ကရော ဘာပြောသေးလဲ”

ကြီးမြင့်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဖယ်ရီတစ်စီးထဲ ဖြစ် သောကြောင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြီးမြင့်ကိုတော့ ဒီနေ့ မတွေ့ဘူး၊ ကျောင်းမတက်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းကားမမှီလို့ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့များ လာသလား မသိဘူး”

မိချိုလည်း ဘာမှဆက်မမေးပဲ နေလိုက်သည်။

သူမမေးသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က ဆက်ပြောနေ လေ၏။

“လူတွေကိုက အဖြစ်သည်းတာပါဟယ်၊ ကြီးမြင့်က အခု ကျောင်းထွက်လိုက်ရလို့လား၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ဒဏ်ပေးတာ တို့ ခံရလို့လား၊ အလကားပါဟယ်၊ ငါတို့ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက မုန်းနေကြလဲ မသိဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စကို ပုံကြီးခွဲနေကြတယ်၊ ငါတို့ မိချိုဘက်ကရော ဘာမှထည့်မတွက်ပေးကြတော့ဘူးလား၊ သူ့ဘာသာ သူပိုက်ဆံရရင်ပြီးရော လျှောက်လုပ်နေပြီးတော့”

စန်းမော်ကလည်း-

“ဟုတ်တယ်”ဟု ထောက်ခံပြီး သူကပါ တဖျစ်ဖျစ်ထောက် ထောက်နဲ့ ဆက်ပြောနေပြန်၏။

မိချိုသည် သူတို့ပြောစကားများကို တစ်ခုမှ မကြားတော့

ပဲ တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိသည်။

သူ့လုပ်လိုက်တာ မှားနေလို့လား၊ မမှားပါဘူး။ သူ့ဘက်က လုပ်သင့်တာကို လုပ်ခဲ့တာပဲ။

အများက အပြစ်မြင်သောကြောင့် သူ့လုပ်ခဲ့တာကိုပင် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်သူ့တွေ့ကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ရလို့ ကျေနပ်သည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးက မကြိုက်လည်း သူ့မှာ ဘာမှပြန် ပြောစရာ မရှိချေ။

“ဟဲ့... ငါတို့ပြောတာကြားလား”

“ဘာလဲ... ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“အတန်းသွားတက်မယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ... အေး”

စားသောက်ပြီးသည်များကို ရှင်းလင်းပြီး ကန်တင်းမှ အထွက်တွင် ကြီးမြင့်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ကြီးမြင့်ကိုတော့ မတွေ့ရချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း သူမတို့ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ရင်း ကျော်တက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကြီးမြင့်ကို ကျောင်းမှာ မတွေ့ရချေ။

(၂၃)

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ကြီးမြင့်ကို ကျောင်းမှာ မတွေ့ရပဲ ဖြစ်နေသည်။ တချို့က ကြီးမြင့်ကို မမြင်ရသောကြောင့် အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်ကို မေးမြန်းကြ၏။

“ကြီးမြင့်ရော”

“မသိဘူးကွ၊ ငါတို့လည်း သူ့ကိုစောင့်နေတာ”

တချို့က ထိုသို့မေးပြီး ဆက်မမေးပဲ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ တချို့ကတော့-

“နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်မကြည့်ဘူးလား”

“ဆက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ သူ့အမေ ပြောတာတော့ ကျောင်းကို ထွက်သွားတယ် ပြောတာပဲ”

“ဒီကောင် စိတ်ပျက်သွားလားမှ မသိတာ”

အဲဒီလို ပြောပြီး ထွက်သွားကြတဲ့သူလည်း ရှိသည်။

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာသာ ကြီးမြင့်အကြောင်းကို တစ်နေ့ကုန် ဖြေနေကြရ၏။

တချို့ကတော့ သူတို့ပြောစကားများကို ယုံချင်မှယုံကြမည် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ကြီးမြင့်ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နေ့တနဲ့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကြီးမြင့် ကျောင်းမလာခြင်း ဖြစ်သည်။ နေမကောင်းလို့လည်း မဟုတ်။

သူ့အိမ်ကို ဖြုန်းဆိုက်ကြည့်တော့ ကျောင်းကိုသွားပြီ ပြောသည်။

ညကတောင် အတော်ကလေး မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်တယ် ဆိုပြီး သူ့အမေက ပြောလိုက်သေးသည်။

ဘယ်သွားမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာတောင် သူငယ်ချင်း တွေ့ ဖြစ်သည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မပြောသောကြောင့် ကြီးမြင့် ကို စိတ်ဆိုးမိကြသည်။

သေချာတာကတော့ ကြီးမြင့်သည် ကျောင်းထဲကို တစ်စက် ကလေးမှ မရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းကို ကြီးမြင့် ခဏရောက်လာပါက ခွေးကအစ အကုန်သိသည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ကြီးမြင့်ကို သိကြသည်။

“ကြီးမြင့်ကို...ဟိုနားမှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဒီနားမှာ တွေ့

လိုက်တယ်”

စသဖြင့် ပြန်ပြောမည့် သူတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ အခု တော့ တစ်ယောက်မှ မသိတဲ့အပြင် သူတို့တောင် ကြီးမြင့်အကြောင်း မသိသောကြောင့် အင်း... အဲနှင့် ဖြစ်နေသည်။

ပီယဆေး လေလံကြောင့် ကျောင်းမလာရဲတာလား။ ဒါ တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်။ ကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကိစ္စ ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မမူတဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။

လမ်းမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့လား။ ဒါကလည်း ဟုတ်နိုင် ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဖို့က များနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်တို့သည် မေးသမျှလူများကို မဖြေနိုင်တော့သောကြောင့် အတန်းသွားတက် နေလိုက်တော့သည်။

အသံထွက်မှု ဖွဲ့စည်းပုံ
 ဤအသံထွက်မှုသည်
 ငါတို့၏ သဘာဝပုံစံ
 နှင့် ဖွဲ့စည်းပုံကို ဖော်ပြရန်
 ပြုလုပ်ထားပါသည်။

အသံထွက်မှု
 ဖွဲ့စည်းပုံ
 အသံထွက်မှု
 ဖွဲ့စည်းပုံ
 အသံထွက်မှု
 ဖွဲ့စည်းပုံ
 အသံထွက်မှု
 ဖွဲ့စည်းပုံ

ကြီးမြင့်သည် ကျောင်းမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေ
 လေသည်။ နောက်ရက်များမှာလည်း ကျောင်းတက်တာကို မတွေ့
 ရချေ။ သူ့ကို မတွေ့ကြရသောကြောင့် တီးတိုးတီးတိုး ပြောသံများ
 သည် ပို၍ ဆူညံလာလေတော့သည်။

ကဏ္ဍ ၁၂ ပြာမဒိဋ္ဌိတိကံ၊ ပုဂံ၊ ၁၉၅၅
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မန္တလေးမြို့၊
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မန္တလေးမြို့၊

(၂၄)

“ဒီနေ့ဆိုရင် ကြီးမြင့် ကျောင်းမလာတာ ၅ ရက်ရှိပြီတဲ့”

“အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

မိချိုက ဘုပြော ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူလည်း ကြီးမြင့်ကျောင်းမလာတာကို စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

“ဟဲ့... ဆိုင်တာပေါ့၊ နင့်ကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက ကြီးမြင့် တ ကျောင်းမလာတော့တာလေ၊ လူတွေက နင့်ပဲ ဝိုင်းပြောနေကြ တာပေါ့”

“သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကရော မသိဘူးလား”

“မသိဘူးတဲ့”

“မယုံပါဘူး၊ သူတို့တွေပေါင်းပြီး ငါ့ကိုလူတွေ တစ်ခုခု ပြောအောင်လို့ လုပ်နေတာလားမှ မသိတာ”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးဟဲ့၊ သူတို့လည်း ကြီးမြင့်

ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ သိပုံမရဘူး၊ ကြီးမြင့်က သူတို့ကို အဆက်
အသွယ်မလုပ်လို့ စိတ်ဆိုးနေပုံလည်း ရတယ်”

အေးသီစကားကြောင့် မိချိုပင် တွေဝေသွားလေသည်။

“သူ့အိမ်ကို သွားမကြည့်ကြဘူးလား”

“သွားကြည့်တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့အမေနဲ့ပဲ တွေ့တယ်တဲ့”

“ဟင်... သူနဲ့ မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူးတဲ့”

“ဘယ်သွားလို့လဲ”

“သူ့အမေ ပြောတာတော့... သူ့သားက မနက်မိုးမလင်း
ခင် ထွက်သွားပြီး၊ ညသန်းခေါင်ကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်
လာတယ်တဲ့၊ သူ့သားက တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီလိုပဲ ပြန်လာတတ်တော့
သူတို့အမေအဖေအတွက် အထူးအဆန်း မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေတာ
ပေါ့”

စဉ်းစားရခက်သွားလေသည်။

“ကျောင်းမတက်တော့ ကျောင်းကရော ဘာမှမပြောဘူး
လား”

“ကျောင်းကိုလည်း ခွင့်ရက်ရှည် တိုင်ထားတယ်တဲ့”

“ဟင်”

ကြီးမြင့် တစ်ခုခု လုပ်နေတာတော့ သေချာပြီ ဖြစ်သည်။

“နောက်ပြီး သတင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်”

“နင့်ဟာကလည်း စုံလှချည်လား၊ ဘယ်ကနေ မေးလာတာ
လဲ”

မေးလည်းမေးချင်စရာပင်။ အေးသီက ကြီးမြင့်အကြောင်း
တို့ အားရပါးရ ပြောနေသောကြောင့်လည်း အေးသီကို မသင်္ကာ
သလို ကြည့်မိသည်။

“နင်နဲ့ငါတို့က ကိုယ်တိုင်မေးလို့ မရဘူးလေ၊ ဒီတော့
အခြားတစ်ယောက်ကတစ်ဆင့် သိအောင်လို့ စုံစမ်းခိုင်းရတာပေါ့”

အေးသီ ပြောတာတော့ မှန်သည်။ သူတို့ကို အခုတလော
ကျောင်းကလူတွေက (မိန်းကလေး အများစု) အမြင်ကတ်နေကြပုံ
ရသည်။

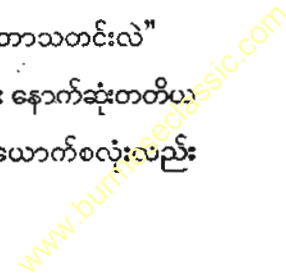
ထိုကြောင့် သတင်းအချို့ကို စုံစုံလင်လင် မသိရချေ။

“အင်း ပြောပါဦး၊ ခုနက ပြောမယ်ဆိုတာ ဘာသတင်းလဲ”

“အတည်ပြုလို့ မရသေးဘူးပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် သေချာ
သလောက်တော့ ရှိနေပြီ”

“အေးပါ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ၊ ဘာသတင်းလဲ”

“ကြီးမြင့် ကျောင်းမတက်တဲ့ နေ့ကစပြီး နောက်ဆုံးတတိယ
နေ့ လေလံပွဲမှာ အများဆုံးပေးခဲ့တဲ့ (၁၀)ယောက်စလုံးလည်း
ကျောင်းမှာ မတွေ့ကြရတော့ဘူးတဲ့”

“ဘယ်လို၊ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

“သေချာတယ်တဲ့၊ လူတွေက သူတို့မေဂျာက လေလံဆွဲတဲ့ လူတွေ ကျောင်းမတတ်တာ ကြီးမြင့်ကျောင်းမတတ်တဲ့နေ့ကတည်းကပဲတဲ့... ပြီးတော့”

“အင်း... ဘာလဲ”

“ကြီးမြင့် ခွင့်ယူရက်အတိုင်း သူတို့လည်း ကျောင်းကို ခွင့်ရက်ရှည်ယူထားတယ်တဲ့”

“ဟင်”

အေးသီ စကားကြောင့် မိချို သောက်လက်စ အအေးပင် သီးသွားလေသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဆိုပြီး စိတ်ထဲတွေ့မိ လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အယောက် (၂၀)လုံးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနေ့က လေလံကြေး (၆)သိန်းပေးခဲ့တဲ့ (၁၀)ယောက်ပဲတဲ့”

“အဲ... တစ်ယောက်ကတော့ အမည်မသိဆိုတော့ (၉) ယောက်ပေါ့ဟယ်”

“သူတို့ အိမ်တွေကိုရော သွားမကြည့်ကြဘူးလား”

“သွားကြည့်တယ်တဲ့၊ မနက်မိုးမလင်းခင် အိမ်ကထွက်သွား ပြီး ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ ပြန်လာကြတယ်ဆိုပြီး သူတို့အိမ် တွေက ပြောလိုက်ကြတယ်ဆိုပြီး ပြန်ကြားရတယ်”

“သေချာလို့လား”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး”

“သေချာတယ်ဆိုရင်လည်း သူတို့တွေက ကျောင်းမလာ ပဲနဲ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

မိချိုက တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလို မေးလိုက်မိသည်။

“အင်း... နင်မေးသလိုပဲ တစ်ကျောင်းလုံးက သိချင်နေ ကြတာပဲ”

“ဟူး”

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိသည်။

ထိုနေ့က သင်္ကောင့်သားသုံးယောက်ကို ပီယဆေးအကြောင်း မပြောလိုက်ရင် ကောင်းသားဆိုပြီး တွေးနေမိသည်။

သို့သော်လည်း အဲဒီကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ သူသာ ဝင်မရှုပ်ရင် ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကြီးမြင့်ကို ဒေါသထွက်နေမိပြန်သည်။

“မိချို”

“အင်း”

“ကြီးမြင့် ကျောင်းမလာပဲ အပြင်မှာ ဘာလုပ်နေလဲဆို တာကို လူတွေထင်နေတဲ့ ထင်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ကြီးမြင့်နဲ့ အတူ နောက်ဆုံးလေလံပွဲမှာ အများဆုံးပေးတဲ့ အယောက် (၁၀)ယောက်လုံး အဲ... (၉)ယောက်ပေါ့၊ ကျောင်းကို မလာဘဲ တစ်ခုခု လုပ်နေတာတော့ သေချာတယ်တဲ့”

“အင်း”

“အဲဒီတစ်ခုခုကလည်း ကြီးမြင့် လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပီယဆေး ဖော်တဲ့ နည်းလမ်းအတိုင်း ပီယဆေး ဖော်နေကြတာပဲ ဖြစ်မယ် ဆိုပြီး ထင်နေကြတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ငါကတော့ ဖြစ်နိုင်တယ် ထင်တယ်။ စဉ်းစားကြည့်လော့။ ကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ တောင်က သူလုပ်ထားတာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ် တဲ့လူစားမျိုးပဲ... ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်ဦး။ ပါချုပ်က လေလံကို ပိတ်ခိုင်းတော့ နောက်ဆုံး ဈေးပေးတဲ့ တတိယရက်က အများဆုံး ဖေးသူ အနိုင်ဖြစ်မှာပဲလေ။ ဒါပေမယ့် တတိယရက်မှာက ဈေးတူ (၁၀)ယောက်တောင် ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ နောက်နေ့မှာ (၁၀) ယောက်လုံးနဲ့အတူ ကြီးမြင့်ပါ ပျောက်နေတယ်။ ပီယဆေးကို သူတို့ ဘာသာ သူတို့ပေါင်းဖော်ပြီး ခွဲဝေယူတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ထိုအယူအဆက ဖြစ်နိုင်လောက်သောကြောင့် ဘာ မှတ်ချက်မှ မပေးဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။

အတွေးတွေကတော့ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေသည်။

ကြီးမြင့်နှင့် လေလံ(၁၀)ယောက် (၁ ယောက်မသိ)ကို သူတို့ ထင်သည့်အတိုင်းပဲ တစ်ကျောင်းလုံးက လူတွေက ထင်နေ ကြ၏။

သူတို့ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြလဲ။ တကယ်ပဲ ပီယဆေး ဖော်နေကြတာလားဆိုပြီး စိတ်ဝင်စားမှုတွေ က ရက်ကြာလာတာနဲ့အမျှ စိတ်ဝင်စားမှု အရှိန်က မြင့်တက်လာ နေသည်။

ထိုအတောအတွင်း အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့် တို့က ကြီးမြင့် ပြန်လာချိန်ကို မဖြစ်မနေ စောင့်ပြီးမေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကြီးမြင့်တို့အိမ် သွားသောအခါတွင် သူ့အမေနှင့် အဖေက ကြီးမြင့်သည် အဝတ်အစားထုပ်များယူပြီး ခရီးရှည်တစ်ခု ထွက်သွားကြောင်း၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်ခန့် ကြာမည်ဆိုပြီး ပြော သွားကြောင်း သိရသောကြောင့် ပီယဆေးကိစ္စပင် ဖြစ်မည်ဟုဆိုပြီး လူတွေက ပို၍ ထင်လာကြလေသည်။

ပိုပြီး ထူးခြားတာက လေလံအောင်သူ (၁၀)ယောက် (တစ်ယောက်က အမည်မသိ- ၉ယောက်)သည်လည်း သူတို့အိမ် ကနေ တစ်ပတ်ခန့် ကြာမည်ဆိုပြီး ခရီးထွက်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ် သည်။

သဇင်နီ၊ လောင်နီ၊
ငါးမည်နံ့သာမျိုး၊
ပုဏ္ဏရိပ်ကြာ၊ ကုဿရာ၊
ဇီဝါဗျ ရွှေမျိုး၊
ပိတောက်မို့ပေ၊ သပ္ပန္နေး၊
သည်းခြေညှိနှင့်ကြိုး၊
ပရုပ်နံ့ရွှိန်၊ ဖုန်းမသိမ်း၊
ရွှေချိန်မွှေးကတိုး၊
စုန်ဆန်ယူရေ၊ ကြိတ်ညက်စေ၊
ပေါင်းထွေဆယ့်ငါးမျိုး . . . ။

သဇင်နီ၊ လောင်နီ
ငါးမည်နံ့သာမျိုး၊
ပုဏ္ဏရိပ်ကြာ၊ ကုဿရာ၊
ဇီဝါဗျ ရွှေမျိုး၊
ပိတောက်မို့ပေ၊ သပ္ပန္နေး၊
သည်းခြေညှိနှင့်ကြိုး၊
ပရုပ်နံ့ရွှိန်၊ ဖုန်းမသိမ်း၊
ရွှေချိန်မွှေးကတိုး၊
စုန်ဆန်ယူရေ၊ ကြိတ်ညက်စေ၊
ပေါင်းထွေဆယ့်ငါးမျိုး . . . ။

(၂၅)

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်လည်း ဒုက္ခရောက်နေလေသည်။ ကြီးမြင့် မရှိသောကြောင့် သူတို့ကို ပီယဆေးကိစ္စများ လာမေးကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကြီးမြင့် မရှိတုန်း မေးရဦးမယ်၊ ကြီးမြင့်လက်ထဲက ပီယဆေး နည်းလမ်းက တကယ်လား”

“ငါတို့လည်း မသိဘူးကွ၊ ငါတို့ ကြည့်ပါရစေဆိုတာတောင် ဒီကောင် ကြီးမြင့်က ပေးမကြည့်ဖူး”

တချို့တွေကတော့ သူတို့ပြောစကားကို မယုံကြည်ကြပါ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ကြီးမြင့်နဲ့ သူတို့မှာ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးများ ဖြစ်သောကြောင့် တမင်သက်သက် မပြောချင်သောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာ သိငြိ

မပြောချင်သောကြောင့် မဟုတ်ပေ။

တကယ်မသိ၍သာ မပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကြီးမြင့် ရှိတုန်း
ကလည်း ထိုပီယဆေးနှင့် အပင်အကြောင်းကို မေးကြည့်ဖူးသည်။

အင်း... အင်း... အဲ... အဲနှင့်သာ ဖြေသောကြောင့်
'မင်းက ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်'နှင့် စကားများရသေးသည်။

ကြီးမြင့် ပြောတာကတော့ ရှင်းသည်။ 'ဈေးတန်ဖိုးကျသွား
မှာစိုးသောကြောင့်' ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဒါကြောင့်လည်း 'လေလံ'တွင် သူတို့ကပါ စိတ်ဝင်တစား
နှင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ ကြီးမြင့်သည် ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်း
မသိချေ။ ကြီးမြင့်လည်းမရှိ ပိုက်ဆံလည်း မရှိသောကြောင့် ဘိုင်ပွတ်
ပွတ်ပြီး ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေတုန်း ပီယဆေးကိစ္စကို အချိန်တိုင်း
ဖြေနေရလေသည်။

မသိဘူး၊ မသိဘူးပဲ ပြောနေရသောကြောင့် အောင်စိန်သန်း
နှင့် ဘထွန်းလှမြင့်မှာ စိတ်ညစ်လာပြီး ကျောင်းစာသင်ခန်း တစ်ခု
ထဲမှာ သွားပြီး အိပ်နေလိုက်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

(၁၀)ရက်ခန့်. ကြာသောအခါ...

ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ချမ်းလာသောကြောင့် ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကိုပဲ ဆွဲစိကာ ချမ်းစိမ့်စိမ့်နှင့်ပင် လမ်းကိုခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်သည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာသော အတွဲတစ်တွဲက ကောင်လေး သည် သူ့ကောင်မလေးမှာ အနွေးထည်မပါလာသောကြောင့် သူ့ အနွေးထည်ကို ချွတ်ပေးနေလေ၏။

“ဒီနေ့တော့ မင်းငါ့ကို ပိုက်ဆံနည်းနည်း ချေးမှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လောက်လို့လို့လဲ”

“၃၀၀၀ ထဲပါ”

“ဘာ... ၂၀၀၀ ပဲရမယ်၊ ငါတောင် ၄၀၀၀ ပဲပါတာ”

“ရတယ်ကွာ... အဲဒါပဲပေး”

အအေးကို အမှုမထားနိုင်ပဲ လမ်းလျှောက်ရင်း ဆွေးနွေး နေရသူတွေလည်း ရှိသည်။

အတင်းပြောရင်း လမ်းလျှောက်နေကြသော ကျောင်းသူ များ၊ ကောင်မလေးတွေ နောက်ကိုလျှောက်ငန်းနေသော ကျောင်းသား များ၊ တွဲလျှောက်လာကြသော အိမ်ကလီများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော ထိုခဏအချိန်လေးမှာ...

ပုံမှန် လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ ချမ်းသည်ဒဏ်ကို မခံနိုင် သောကြောင့် ကျောင်းသားတစ်ဦးသည်-

“ချမ်းတာကွာ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း လှမ်းမြင်

(၂၆)

ထိုနေ့က ကျောင်းမှာ မြူတွေ နည်းနည်းကျသည်။ ရာသီ ဥတုကလည်း အေးစိမ့်စိမ့်လေး ဖြစ်သောကြောင့် အနွေးထည်မပါ သူများက တစ်ဂတ်ဂတ်နှင့် ချမ်းနေလေသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသော ဘတ်(စ်)ကားများနှင့် ဖယ်ရီများသည်လည်း ရွှေ့ကိုသတိထားပြီး မောင်းနှင်နေရလေသည်။

အချိန်သည် မနက်(၈:၃၀)ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

ကျောင်းဖယ်ရီကားများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး စိုက်လာသော ကြောင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ စည်းကားနေပြီး လူအရှုပ်ဆုံး အချိန် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် လှမ်းခေါ်ရင်း ဆူညံ နေကြသည်။

အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့်တို့လည်း ကျောင်းဖယ်ရီ

နေရသော ကန်တင်းတစ်ခုထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီပူပူလေး သောက်ရန် အတွက် ခြေလှမ်းကို ခပ်မှန်မှန် လှမ်းနေရင်းမှ ထိုကန်တင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ကန်တင်းရှေ့ ရောက်သောအခါ ကန်တင်းထဲတွင် လူရှင်း နေတာ တွေ့ရပြီး ကျောင်းသားတစ်စု ထိုင်နေသည့် ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း တို့သာ တွေ့ရသည်။

နီးစပ်ရာ ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
“ကော်ဖီတစ်ခွက်”

စားပွဲထိုးကို လှမ်းအော်ရင်း ကန်တင်းထဲမှာ ရှိနေသော ကျောင်းသားတစ်စု၏ ဝိုင်းဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည်။

“ဟင်... ကြီးမြင့်”
ကြီးမြင့်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကြီးမြင့်မှ ကြီးမြင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် တစ်ဝိုင်းထဲ ထိုင်နေသူများကိုလည်း တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

“လေလံဆွဲတဲ့ သူတွေပဲ”
ဆူမြင်နေရသော ဝိုင်းတွင် ကြီးမြင့်နှင့်အတူ လေလံဆွဲ ခဲ့ကြသည့် ကိုးယောက်လည်း ထိုင်နေကြတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ကြီးမြင့်သည် သူထိုင်နေကျ ကန်တင်းတွင် မထိုင်ပဲ နီးစပ် ရာ ကန်တင်းတစ်ခုမှာ လာထိုင်နေပုံရသည်။
လေလံဆွဲခဲ့ကြသည့် (ကိုးယောက်)နှင့်လည်း စကားပြော

နေတာကို တွေ့ရ၏။
ထို့ပြင် သေချာကြည့်မည်ဆိုပါက သူတို့တစ်ယောက်ချင်းစီ (ကြီးမြင့်အပါအဝင်)တွင် ပုလင်းသေးသေးလေးတစ်ခုကို ဆွဲကြီး လုပ်ကာ ဆွဲထားကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ကြီးမြင့်နှင့်လေလံဆွဲသူ (၉)ယောက်
ကျောင်းပြန်တက်ပြီဆိုသည့် သတင်းသည် တစ်ကျောင်းလုံး ပျံ့နှံ့
သွားလေ၏။

စပ်စုချင်သူများ၊ သိချင်သူများက ကြီးမြင့်ရှိရာ ကန်တင်း
ကို တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာကြလေသည်။

သူတို့ ရောက်လာချိန်မှာတော့ လေလံဆွဲသူများ မရှိတော့ပဲ
ကြီးမြင့် တစ်ယောက်ထဲသာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

(၂၇)

ကြီးမြင့်က သူ့ဆီလာသမျှ လူများကို တဟဲဟဲနှင့်သာ ရယ် ပြနေ၏။

“ကြီးမြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတတ်တာလဲ”

“ခရီးသွားနေလို့”

“ဘာလဲ ပီယဆေး သွားဖော်တာလား”

“အဟီး... ”

ထိုကိစ္စမေးရင် သေချာရေရာ မဖြေပဲ လုပ်နေ၏။ လည်ပင်း မှာ ဆွဲထားသော ပုလင်းလေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးတဲ့အခါတွင် လည်း-

“အဲဒီ ပုလင်းလေးထဲက ဘာလဲ”

“ဘာထည့်ထားတယ်လို့ ထင်လို့လဲ”

“ပီယဆေးတွေလား”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဟီး”

အံဒီလိုမျိုး ဖြေတတ်သည်။

ကြီးမြင့်တစ်ယောက်ပဲလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ကျန်လေလံဆွဲသူ (၉)ယောက်လုံးကလည်း ကြီးမြင့် လေသံအတိုင်း ဖြေကြသောကြောင့် သူတို့တွေ တစ်ခုခု ထိန်ချန်ထားတယ်ဆိုပြီး အားလုံးတ ယူဆလိုက်ကြသည်။

ကြီးမြင့်က အခြားလူတွေတင်ပဲလားဆိုတော့လည်း မဟုတ် ပြန်ဘူး။ အောင်စိန်သန်းနှင့် ဘထွန်းလှမြင့် မေးတဲ့အခါတွင်လည်း-

“ကြီးမြင့် အခြားလူတွေကို မဖြေချင်နေကွာ၊ ငါတို့ကိုတော့ အသေးစိတ် ပြောပြစမ်းပါ”

“မင်းဘာတွေလုပ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ”

လူတွေရှင်းတဲ့အချိန်မှာ ကြီးမြင့်ကို မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကြီးမြင့်က ထုံးစံအတိုင်း-

“ဈေးကျသွားလိမ့်မယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ကုန်သွားမှ ပြောပြ မယ်”ဟု သူ့ထုံးစံအတိုင်း စပ်ပြီးပြီး လုပ်နေသောကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ စိတ်ဆိုးရအခက် ဖြစ်နေလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်-

ဘတင့်

စန်းဝင်း

တင်အေးကြည်

ငြိမ်းခိုင်မြင့်

ဉာဏ်ထွန်းဦး

ဝင်းထက်အောင်

တိုတိုလေး

သန်းထိုက်လင်း

အောင်ဟိန်း

စတဲ့ လေလံဆွဲသူ (၉)ယောက်သည် ကျောင်းမှာ လူမေး များခံရဆုံး၊ လူစိတ်ဝင်စားခံရဆုံး ဖြစ်လာသည်။

ဘာတွေလုပ်နေလို့ ကျောင်းမလာတာလဲ၊ လည်ပင်းက ပုလင်းလေးထဲမှာ ဘာတွေပါလာလဲ စသဖြင့် မေးမြန်းကြလေသည်။

ထူးခြားတာက သူတို့ (၉)ယောက်သည် ကျောင်းပြန်တက် ပြီးကတည်းက မိချိုဆီကို မသွားကြသေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်လို့များ သူတို့ဆွဲထားတဲ့ ပုလင်းထဲကအရာသည် ပီယဆေး ဖြစ်ခဲ့ပါက မိချိုစကားအတိုင်း ပြေးလာကြမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါကိုက တစ်ကျောင်းလုံး၏ စောင့်ကြည့်စရာ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သီသန့်သစ်ပင်

အဆန်း မဟုတ်ပေ။

“ငါကတော့ သူတို့လည်ပင်းထဲမှာ ဆွဲထားတဲ့ ပုလင်းလေး ထဲမှာ သူတို့ဖော်ထားတဲ့ ပီယဆေးတွေ ထည့်ထားတယ်ထင်တယ်”

အေးသီက သူ့အမြင်အတိုင်း ပြော၏။

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ထင်နေတာလဲ၊ နင့်ကို သူတို့က အဲဒီပုလင်း ဖွင့်ပြလို့လား”

စန်းမော်က ပြန်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖွင့်တော့ မဖွင့်ပြဘူးပေါ့ဟယ်။ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အရင်တုန်းက သူတို့ (၉)ယောက်ကို ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားလို့လဲ၊ အခု သူတို့ ကျောင်းပြန်တက်ပြီးမှ ကိုဘတင့် ထိုင်ပါဦးတို့၊ စန်းဝင်း ရေ လာပါဦးတို့၊ တင်အေးကြည်ရေ စသဖြင့် မမြင်ချင်မှ အဆုံး ပဲလေ၊ လူချစ်လူခင် ပေါနေတာများ”

“အေး. . . အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“ဒီတော့ သူတို့ ဆွဲထားတာ ပီယဆေး မဟုတ်ဘဲ အခြား ဟာတွေ ထည့်ထားတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကောင်တွေ မျက်နှာကလည်း စပ်ဖြိုးဖြိုး နဲ့ ပျော်နေကြတဲ့ပုံပဲ”

“ဒါပေမယ့်. . . သူတို့တွေ ပီယဆေး ရခဲ့တယ်ဆိုရင် ဘာ ဖြစ်လို့ မိချိုအနားကို အခုထိ မလာကြသေးတာလဲ”

“ပြီးတော့. . . ကြီးမြင့်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီပုလင်းလေး

(၂၀)

လူစိတ်သည် နည်းနည်းဆန်းကြယ်လေသည်။ အရင်တုန်းက သူ့နောက်ကို တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေသောကြောင့် စိတ်ညစ် ခဲ့ရသည့် မိချိုသည် အခုတော့ သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြသည့် သူ များအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

သူတို့ကို ချစ်ခြင်း၊ ကြိုက်ခြင်း မဟုတ်ပဲ. . . ။ သူတို့ အကြောင်းကိုသာ မိန်းကလေးပီပီ စိတ်ဝင်စား စပ်စုချင်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

မိချိုတစ်ယောက်ပဲလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ အေးသီနှင့် စန်းမော်တို့ နှစ်ယောက်က သူ့ထက်ပိုပြီး အသိချင်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့တင်ပဲလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ တစ်ကျောင်း လုံးကပါ သိချင်နေကြသောကြောင့် မိချို သိချင်နေတာလည်း

ဆွဲထားတာလဲ... သူက လေ့လံ့အင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလား”

မိချိုသည် သူတို့ ပြောစကားများကိုသာ နားထောင်နေပြီး တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောချေ။

ဟုတ်သည်၊ မှန်သည်ဟုလည်း ဝင်မပြောပဲ ငြိမ်နေလေ၏။

မိချို ငြိမ်နေသောကြောင့်-

“ဟဲ့... မိချို”

“အော်လိုက်တာဟယ် ဘာလဲ”

“စကားလေး ဘာလေးဝင်ပြောပါဦး၊ အခုဟာက နင်နဲ့ ပိုဆိုင်တာလေ”

“ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါက ဘာဝင်ပြောရမှာလဲ”

“အံ့မယ်၊ အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပြီ၊ နင်ပြောခဲ့လို့ ဒီကိစ္စတွေက ဖြစ်လာတာလေ”

“အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့ဟယ်”

“နင်က သူတို့အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားလို့လား”

“စိတ်တော့ ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတွေ့နေတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“သူတို့က ငါတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားလာအောင် တမင်သက်သက် လုပ်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မိချိုအပြောကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး တွေဝေသွားထေ

သည်။ ခဏကြာသောအခါတွင်-

“ဒီလိုလုပ်မလား မိချို”

“အင်း... ဘယ်လိုလဲ”

“သူတို့ ကိစ္စကို အသေးစိတ် စုံစမ်းကြည့်ရအောင်”

“ဘာကို စုံစမ်းမှာလဲ”

“သူတို့လည်ပင်းက ဆွဲထားတဲ့ ပုလင်းထဲမှာ ဘာတွေ ထည့်ထားလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ကျောင်းမတက်တဲ့ ကာလတွေမှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲ ဆိုတာရောပေါ့”

“နင်က ဘယ်လိုစုံစမ်းမှာလဲ၊ အားလုံးတောင် သူတို့ကို မေးလို့မရတာ”

“ငါ့မှာ အကြံဉာဏ် ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို စုံစမ်းပြီး သိရမှသာ သူတို့အကွက်တွေကို ဖော်လို့ရမှာ၊ ဒါမှ အခုလူတွေက နင်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သိလာကြမှာလေ”

အေးသီ ပြောတဲ့စကားကို မိချိုရော၊ စန်းမော်ပါ ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

“သိပြန်ပြီ”

အေးသီကို မိချိုနှင့်စန်းမော်က မသင်္ကာသလို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အေးသီကလည်း ရိပ်မိသည်။

“ငါတို့ ကျောင်းကားပေါ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်အလှူလာရင်းနဲ့ သူပြလိုသိတာ”

“အေးပါ ထားပါတော့”

“အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ကြီးမြင့်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကို သွားမည့်အကြိမ်သည် အေးသီရဲ့အကြံ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို မေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါလည်း မသိဘူးလေ”

“ဟင်... နင်ပဲခေါ်လာ ပြီးတော့...”

အေးသီက ကြီးမြင့်သည် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ပါလေရာ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေက သိနိုင်ကြောင်း၊ သူတို့ဆီမှာ စုံစမ်းရင် သိနိုင်ကြောင်း ပြောသောကြောင့် သဘောတူပြီးနောက် လာခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ အေးသီက ဘာဆက်လုပ်ရမုန်း မသိတော့။ တကယ်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ကြီးမြင့် ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်တာ တတော့ ဟုတ်ပါပြီ။

တွေ့ရာလူကိုခေါ်ပြီး ဘာမေးရမှာလဲ။ ကြီးမြင့်အကြောင်း

(၂၉)

ရပ်ကွက်သည် ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် မဟုတ်သော်လည်း ဆူညံခြင်းမရှိပဲ ပုံမှန် စည်ကားနေသော ရပ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်ဝင်ခြင်းမှာပဲ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ကြီးမြင့် ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေ”

“ဟယ်... နင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ကျောင်းကားပေါ်မှာ သူတို့ပြောပြောနေတာကို ခဏခဏ ကြားနေရတာပဲ ဥစ္စာ”

ရှေ့ဆက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စတိုးဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်၊ ဆိုက်ကားဂိတ်များကို ကျော်ပြီး အိမ်များရှိရာ ရပ်ကွက်အတွင်းကို ရောက်လာ၏။

“ဟိုမှာ မြင်နေရတာ ကြီးမြင့်အိမ်လေ”

သိလားလို့ မေးရမှာလား။

နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင် နိုင်သည်။ နောက်
ပြီး မိန်းကလေးတွေက ဖော့ကွန်းလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို
အခုလို မေးဖို့ဆိုတာက လွယ်တာမဟုတ်ဘူးလေ။

“ကြီးမြင့်က ကျောင်းမှာဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြည့်လာတာ”

“ရှုပ်ရှင်တွေထဲကလို့ သူက တစ်ခုခု မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်
လာရင်း ငါတို့နဲ့ လမ်းမှာတွေ့... ဟင်... ဟို... တွေ ဘာတွေ
တော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်”

အရေးထဲ စန်းမော်က စိတ်ကူးယဉ်နေသေးသည်။

“အဲဒါက အရေးမကြီးသေးဘူး၊ အခုဟာက ဘာလုပ်ရမှာ
လဲ၊ ကြီးမြင့်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းကြီး မတ်တပ်ရပ်နေရမှာ
လား”

“ခဏနေပါဦးဟယ်၊ ငါလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်”

အေးသီက ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် လုပ်နေ
သောကြောင့် သူမတို့မှာ စိတ်မရှည်ပဲ ဖြစ်လာသည်။

“အစကတည်းက နင့်မှာ အကြံအစည် ရှိတယ်ထင်ပြီး
ငါတို့က ဘာမှမမေးပဲ လိုက်လာတာ၊ အခုတော့ နင်က မီးစင်ကြည့်
တာတဲ့ ပုံစံလုပ်နေပြီ”

“နေပါဦးဟယ် ခဏလေး... ငါစဉ်းစားပါရစေဦး”

“မရတော့ဘူး၊ ညောင်းတယ် ခုနက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထဲမှာ အအေးလေး ဘာလေးသောက်ပြီး စဉ်းစား၊ ဟုတ်ပြီလား”

ပြောပြောဆိုဆို မိချိုက နောက်ပြန်လှည့်သွားသောကြောင့်
အေးသီနှင့်စန်းမော်မှာ မိချိုနောက်ကို ခပ်မြန်မြန် လိုက်ရပြန်သည်။

(၃၀)

ဆိုင်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ အေးသီနှင့် စန်းမော်လည်း သူမနောက်က လိုက်ဝင် လာပြီး ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ဆိုင်အတွင်း ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့ ဝိုင်းတစ်ခုသာ တွေ့ရပြီး စားပွဲထိုးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ခုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဆိုင် ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသော ဦးလေးကြီးကို လှမ်းမှာလိုက်သည်။

“Coca Cola တစ်ဘူး၊ Shark ၂ ဗူး ပေးပါ”

ကောင်တာက ဦးလေးက အခုမှ သူတို့ကို မြင်သွားလို့ ထင်သည်။ ကောင်တာမှ သူကိုယ်တိုင်လာပြီး အအေးဘူးများ ယူ တာ သူတို့ဝိုင်းကို လာချပေး၏။

“ဆော့ရီးပါ သမီးတို့ရယ်... ဦးစာရင်းတွက်နေလို့ ဝင်

သီးသန့်သစ်ပင်

၃၁

လာတာ မမြင်လိုက်လို့ပါ။ စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေကိုလည်း ဈေး ဝယ်ခိုင်းထားလို့ပါ”

ခုံတွေဘာတွေကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ရှင်းပြီး အအေးဘူးများကို ခုံပေါ်တင်ပေးသည်။

ပြီးနောက် ဖန်ခွက်များကိုယူပြီး လာပေးပြန်သည်။ ထို့ နောက် သူမတို့ကို ထိုဦးလေးကြီးက တွတ်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့် ရင်း ကောင်တာဆီကို ပြန်သွားပြန်သည်။

ကောင်တာနား အရောက်တွင် သူတို့ဘက်ကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဟဲ့... ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးက ငါတို့ဘက်ကို ခဏခဏ ကြည့်နေပါလား”

မိချိုစကားကြောင့် အေးသီနှင့် စန်းမော်လည်း ထိုဦးလေး ကြီးကို မသိမသာ ကြည့်မိလိုက်၏။

“အေးဟဲ့... နင်ပြောတာမှန်တယ်၊ ဟော... ကြည့်နေ ပြန်ပြီ”

“သူ့ Customer တွေမို့ ဝရုတစိုက် ကြည့်တာလားမှ မသိတာ”

“မဟုတ်ဘူးဟဲ့... ဒီလူကြီးပုံစံ ကြည့်ရတာ၊ နှာဗူးပုံစံ လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် ကောင်တာက ဦးလေးကြီးက

သူတို့ဝိုင်းဘဲလ်ကို လျှောက်လာပြန်၏။

သူတို့ ဝိုင်းနား ရောက်သောအခါ မိချိုကိုကြည့်ပြီး

“သမီး... စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ဦးတစ်ခုလောက် မေးချင်လို့”

အေးအေးဆေးဆေး မေးသောကြောင့် မိချိုလည်း ကြောင်

သွားပြီး-

“ဟုတ်ကဲ့... မေးပါ ဦး”

“သမီးက... ကြီးမြင့်ရဲ့ ရည်းစားလား”

“ဟင်”

“ရှင်”

သောက်နေတဲ့ အအေးများပင်-သီးသွားပြီး လန်ဖျန်သွား

ကြလေသည်။

(၃၁)

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးရဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ခုနကတည်းက ဦးက ကြည့်နေတာ။ ကြီးမြင့် ရည်းစားနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီးတော့၊ ကြီးမြင့်ကတော့ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ စတားပဲ သမီးရဲ့... သမီးပုံကိုတော့ ကြီးမြင့်ပြလို ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးတာပါ”

“ရှင်... သူက သမီးဓာတ်ပုံကို ပြတယ်”

မိချိုမှာ အံ့လည်းအံ့၊ ဧဝါသလည်း ထွက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးဓာတ်ပုံမှ သမီးဓာတ်ပုံပါပဲ”

“သူက အဲဒီဓာတ်ပုံပြပြီး ဒီဓာတ်ပုံထဲက ကောင်မလေးက သူ့ရည်းစားပါလို့ ပြောတာလား”

“အင်း... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဓာတ်ပုံပြပြီး ချော လားဘာလား မေးတယ်။ သမီး ဓာတ်ပုံကလည်း ကပြင်မှာ ဒီ

လောက်တောင် ချောနေတာ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာလည်း ချောနေတော့ အားလုံးက ချောတယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့”

“အဲဒီတော့. . .”

“အဲဒီတော့ သူက ချောမှာပေါ့၊ ဒါက ကျွန်တော့် ချစ်ချစ် ကိုးဆိုပြီး ပြန်ဖြေတယ်လေ. . . ဒီတော့ အားလုံးကလည်း ဪ. . . ဒါကြီးမြင့်ရည်းစားပဲဆိုပြီး သိနေကြတာ”

“တောတ်. . . ဒီကောင် ကြီးမြင့်ကတော့”

မိန်းမ မဆန်စွာ တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

“တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို သမီးဓာတ်ပုံ ခဏခဏ ပြလွန်းတော့ မှတ်မိနေကြတာပေါ့”

မိချို ဒေါသထွက်နေမှန်း အေးသိနှင့်စန်းမော်က ရိပ်မိ လိုက်လေသည်။ ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးကတော့ မရိပ်မိချေ။ ကြီးမြင့် နဲ့ဒီဆိုင်မှာ ခိုနားထားတာလားဆိုပြီး မေးနေသေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးသူငယ်ချင်းက ကြီးမြင့် ရည်းစား မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ. . . ကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ ကောင်ကသာ လျှောက်ပြော နေတာ”

ဦးလေးကြီးကတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံရသည်။

ထို့နောက် ကြီးမြင့်နှင့် မိချိုမှာ စိတ်ကောက်နေကြသော ကြောင့် ဒီလိုပြောခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသွားပုံရပြီး ကြီးမြင့် အကြောင်းကို အရမ်းလွှတ်ပြောလေတော့၏။

ကြီးမြင့်က လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ငွေရွာတတ် တဲ့ လူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ဇနီးက သူ့နဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး သူ့ မိဘအိမ်ကို ဆင်းသွားတဲ့အခါတုန်းကလည်း ကြီးမြင့်ကသာ ကူညီ ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ပိုက်ဆံတော့ နည်းနည်းပေးရကြောင်း၊ ရပ်ကွက်ထဲ မှာလည်း. . . စသည်ဖြင့် ကြီးမြင့်ဘက်က ပြောပေးနေ၏။

ဦးလေးကြီး မြောပုံအရဆို ကြီးမြင့်သည် သူတို့ရပ်ကွက် ထဲမှာ စူပါစတား ဖြစ်ပုံရသည်။

“ဦး. . . အခုတလော ကြီးမြင့်ဆီက ထူးထူးခြားခြား ဘာ တွေကြားရသေးလဲ”

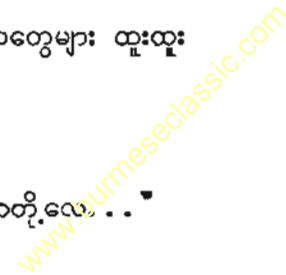
စန်းမော်က သိလိုသော အကြောင်းကို ဦးလေးကြီး စကား ရပ်တုန်း မေးလိုက်လေ၏။

“အခုတလော သူ့ကို သိပ်မတွေ့ဘူး၊ ဆိုင်ရှေ့ကနေ ဖြတ် သွားဖြတ်လားပဲ တွေ့ရတယ်။ တွေ့တဲ့အချိန်တွေကလည်း ညဉ့် နက်ပိုင်း ဆိုင်ပိတ်ချိန်ဆိုတော့ သူလည်း ဆိုင်ရှေ့ကနေ နှုတ်ဆက် ပြီး သွားတာပဲ များပါတယ်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကိုယ်တော်ချော က ဆိုင်တွေဘာတွေ ပြန်လာထိုင်တာ”

“ဟို. . . ဦး သူပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာတွေများ ထူးထူး ခြားခြား ရှိသေးလဲ”

“အဲဒါတော့ သတိမထားမိဘူးကွဲ့”

“ဟို. . . ပီယဆေးတို့၊ ပုလင်းတို့ ဘာတို့လေ. . .”

“ဪ... သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ပုလင်းတော့ တွေ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောသေးလဲ”

“ဦးတောင်... မင်းက ဘာကြီးဆွဲထားတာလဲ မေးတော့ အချစ်ဆွဲထားတာ ဦးရေဆိုပြီး အော်ပြောသွားတာပဲ၊ ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး”

ဆိုင်ထဲတို့ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဝင်လာသောကြောင့် အဲဒီမှာပဲ စကားစပြတ်သွားလေသည်။

မိချိုမှာ မျက်နှာကြီး တည်နေလေသည်။ သူ့ကို ကြီးမြင့် ရည်းစားလို့ ပြောခံရလို့ စိတ်ဆိုးနေတာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ စုံစမ်းတဲ့အကြောင်းကို သေချာမသိရသောကြောင့် ဒေါသထွက်နေတာပဲလားတော့ မသိချေ။

ခဏအကြာတွင် ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးကိုလည်း သမီးတို့လာကြောင်း ကြီးမြင့် ထိုပြောရန် တားလိုက်ရသေးသည်။

ဦးလေးကြီးက စိတ်ကောက်နေကြတယ် မှတ်လားဟု ပြောနေသောကြောင့် ဆိုင်ထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဒီတောင် ကြီးမြင့်က ငါ့မာတ်ပုံတို့ ဘယ်လိုရတာလဲ”

လမ်းရောက်တော့ မိချိုက မကျေမနပ်နဲ့ ပြောပြန်သည်။

“ခိုးရိုက်ထားလားမှ မသိတာ”

“ငါ့ကိုများ သူ့ရည်းစားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ပြောထားလိုက်တာများ ရစရာကို မရှိဘူး”

“အေးလေ၊ သူ့မှာ ငါတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံလေးများ မရှိဘူးလား မသိဘူး”

“ကောင်မတွေ ရွှေနေတယ် ဟုတ်လား”

အေးသီနှင့်စန်းမော်က မိချိုစိတ်ပြေအောင် စနောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အရေးထဲ ရပ်ကွက်ထဲက စတိုင်းဆိုင်တစ်ခုတွင် Tissue ထုပ်လေး တစ်ခုဝယ်ရာ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကလည်း “ကြီးမြင့် ရည်းစားပဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲကို လာတာလား၊ အလကား ယူသွားပါ” ဆိုပြီး Tissue ထုပ်ကြီး ထိုးပေးနေသောကြောင့် ပိုက်ဆံအတင်းပေးပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မိချိုကတော့ စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်လျက်ပေါ့...။

ဤသို့ သူတို့ ဒေါသထွက်နေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို သတိမထားမိပဲ ဖြစ်နေကြသည်။

မည်သို့ဆိုသော် သူတို့ ကျောင်းကနေအထွက်မမှပြီး ကြီးမြင့်တို့ ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်တဲ့အထိ လူတစ်ယောက်က နောက်

ယောင်ခံလိုက် ကြည့်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုသူသည် ကြီးမြင့်မဟုတ်တာတော့ သေချာပြီး ကြီးမြင့်
သူငယ်ချင်းတွေလည်း မဟုတ်ချေ။
အခြားသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

(၃၂)

“ခုနကလေးတင် လူတစ်ယောက် လာသွားသေးတယ်”
အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်းမှာ သူ့အမေက လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ အမေ”

“ဘယ်သူလဲတော့ မပြောသွားဘူး၊ သမီးက သူတို့ဆိုင်မှာ
Memory Stick ကျန်ခဲ့လို့တဲ့ လာပြန်ပေးတာတဲ့”

“Memory Stick”

သူ့အိတ်ထဲက Memory Stick ကို ပြန်ရှာကြည့်လိုက်
သည်။ သူ့ Stick က အိတ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသည်။ အမေကတော့-

“သမီးအခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ်”ဆိုပြီး
ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားလေ၏။

“ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ အမေ”

လှမ်းအော်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ရုပ်ကတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးပါပဲ သမီးရယ်” ဆိုပြီး ပြန်အော် ပြောလေ၏။

မိချိုလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသောကြောင့် အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်ကာ အခန်းထဲဝင်ပြီး Memory Sick ကို ရှာကြည့်လိုက် သည်။

သူ့ကွန်ပျူတာဘေးတွင် ထိုင်ထားသော ငွေရောင် Stick တစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ဘယ်သူ့ Stick ပါလိမ့်။ လူများ၊ အိမ်မှားပြီး လာပို့သွား တာလား။ Stick ကို သေချာကြည့်လိုက်သောအခါ Stick အပေါ် ဘက်တွင် စတစ်ကာအသေးလေးနှင့် မိချိုဟု ရေးထားလေ၏။

လူများတာတော့ မဖြစ်နိုင်...

အထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်ပျူ တာကိုဖွင့်ပြီး Stick ကို ထိုးလိုက်သည်။

“ဟင်”

အခန်းလွတ်တစ်ခုတွင် ကြီးမြင့်နှင့် လူ(၉)ယောက် (လေလံ ဆွဲသူများ)တို့ တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံနေကြသည့် ဗီဒီယိုဖိုင်ကို အပြင်ကနေ လူတစ်ယောက်က ချောင်းရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးမြင့် မျက်နှာကြီး ပေါ်လာ၏။

ကျွန်တဲလူများကို တစ်ခုခုပြောနေမှန်းသိ၏။ အသံတိုးနေ
သောကြောင့် သိသိကွဲကွဲ မကြားရချေ။ အသံကို ချဲ့လိုက်၏။

“ဒီအပင်ရဲ့ အပွင့်ကို အမှန်ကြိတ်ပြီး ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့
မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်မှာလိမ်းပေးရင် အချစ်ရေး အဆင်ပြေတယ်”

အသံတိုးသွားပြန်သည်။

ဘာမှမကြားရတော့ချေ။

သူ့လက်ထဲက တိုင်နေကျသစ်ပင်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း
ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန် (၉)ယောက်၏ အပြန်အလှန် မေးမြန်းသံများကို
ကြားရ၏။ ဘာတွေပြောနေကြမှန်းမသိ။ အသံတွေက ဝိုးတဝါး
ဖြစ်နေသည်။

ကြီးမြင့်က ပုလင်း တစ်ခုစီပါသော ဆွဲကြိုးတစ်ခုစီကို
တစ်ယောက်ချင်းဆီ ပေးနေတာ တွေ့ရ၏။

အားလုံးက လည်ပင်းမှာ ဆွဲလိုက်ကြသည်။ ကြီးမြင့်လည်း
သူ့လည်ပင်းမှာ တစ်ခုဆွဲသည်။ မှောင်မဲသွားပြန်၏။

ကြီးမြင့်ရုပ် ပေါ်လာပြန်သည်။ ထို့ပြင် အားလုံးကို ပြောလိုက်သည့် သူ၏အသံသည် ပီပီသသကြီး ထွက်လာသည်။

“ဒီတော့ မိချိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာကို လိမ်းပေးရင် လိမ်းပေးတဲ့သူ အချစ်ရေး အဆင်ပြေ . . .”

အသံပြတ်သွားပြန်သည်။

ခဏအကြာတွင် ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဦးစွာ လိမ်းပေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်အောင်လုပ်ရင် . . .”

ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်နေသည်။

“လွယ်ပါ့မလား”

တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည့် အသံဖြစ်သည်။

“ဒါကတော့ကွာ . . . သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို . . .”

ခဏအကြာတွင် ဝီဒီယိုမှာ ပြီးသွားလေ၏။

အသံသည် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်နေသော်လည်း

အဓိပ္ပာယ်သည် တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။

မိချိုအချစ်ကိုရဖို့ မိချိုခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာကို တစ်စုံတစ်ခု လိမ်းပေးရမည်။ လိမ်းတဲ့လူ မိချိုအချစ်ကို ရလိမ့်မည်ဟု ကြီးမြင့်က ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

မိချိုသည် ဝီဒီယိုဖိုင်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်နေလေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာထင်နေတာလဲ။

တစ်ခုခု လိမ်းပေးလိုက်တာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရပြီလို့ ထင်နေတာလား။ လူလိမ်၊ လူညာ . . . ။

ပိုက်ဆံရဖို့အတွက်ပဲ သိတဲ့လူ . . . ။

ဒေါသထွက်လွန်းသောကြောင့် လက်တွေ့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို နောက်ကွယ်ကနေ ညစ်ပတ်တဲ့ နည်းနဲ့ လိမ်လည်ချင်တဲ့ကောင် . . . ။

တို့ဆေး . . . ။ မူးယစ်ထုံထိုင်းစေတဲ့ ဆေးတွေနဲ့များလား။

မိချိုသည် တွေးရင်း၊ တွေးရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ဖြစ်လာသည်။ ဒေါသထွက်လွန်းအား ကြီးသောကြောင့် လက်သီးကို ကျစ်

ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

ကြီးမြင့် . . . နင် . . . မနက်ဖြန် ငါနဲ့တွေ့မယ်။

Faint Burmese text on the left side of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Vertical Burmese text running down the center of the page, possibly a title or chapter heading.

ဤပန်းပင်
ကျွန်တော်ပျိုး
သူများခိုးမှာ စိုးလိုပါ။ . .

“ဖြန့်”

မိချို၏ ပါးရိုက်ချက်ကြောင့် ကြီးမြင့် ကြောင်သွားလေသည်။
တန်တင်းတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ အားလုံး
သည်လည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မိချိုနောက်ကနေ အလျင်အမြန် လိုက်လာကြသော
အေးသီနှင့် စန်းမော်ပင် မိချိုက ကြီးမြင့်ကို ပါးရိုက်လိုက်သောကြောင့်
တန်တင်းအဝင်အဝမှာပင် ကြောင်ပြီး ရပ်နေမိသည်။

“အဲဒါ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို နောက်ကွယ်ကနေ ညစ်
ပတ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ အသုံးချဖို့ ကြိုးစားတဲ့အတွက်”

ပြောလည်းပြော၊ နောက်တစ်ချက်လည်း-

“ဖြန်း” ခနဲချလိုက်လေသည်။

ကန်တင်းတစ်ခုလုံး စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငေးကြည့်နေကြ
သည်။

“မိ... မိချို... ငါ။ ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

ကြီးမြင့်မှာ သူ့ပါးသူပွတ်ပြီး မိချိုကိုသာ ကြည့်နေမိလေ
သည်။

“အေး... ဝါက ငါ့ကို နင့်ရည်းစားလို့ အခြားလူတွေကို
ပြောတဲ့အတွက်”

မိချိုသည် ထိုသို့ပြောပြီး Memory Stick ကို စားပေါ်
ပစ်ချကာ ကန်တင်းထဲကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ကနေ ‘ဟဲ့... မိချို... မိချို... နေပါဦး’လို့
ခေါ်နေတဲ့ အေးသီနှင့် စန်းမော်ရဲ့ စကားသံတွေကိုလည်း မကြား
တော့။

အားလုံးက သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများကိုလည်း
သူမမြင်ချင်တော့။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သူ့မျက်ဝန်းကနေ မျက်ရည်များ အလိုလိုကျလာခဲ့သည်။

(၃၃)

ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက မိချိုသည် ကျောင်းကို မသွား
တော့ချေ။ အိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းနေတာ ဒီနေ့နဲ့ပါဆိုရင် (၃)ရက်
ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

အဖေနဲ့အမေကိုလည်း နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမသွား
ဘူးဟုသာ ပြောထားသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း ဖုန်းမကိုင်တော့။ အဖေ
နဲ့အမေကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်လာရင် မရှိဘူးဟုသာ ပြော
လွှတ်ခိုင်းထားသည်။ အခုအချိန်မှာ သူဘယ်သူမှ မတွေ့ချင်သေးပေ။

အဖေနှင့်အမေကတော့ မိချိုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စိတ်
ကောက်နေသည်ဟု ထင်နေသည်။

တကယ်တော့ သူမသည် တဒဂ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတို့
ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲဒါတွေအားလုံးကို လွန်လျှံရှုလို့ မရဘူးလား။ ကိုယ်မှ
သူတို့ကို မကြိုက်ပဲ။

မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကြီးမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်ကို မုန်းတယ်။ သူ
ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလေလံကိစ္စလုပ်လဲ။ သူ့ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလူတွေကို
သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုပ်ပေးရတာလဲ။

ကြီးမြင့်ကို မုန်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့ရည်းစားလို့
ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောထားရတာလဲ။

ကြီးမြင့်ကို မုန်းတယ်။ သူ့နဲ့က ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်သေး
တာ။

မုန်းတယ်။

မုန်းတယ်။

မုန်းတယ်။

ကြီးမြင့်ကို မုန်းတယ်။

မုန်းတယ်။

မုန်းတယ်။

မုန်းတယ်။

မုန်းတယ်။

ပါးရိုက်လိုက်တဲ့အခါ ပြန်ကြည့်တဲ့ သူ့မျက်ဝန်းကိုလည်း
မုန်းတယ်။ တိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လုပ်တတ်တဲ့ သူ့အကျင့်ကိုလည်း
မုန်းတယ်။

ကြီးမြင့်...

နင့်ကိုငါမုန်းတယ်...

ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာအပ်ပြီး အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

(၃၄)

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“သမီး”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ သူ့အမေအသံပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ကုတင်ပေါ်မှထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“သမီး... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့နဲ့ဆိုရင် ကျောင်းမတက်တာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ၊ ကျောင်းမှာ ဘာတွေများ ဖြစ်လာလို့လဲ”

အမေက သူမကို နည်းနည်းစိုးရိမ်စ ပြုလာနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စသည် ရှေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်စရာ မလိုသော်လည်း သူမ ကျောင်းမတက်ချင်သောကြောင့် တမင် ကျောင်းမသွားဘဲ နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးသီတို့ စန်းမော်တို့လည်း လာသွားတယ်။ သမီးက မရှိဘူး ပြောလွှတ်လို့သာ အမေမှာ ပြောလိုက်ရတယ်၊ အားနာ

စရာကြီး သမီးရယ်”

တကယ်တော့ အမေ့ကို သူတို့တစ်ခုခုတော့ ပြောသွားပေလိမ့်မည်။

အမေကလည်း မမေးပဲနဲ့ နေမှာတော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အမေက သူမကို မသိသလို နေပေးနေမှန်း မိချိုရိပ်မိလေသည်။

“ရော... သမီးကို သူတို့ပေးသွားကြတာ”

ငွေရောင် Memory Stick လေးတစ်ခုကို သူ့အမေက သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“သူတို့ ခဏကြာရင် ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့... ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ သမီး”

အမေက တစ်ခွန်းထဲပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

သူခေါင်းငြိမ့်လိုက်မိလား၊ မငြိမ့်လိုက်မိလား မသိတော့...။ လက်ထဲမှာ Stick ကို ကိုင်ထားရင်း ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေမိသည်။

Stick သည် ပြီးခဲ့တဲ့ အခေါက်က သူ့ကြည့်ခဲ့တာ Stick ဖြစ်သည်။ အေးသီနှင့်စန်းမော်က ဘာကြောင့် သူ့ကို လာပြန်ပေးသွားလည်း မသိပေ။

အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေလောက်ရောပေါ့။ ဘာမှမဆိုင်ပါပဲနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ဘို့ မတွေ့

ဖြစ်၊ စကားမပြောဖြစ် လုပ်ခဲ့လေသည်။

ခဏအကြာတွင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားရသည်။ အေးသီ နှင့်စန်းမော် ဆက်တာပင် ဖြစ်မည်။

ဖုန်းမှာ ခဏမြည်ပြီး ရပ်သွားသည်။ အောက်ထပ်ကနေ အမေက ဖုန်းကိုင်လိုက်တာ ဖြစ်မည်။

“သမီးရေ . . . အေးသီတို့ဆက်တာ”

သူ့အမေ လှမ်းအော်သံကို ကြားရသည်။

သူ့မအိပ်ခန်းထဲကို ဖုန်းလိုင်း ခွဲထားသောကြောင့် ဖုန်း တိုင်ရန် လှမ်းပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ပတ်လောက် ရှိသွားသောကြောင့် မိချိုစိတ်ထဲတွင် စိတ်ပြေသလိုတော့ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်ကထပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။

“ဟယ်လို”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူမကို ဆဲဆိုနေသံများကို မျိုးစုံပဲ ကြားရသည်။ သူတို့ ဖုန်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မကိုင်ရတာလဲ။

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းတောင်မှ ဒီလောက်တောင် နေရက်လိုက် တာ စသဖြင့် ပြောကြလေသည်။

သူမကလည်း ပြန်တောင်းပန်ရသည်။

(၃၅)

“မိချို”

“ဟင်”

“နင် . . . ငါတို့ပေးခဲ့တဲ့ Stick ထဲက Video ဖိုင်ကို ကြည့် ပြီးပြီလား”

“မကြည့်ရသေးဘူး”

“ကြည့်လိုက်ပါ မိချို၊ နင်တစ်ခုခု နားလည်သွားမှာပါ”

ဘာဗီဒီယိုဖိုင်လဲဟု သူမ မမေးမိတော့ . . . ။ စန်းမော်က အေးသီလက်ထဲက ဖုန်းကိုယူပြီး ပြောပြန်သည်။

“မိချို”

“အေး”

“နင့်အိမ်ကို ဗီဒီယိုဖိုင် လာပို့သွားတဲ့လူကို ငါတို့ သိသွား ဖြ”

“ဟင်... ဘယ်သူလဲ”

ဒါကိုတော့ သူစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့အိမ်ကို အဲဒီဗီဒီယိုဖိုင် လာပို့တာလည်း သိချင်နေမိသည်။

“လေလံဆွဲတဲ့ (၁၀)ယောက်ထဲမှာမပါတဲ့ ရွှေတင်ဆိုတဲ့ ကောင်က လာပို့သွားတာ”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ လာပို့ရတာလဲ”

“ကြီးမြင့်ကို မနာလိုလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ ငါတို့ကလည်း အဲဒီနေ့က ကြီးမြင့်အကြောင်းတွေ လိုက်စုံစမ်းနေတော့၊ နင်က ကြီးမြင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်ပြီး ကြီးမြင့်နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်စေချင်လို့တဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“အဲဒါနဲ့ သူက ကြီးမြင့်နဲ့ သူတို့ (၉)ယောက် တွေ့တဲ့နေ့က ချောင်းရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုကို အပြည့်အစုံ မဟုတ်ဘဲ သူလိုချင်တာတွေ ဖြတ်ညှပ်ကပ်ထားပြီး နင့်ဆီကို ပို့ပေးလိုက်တာ”

“ဘယ်လိုပဲ ဖြတ်ညှပ်ကပ်၊ ကြီးမြင့် ပြောတာတွေကတော့ ဒီအဓိပ္ပါယ်ပဲလေ”

သူမက သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကြီးမြင့်ဘက်က လိုက်ပြောနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ကြည့်ကြည့်လိုက်ပါ။ နင်သိသွားမှာပါ။ အဲဒီဖိုင်နဲ့ အတူ အဲဒီ stick ထဲမှာ ကြီးမြင့်စာစီ ပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကိုလည်း ရိုက်ထည့်ပေးထားတယ်။ ခဏနေရင် ငါတို့ပြန်ဆက်လိုက်မယ်။”

ကျောင်းမှာ နင်ပါးရိုက်တဲ့ အကြောင်းကတော့ hot ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ နင့်ကိုအပြစ်မတင်ကြပါဘူး။ နင့်လို အခြေအနေမျိုးဆိုရင်လည်း သူတို့လည်း လုပ်မိမှာပဲဆိုပြီး ပြောနေကြတယ်။ ဒါပဲနော်... နင်ကြည့်လိုက်ဦး၊ ခဏနေရင် ငါတို့ပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားလေသည်။

လက်ထဲက Memory Sitck ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး တွေ့ဝေနေသေးသည်။

ခဏကြာသောအခါမှသာ ကွန်ယူတာဖွင့်ပြီး stick ကို ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ကြီးမြင့်က စားပွဲပေါ်က စာအိတ်နှင့်ပန်းအိုးကို တစ်ခုတည်း
ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီစာအိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ပြောထားတဲ့အတိုင်း ပီယဆေး
နည်းပါပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအပင်ကိုလည်း အားလုံးရမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်”

စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။

“အခု စာထဲမှာပါတဲ့ ပီယဆေးနည်းနဲ့ ဒီအပင်အကြောင်း
ကို အားလုံးကို ပြောပြမှာဖြစ်ပါတယ်”

ကိုးယောက်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်
ရသည်။

“မပြောပြခင်မှာ စကားတစ်ခုတော့ ကြိုတင်ခံထားပါရ
စေ”

အားလုံး ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံရတဲ့အတွက်သာ ဒီကိစ္စကို လုပ်ရ
တာပါ။ ဒီထဲမှာပါတဲ့နည်းတွေ၊ ဒီအပင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ဟာတွေကို မယုံ
ဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယုံတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ယုံလို့
လိုက်လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ခက်ခဲတဲ့နည်းတွေ ဖြစ်တာကို အခု
တွေ့ရတော့မှာပါ။ ပြီးတော့ . . . အခုလိုပြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်
ဘယ်သူ့ဆီကမှလည်း ပိုက်ဆံယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလားအလာ
ပြောပြမှာပါ”

(၃၆)

“ဒီနေ့ . . . ဒီလို အခန်းလွတ် တစ်ခုထဲမှာ ခေါ်တွေ့ရ
တာက ကျွန်တော့်ကတိကို တည်စေချင်တဲ့အတွက်ပါ။ ပြီးတော့
ဘယ်သူမှလဲ မသိစေချင်တဲ့အတွက် ဒီနေရာကို ချိန်းရတာပါ။
နောက်ဆုံး ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တောင် မသိပါဘူး”

ကြီးမြင့်က ထိုသို့ပြောပြီး အားလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
သည်။ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေတာကို တွေ့
တော့မှ-

“အားလုံးလည်း သိပြီးဖြစ်မှာပါ။ မိချိုက ပါချုပ်ကို တိုင်
လိုက်တဲ့အတွက် လေလံကို ရှေ့ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ စည်း
မျဉ်းအတိုင်းဆိုရင် လေလံရပ်သွားတဲ့အတွက် နောက်ဆုံးရက်မှာ
အများဆုံး ပေးတဲ့လူက အနိုင်ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဈေးနှုန်းတွေက
အားလုံးတူညီနေတဲ့အတွက် အခုလို ခေါ်ပြောရတာပါ”

ကြီးမြင့် စကားကြောင့် အားလုံး တီးတိုးအသံများ ထွက် သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အချစ်ကို ကျွန်တော်က လေးစားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပိုက်ဆံမယူပဲ ဝန်ဆောင်မှု လုပ်ပေးလိုက်တာ ဒါပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပါ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ သေချာစဉ်းစား စေချင်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ ကြီးမြင့်”

ဉာဏ်ထက် တစ်ယောက်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာဖို့ အထောက်အကူ ပစ္စည်းတွေ လိုအပ်လားဆိုတဲ့ မေးခွန်း ပါ”

ကြီးမြင့်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး အားလုံးကို ကြည့်နေ ပြန်သည်။ အားလုံးသည် ကြီးမြင့်စကားထဲတွင် မော့နေပြန်၏။

မိချိုပင် ကြီးမြင့် ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင် တစား ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မလိုအပ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဥမဓာ အခု သူ့အချစ်ကိုရဖို့ ပီယဆေး လိုအပ်မယ်လို့ထင်ရင် အခု ပီယ ဆေးရသွားတယ်ပဲ ထားပါတော့... အဲဒီပီယဆေး ဓာတ်ပြယ်သွား တဲ့နေ့မှာ အဲဒီကောင်မလေးက ကိုယ့်ကိုမုန်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“သူက ပီယဆေးရမှ ပြန်ချစ်မယ်လို့ ဆိုလိုတာကိုးကွ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့က အနားကပ်နေတော့ ထွက် သွားအောင်ဆိုပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တာနေမှာပါ။ သူလည်း စိတ်ထဲ အဲဒီလောက်ရှိလို့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“.....”

“ဘာပဲပြောပြော၊ ကျွန်တော့် ကတိအတိုင်း ပီယဆေး နည်းလမ်းနဲ့ ဒီသစ်ပင်အကြောင်းကို ပြောပြရမှာပါပဲ။ ပြီးမှ သေချာ စဉ်းစားကြပေါ့”

ကြီးမြင့်က သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

(၃၇)

“ဒီအမင်ကို သေချာမကြည့်လို့ပါ။ အားလုံး မြင်ဖူးမှာပါ။ ဒီအပင်နာမည်က ပေါက်ပင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ထိုအပင်ကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ကြသော်လည်း အားလုံးက မမြင်ဖူးဟု ဆိုကြသည်။

“ဗြဟ္မာဏဝါဒ၊ ဗုဒ္ဓဝါဒ နှစ်မျိုးစလုံးမှာ ဒီအပင်ကို မြတ်တယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ အရွက်ကျပုံက သုံးမြွှာဖြစ်လို့ ဟိန္ဒူဝါဒက ဝိဿနိုး၊ ဗြဟ္မာနဲ့ သီဝနတ်မင်း သုံးပါးကို ရည်ညွှန်းတဲ့ အပင်လို့ အမြတ်တနိုး ထားကြပါတယ်။ သောမအမြိုက် ရေကိုသောက်နေတဲ့ သိန်းစွန်ရဲအတောင်က ထပေါက်တဲ့အပင်ဖြစ်ပြီး လနတ်နဲ့ ဆက်သွယ်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ နွားပေါက်ကလေးတွေ ကြီးထွားသန်စွမ်းအောင် ဒီအပင်က အရွက်ကို ကျွေးရတယ်။ သောမမီးပွဲမှာ ဒီအပင်က အကိုင်းခြောက်တွေနဲ့ မီးမွှေးရပါတယ်။ ပူဇော်ပွဲနဲ့

ဆိုင်တဲ့ အသုံးအဆောင်အချို့ကို ဒီသစ်သားနဲ့ လုပ်ရပါတယ်။ ဗြဟ္မာဏဝယ်ကို စလွယ်တင်တဲ့အခါ ကိုင်ဆောင်တဲ့ တောင်ငှေ့တို့ ဒီသစ်နဲ့လုပ်တယ်။ လောကကိုစွန့်ပြီး တောထွက်တော့ ဒီအပင်ရဲ့ ဖက်ရွက်ထဲမှာ စားစရာထည့်ပြီး စားကြပါတယ်။ လိမ္မော်နီရောင်ရှိတဲ့ ဒီပန်းကို နတ်တင်တယ်။

“ကာလီနတ်သမီးက အလွန်နှစ်သက်တဲ့ ပန်းလို့ အယူရှိတယ်။ နွေဦးဟောလိပွဲမှာ ဒီအပွင့်ကရတဲ့ အရည်နဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆွတ်ဖျန်းပေးလေ့ ရှိကြတယ်”

ကြီးမြင့်က အားလုံးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးမှ-

“အနီရောင်ဟာ တပ်မက်ခြင်းကို အားပေးတဲ့အတွက် ဒီအပင်ရဲ့ အပွင့်ကို အမှုန်ကြိတ်ပြီး ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်မှာ လိမ်းပေးရင် အချစ်ရေး အဆင်ပြေတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်”

“ဟင်... တကယ်”

နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ သူတို့တော်တော် သဘောတွေ့သွားကြပုံရသည်။

“ဒါ... သူတို့ ယုံကြည်ကြတာကို ပြောတာပါ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် လေလံတင်တုန်းကလည်း ဟုတ်ရမယ်လို့ မပြောခဲ့ပါဘူး။ နည်းလမ်းအချို့ကို ရှာပေးတာလို့ အားလုံးကို ပြောခဲ့တာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အားလုံးက ဝန်ခံကြလေသည်။

“ဒီအယူအဆတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီအပင်ရဲ့ အပွင့်ကိုကြိတ်ပြီး မိချိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာကို လိမ်းပေးရင် လိမ်းပေးတဲ့လူ အချစ် နေအဆင်ပြေမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“.....”

“ဦးစွာ လိမ်းပေးနိုင်တဲ့ သူဖြစ်အောင်လုပ်ရင် သူ့အချစ် ကို ဦးဆုံးရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့... ဟဲ... ဟဲ”

ကြီးမြင့်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောလေသည်။

အားလုံးကလည်း လိုက်ရယ်ကြ၏။

“လွယ်ပါ့မလား... ကြီးမြင့်ရယ်၊ တော်ကြာ ပါးရိုက်ခဲနေ ရဦးမယ်”

အရင်ကထက်စာရင် အားလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်လာကြ သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သေသေချာချာ ထိနိုင်တဲ့တစ်နေ့ဆိုလို့... သူ့ရည်းစားဖြစ်တဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“အဲ့ဒီအခါကျရင်တော့ ဒီအပင်ရဲ့ အပွင့်က ဘယ် လိုအပ် တော့မလဲ”

“အေးလေ”

“ကဲ... ဒီအပင်အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ပြော ပြီးပြီ၊ ယုံတဲ့လူလည်း ယုံနိုင်ပါတယ်”

“အင်းလေ၊ မင်းပြောတာကို ယုံရင်တောင်မှ မင်းရှေ့မှာ ပြောသလို မလုပ်သင့်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ရဖို့အတွက် သူက ကိုယ့်ကိုချစ်သွားဖို့သာ အဓိကပါ။ အခြား နည်းလမ်းတွေနဲ့ ပြောရရင် အောက်လမ်းဆန်ဆန်နည်းတွေနဲ့ မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး”

ကျန်သူများကလည်း ထိုလူစကားကို ထောက်ခံကြသည်။

ကြီးမြင့်က အားလုံးကို ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲ ပေါ်မှာ တင်ထားသော ပီယဆေးနည်းအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်ပြီး အထဲကစာရွက် များကို ထုတ်လိုက်သည်။

စာရွက်တော်တော် များလေ၏။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ပီယဆေး ဖော်စပ်နည်း ပါပဲ”

အနီးရှိ လူတစ်ယောက်ကို စပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ကြသည်။

“ဘာတွေ ရေးထားတာလဲ၊ နားမလည်ဘူး”

နောက်ဆုံးဖတ်ပြီး လူတစ်ယောက်က ရေရွတ်ပြီးနောက် စာရွက်များကို ကြီးမြင့်ထံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ပီယဆေး ဖော်စပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနည်းလမ်းကို ကူးယူသွားနိုင်ပါတယ်”

“အဓိပ္ပါယ်တောင် နားမလည်တာ ငါတို့လုပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်မလဲကွာ”

ကြီးမြင့်က ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်သည်။

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း-

“ငါတော့ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ပဲ အချစ်ကိုရအောင် လုပ် ချင်တော့တယ်”

ကျွန်လူများကလည်း ‘ဟုတ်တယ်’ဟု ပြောကြလေ၏။

ထိုကြောင့် ကြီးမြင့်က လက်ထဲက ပီယဆေးနည်းလမ်း စာရွက်များကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြလိုက်၏။

“ကဲ... အားလုံး ပြီးသွားပြီဆိုတော့၊ ငါတို့က ဘာဆက် လုပ်ရမလဲ၊ အကြံဉာဏ်လေးတော့ ပေးခဲ့ပါဦး”

ကိုးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ကြီးမြင့်ကိုမေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကြီးမြင့်၊ ငါတို့ဆီမှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အရင်တုန်း မင်းဆီကရမယ့် ပီယဆေးနည်းလမ်းလေး တွေနဲ့ဆိုတော့ ဟုတ်တော့မယ်ဆိုပြီး ထင်နေကြတာ၊ အခု မင်း ပြောသလို ငါတို့ ဘာနည်းလမ်းမှမပါပဲ ကြိုးစားပါတော့မယ်၊ ဒါ ပေမယ့် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဒါကတော့ မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဟေ... တကယ်လား”

ကြီးမြင့်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့အိတ်ထဲကနေ ပစ္စည်း အချို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ပုလင်းတစ်ခုစီ သီထားသည့် ဆွဲကြိုး (၁၀)ခုဖြစ် သည်။

“ရှေ့... ဒါတစ်ယောက် တစ်ခုယူသွားကြပါ၊ ပြီးရင် လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားကြပါ”

“အထဲမှာ ဘာပါလို့လဲ”

“ဘာမှမပါပါဘူး”

“ဟင်... ဘာမှမပါပဲနဲ့ ငါတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲထားရ မှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျောင်းမှာ လူတွေစိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်ပေးမယ့် နည်းလမ်းပါ”

“တကယ်”

“အင်း... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းတော့ လိုက်နာရမယ်”

“ရတယ်၊ ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ”

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းနှစ်ပတ်လောက်တော့ ပျက်ရမယ်”

“ပျက်ပြီး ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“တစ်နေရာရာပေါ့၊ အပန်းဖြေခရီးလေး ဘာလေးထွက် ခ်

ကြတာပေါ့”

“ထွက်ပြေးတော့”

“ထွက်ပြေးတော့ ကျောင်းပြန်တတ်တဲ့အခါကျရင် ဒီပုလင်းလေးတွေပါတဲ့ ကြိုးကိုလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“အခြားလူတွေက ဘာပုလင်းလဲ၊ အထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ မေးရင် ဘာမှပြန်မဖြေရဘူး”

“သိပြီ”

“အဲဒီလို ခင်ဗျားတို့ကို လူတွေက စိတ်ဝင်စားလာတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့မှာ ကိုယ့်ကိုတိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ မိချိုရဲ့အချစ်ကို ကြိုးစားကြတာပေါ့။ ဒီထဲက တစ်ယောက်လောက်ရသွားရင် ကျန်တဲ့လူတွေက နောက်ဆုတ်လိုက်ကြပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါလေး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာနဲ့ လူတွေက ငါတို့ကို စိတ်ဝင်စားမိလား ကြီးမြင့်ရယ်”

“လူတွေက ဘာမှမဟုတ်တာကို စိတ်ဝင်စားတတ်ကြတဲ့ အကျင့်ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်။ အခုလည်း ဘာမှ မဟုတ်တာလေးတွေကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားကြမှာပါ... မပူပါနဲ့”

“အားလုံးက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ကြသည်။”

ထို့နောက် ကြီးမြင့်က တစ်ယောက်ချင်းဆီကို ပုလင်းဆွဲကြိုးတစ်ခုစီ ဝေပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ခုယူကာ လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲလိုက်၏။

“ဟင်... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲရတာလဲ”

“ဒါက လေလံအောင်တဲ့ အမည်မသိလူအတွက်လေဗျာ။

သူ့ကိုမသိတော့ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်က ဆွဲရမှာပေါ့”

ကြီးမြင့်က ထိုသို့ပြောပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားလေ၏။

အားလုံးမှာ ကြီးမြင့်ကို ကြောင်တောင်တော်နဲ့ ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သီးသန့်သစ်ပင်

အဲဒီဓာတ်ပုံကို ငါစတွေ့ပြီး သိမ်းထားချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ထို ဓာတ်ပုံဆရာဆီက ငါမရရအောင် ဝယ်ယူခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်း အဲဒီဓာတ်ပုံလေးကိုပဲ တစ်မိမိမို့ ကြည့်နေခဲ့ ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လည်း ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ထုတ်ကြည့် တာတွေ့တော့ အခြားလူတွေက ဘယ်သူ့ဓာတ်ပုံလည်း မေးတယ်။ အဲဒီအခါ ငါက ကျွန်တော့်အချစ်ပုံလို့ ပြောခဲ့တာပါ။

အဲဒီကတည်းက နင့်ကို ငါချစ်ခဲ့တာပါ။ နင်မှတ်မိဦးမှာ ပေါ့။ နင် နဲ့ ငါ တွေ့ပြီး ၁၅၀၀နဲ့ ၅၂၈ အကြောင်းပြောတဲ့နေ့ မှာမှ နင့်ကို ငါ စတွေ့ဖူးတာပါ။

နင်သေချာ သတိထားကြည့်ရင် ငါ့အမူအရာတွေ ဖျက် နေတာကို တွေ့ရမှာပါ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ် လေလံ လုပ်ပေးနေတဲ့ ကိစ္စကြီးရဲ့အဓိက လူပါလားလို့ သိသွားတော့ လေလံဆွဲတဲ့နေရာမှာ အမည်မသိဆိုတဲ့ လူနာမည်နဲ့ လေလံပြန်ဆွဲခဲ့ ရပါတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံမရှိလို့ အိမ်ကနေချေးပြီး ကိုယ့်လေလံကို ကိုယ်တိုင် ဝင်ဆွဲခဲ့ရတာပါ။

ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နည်းလမ်း တစ်ခုစဉ်းစားပြီး ကစားဝိုင်းမှာ ငါဝင်ပါခဲ့တာပါ။

မိချို

ဖြစ်သမျှ ကိစ္စတွေအတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါဟာ နင်နဲ့ စတွေ့ ရခင်ကတည်းက နင့်ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ သူတစ်ဦးဆိုတာကို ငါ့ထံ

မိချို

ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် လှစ် မိတဲ့အတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။

နင် ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲကို လာသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီစာကို ဖတ်နေချိန်မှာ တကယ့်ဗီဒီယိုအစစ်ကို ကြည့်ပြီးနေလောက် ပြီလို့ ငါထင်ပါတယ်။

ဒါဟာ... ငါနင့်အတွက် အကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ပါ။ နောက်ပြီး... ငါ့ရပ်ကွက်ထဲမှာ နင့်ဓာတ်ပုံပြပြီး ကျွန်တော့်အချစ်လေးဆိုပြီး ပြောတဲ့ကိစ္စကိုလည်း ရှင်းပြပါရစေ။

နင့်ဓာတ်ပုံကို ငါရထားတာ ကြာပါပြီ။ ကျောင်းရဲ့ဓာတ်ပုံ ဆရာဆီကနေ ရထားတာပါ။

နင်ကျောင်းထဲက ဓာတ်ပုံဆရာဆီမှာ ရိုက်တုန်းက အဲဒီ ဓာတ်ပုံဆရာက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ပိုကူးထားပြီး အခြားလူတွေကို နမူနာပြတဲ့ ဓာတ်ပုံအများကြီးထဲမှာ နင့်ဓာတ်ပုံကို စတွေ့တာပါ။

၂၃၆

လူနေ

ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး သိပါတယ် မိချို။

နင့်ကျောင်းမတက်တော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေတယ်။
အရင်တုန်းက ပိုက်ဆံရရင် အကုန်လုပ်တဲ့ငါဟာ အခုတော့ နင်နဲ့
ပတ်သက်ရင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရရ စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။

နင့်အချစ်ကို

မျှော်လင့်လျက်

ကြီးမြင့်

မိချို . . .

နင့်ဓာတ်ပုံကိုတော့ ငါသိမ်းထားပါရစေ။
လေပြင်းဘယ်လောက်တိုက်တိုက်
ပန်းတွေ မကြွေပါဘူး။
ရာသီဥတု ဘယ်လောက်ဆွယ်ဆွယ်
ပန်းတွေမဝေပါဘူး။
စိတ်ရှိမှကြွေပြီး
ဆန္ဒရှိမှ ဝေမယ့်
ငါ့ဘဝဟာ
နင်စေခိုင်းရင်တော့
ကြွေဝေရမယ့်သူပါ။

အဲဒီလိုနဲ့
သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
အဖြစ်အပျက်ဟာ...

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါမှာ...

(၃၈)

“အမယ်လေး ရှင့်သားကတော့ မပြောချင်တော့ပါဘူး”

“ဈေးကနေ ပွစိပွစိလုပ်ရင်း ပြန်လာသော မိန်းမကြောင့် သတင်းစာဖတ်နေရင်းမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့သားက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ရှင့်သားလေ... ရပ်ကွက်ထဲက မင်္ဂလာဆောင်ကို ကန်ထရိုက် ယူတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးနဲ့ သိလား၊ မသိလား မသိဘူး တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ဖိတ်စာလိုက်ဝေနေတယ်တဲ့လေ”

“ဟေ... ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒီလိုဝေမှ သူမြတ်မှာပေါ့”

“အမယ်လေး ရှင့်တို့သားအဖက အတူတူပါပဲ၊ ပိုက်ဆံ ရရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ့်သူတွေ”

“မိချိုရယ်... သူ့လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါစေ ငါ့တုန်းကလည်း အဲဒီလိုလုပ်လို့ နင့်ကို...”

“တော်ပြီ... ရှင့်စကားတွေ တော်တော့၊ ကျုပ် အချိန် မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်လည်း ကုမ္ပဏီမသွားသေးဘူးလား”

“သွားမှာပါ၊ သတင်းစာလေးတော့ ပြီးအောင်ဖတ်ပါရ စေဦး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ... သန်းသန်းရေး... လာဦး၊ ငါ့ဆွေခြင်းကို နောက်ဖေး သွားထားလိုက်ဦး”

အိမ်ဖော်မလေးကို လှမ်းခေါ်ရင်း အိမ်အလုပ်များကို ယေ ဆက်သလို လုပ်နေသော သူ့မိန်းမကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေလိုက်သည်။

သူ့မိန်းမသည် သစ်ပင်လေး တစ်ပင်ဆိုရင် ထိုသစ်ပင် လေးသည် မည်သူမှ စိုက်ပျိုးလို့မရဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ပျိုးထောင်ခွင့်ရသော သီးသန့်သစ်ပင်တစ်ပင်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

လေးစားစွာဖြင့်

လူနေ

ကြီးမြင့် စာအိတ်ထဲတွင်ပါသော ပီယဆေးနည်းမှာ လောကီ သိပ္ပံလက္ခဏာဗေဒ သုတေသီဆရာဦးထွန်းရှိန် (မိုးတား) ရေးသား သည့် လောကီယဝေဒမန္တဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာပညာနိဒါန်း (ပထမတွဲ) စာအုပ်မှာ ပါဝင်သော အခန်း (၆)ပီယ လာဘ်သပ်ပကာဆိုတဲ့ အခန်းကို ကူးယူထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ဝင်စားသူများ ရှိပါက ဆရာကြီးဦးထွန်းရှိန် (မိုးတား) စာအုပ်ကို ရှာဖွေဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဝိယဆေးနည်းတွင် ပါဝင်သော ပစ္စည်းများကို စာအုပ်
ထဲမှ ကူးယူဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ကျန်သည့် အသေးစိတ်ကို ဆရာကြီး
ဦးထွန်းရွှန် (မိုးတား)၏ စာအုပ်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

သင်္ဃန်း၊ ဇလင်နီ၊
ငါးမည်နံ့သာမျိုး၊
ပုဏ္ဏရိပ်ကြာ၊ ကုဿရာ၊
ပီဝါဗျ ဣမျိုး၊
ပိတောက်မို့ပေ၊ သပ္ပမြေ၊
သည်းခြေညိုနှင့်ကြိုး၊
ပရုပ်နံ့ရွှန်၊ ဖုန်းမသိမ်၊
ရွှေချိန်မွှေးကတိုး၊
စုန်ဆန်ယူချေ ကြိတ်ညက်စေ၊
ပေါင်းထွေဆယ့်ငါးမျိုး...။

နာရီဆုပ်

(မေဂျာပေါင်းစုံ ကြာရှည်ခံ မြန်မာ့ရိုးရာ
အစားအသောက်ပြိုင်ပွဲတွင် ကြီးမြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်
အစားအစာ)

နာရီဆုပ်ဟူသည် ထမင်းခြောက်အလှော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ခရီးလမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲချိန်က ခြေကျင်နွားလှည်း လှေ
နှင့် မြင်းတို့သာ ရှိပါသည်။ လမ်းဖောက်လုပ်ခြင်း အတတ်ပညာ
မထွန်းကားသေးမီက နွားလှည်းဖြင့် သွားလာရေးသည် ခက်ခဲလှ
၏။ အစိုးမရသော ခရီးလမ်းပန်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကြန့်ကြာမှုနှင့်
ကြုံပါက အသင့်ဖြစ်စေရန် 'မသိုးထမင်း မသိုးဟင်း' သဘော
သက်ဝင်သော အရာများကို သက်စောင့်အဖြစ် ရေဘူးနှင့်အတူ
ဆောင်ထားကြရ၏။

ပဒေသရာဇ်ခေတ် မြန်မာ့တပ်မတော်သားများတွင် 'ဆန်
စလွယ်၊ ဆန်ခါးပတ်' များ ပါရှိကြ၏။ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန်
တစ်အိုးစားလျှင် အိုးတစ်လုံး ပါရှိ၏။ ရိက္ခာထောက်သော 'နောက်
ထောက်' စနစ်နှင့် ရိက္ခာဖြည့်တပ်များလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင်
'မနုဗြူလျှင်' ချီရတူကဲ့သို့ မီးမွှေးချက်ပြုတ်ရန် မဆိုထားဘိ လူနေရန်
ပင် ခက်ခဲသော အခိုက်အတန့်မျိုးတွင် မည်သည်ကို **စားဝါ့စည်**

နည်း။

နာရီဆုပ်သည် ထိုကဲ့သို့သော အခါမျိုးတွင် အသုံးပြုရန် ပေါ်ပေါက်လာသော စားစရာဖြစ်ပါသည်။ စားတော်ချက် ကျမ်း တွင် ပါရှိသော 'သုခ ဘောဇီ' နာရီဆုပ်လုပ်နည်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

'ဦးစွာပထမ ဆန်ကြမ်းထမင်းကို ရေစင်စွာ ဆေးရသည်။ ထို့နောက် ခြောက်သွေ့သည်အထိ နေလှမ်းရသည်။ ကော့ကြွပ်နေ အောင် ခြောက်သွေ့မှ ဆား၊ ငရုပ်ကောင်းနှင့် ချင်း သင့်လျော်ရုံ ခပ်ပြီး လှော်ရသည်။ နံ့စပ်အောင် ဓမ္မပေး၍ ကျက်သည်ဆိုရုံမျှ အရှိတွင် ဝါးကျည်တောက်၌ သွတ်ထားရသည်။ ဆီးဖြူ ခုံညင်းခန့် စားထားလျှင် တစ်နေ့လုံး အဆာခံသည်။ ဆန်တစ်စလယ်လုပ်ကို တစ်လ စားရ၏'

ထိုနာရီဆုပ်လုပ်နည်းအဆုံးတွင် 'စစ်မြေအရပ်သို့ ဆောင် လေ့'ဟူ၍လည်း အသုံးကို ညွှန်းထားပေးလေ၏။

စာတော်ပြင်ဆရာကြီး ဦးပညာကလည်း သူ၏ သားရွှေခွ ဆုံးမစာ၌-

'ဆီးဖြူ သျှစ်ရွား သဖန်းခါးကို လိုအားကြီးစွာ မသုံးရာခွဲ ရသာပြင်းလှ စားများကလျှင်၊ ခဏမကြာ ရင်ဝမ်းမှာတုန်း နန်းသာ ဖတ်ဖတ် ပန်းမောတတ်၏။ ကောင်းမြတ်နက်လေး၊ ထန်းလျက် ထွေးလျက်၊ မရွေးကိုလုပ် နာရီဆုပ်နှင့်၊ မုန့်ဖုတ်ထမင်း မပါလျှင်း လည်းဟူ၍ နာရီဆုပ်၏အသုံးနှင့် ပိုမိုကောင်းမွန်ပုံကို ဖော်ပြခဲ့၏။

အဆက်အသွယ် အသွားအလာ ခက်ခဲချိန်ကမူ ရွာလည် ဈေးသည်ပင် မရှိတဲ့အချိန်တွင် ကြိုရာရာနှင့် ပေါများရာကို သရေစာအဖြစ် ဖန်တီးကြရသည်။ သရေစာနှင့် အာဟာရအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြရသည်။